

அனாதினமும் தேவனாடன

'நான் நடந்தாலும், படுத்திருந்தாலும்
என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிறீர்,
என் வழிகளெல்லாம்
உமக்குத் தெரியும்'
(சங்கீதம் 139:3)

ஊனாஸ
ஆகஸ்ட்
செப்டம்பர்
2007

சக்திபவசலம் வெளியீடு

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஐஸ்லை

திகதி	காலை	மாலை
01	2நாளா 21,22,23	அப்போ. 7:41-60
02	2நாளா 24,25	அப்போ. 8:01-25
03	2நாளா 26,27,28	அப்போ. 8:26-40
04	2நாளா 29,30	அப்போ. 9:01-25
05	2நாளா 31,32	அப்போ. 9:26-43
06	2நாளா 33,34	அப்போ. 10:01-22
07	2நாளா 35,36	அப்போ. 10:23-48
08	எஸ்றா 1,2	அப்போ. 11
09	எஸ்றா. 3,4,5	அப்போ. 12
10	எஸ்றா. 6,7	அப்போ. 13:01-13
11	எஸ்றா. 8,9	அப்போ. 13:14-39
12	எஸ்றா. 10	அப்போ. 13:40-52
13	நெகே 1,2,3	அப்போ. 14
14	நெகே 4,5,6	அப்போ. 15:01-18
15	நெகே 7,8	அப்போ. 15:19-41
16	நெகே 9,10	அப்போ. 16:01-24
17	நெகே 11,12	அப்போ. 16:25-40
18	நெகே 13	அப்போ. 17
19	எஸ்த 1,2	அப்போ. 18
20	எஸ்த 3,4,5	அப்போ. 19:01-22
21	எஸ்த 6,7,8	அப்போ. 19:23-41
22	எஸ்த 9,10	அப்போ. 20:01-16
23	யோபு 1,2,3	அப்போ. 20:17-38
24	யோபு 4,5,6	அப்போ. 21:01-26
25	யோபு 7,8,9	அப்போ. 21:27-40
26	யோபு 10 - 13	அப்போ. 22
27	யோபு 14,15,16	அப்போ. 23
28	யோபு 17 - 20	அப்போ. 24
29	யோபு 21,22,23	அப்போ. 25
30	யோபு 24 - 28	அப்போ. 26
31	யோபு 29,30,31	அப்போ. 27:01-20

அனுதினமும் தேவனுடன்

சத்தியவசன வெளியீடு

(DAILY DEVOTIONS)

ஜூலை - ஆகஸ்ட் - செப்டெம்பர்

2007

BACK TO THE
BIBLE®

நிர்வாக இயக்குனர்

தமிழ்ப்பணி பொறுப்பாளர்

திரு. ஜேம்ஸ் கனகநாயகம்

திரு. நீரிடஸ் வர்னான்போ

தயால் முகவரி:

சத்தியவசனம்

த.பெ. 1012, கொழும்பு

இலங்கை.

நேரில்:

120A, தர்மபால மாவத்தை

கொழும்பு 7

இலங்கை

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: svsl@etnet.lk

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே,

கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்.

கடந்தமுறை என்னுடைய கடிதத்தில் “நாளுக்குநாள் மோசமடைந்து செல்லும் எமது இலங்கை நாட்டின் பாதகமான சூழ்நிலையின் மத்தியில்.... தொடர்ந்து எமது தேசத்தை, உங்கள் ஜெபங்களில் தாங்குங்கள்” என எழுதியது நினைவிலிருக்கிறது. ஆனால் தற்போதைய சூழ்நிலையை உற்று நோக்கும்போது இதற்கு மேல் இன்னும் மோசமடைவதற்கு என்ன உள்ளது என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. ஆனாலும் நமது தேசத்தைக்குறித்து நமக்கிருக்கும் அக்கறையைவிட நம்முடைய ஆண்டவர் இத்தேசத்தைக் குறித்தும் தம்முடைய மக்களைக் குறித்தும் கரிசனை உள்ள ஆண்டவர் என்பதை நினைவில் கொண்டவர்களாக தொடர்ந்தும் அவரை நோக்கி மன்றாடுவோம்.

இம்முறை ஜூலை மாதத்திற்கான தியானங்களை பிரசங்கியின் புத்தகத்திலிருந்து சகோதரி சாந்தி பொன்னு அவர்களும், ஆகஸ்ட் மாத தியானங்களை கீழ்படிவு என்ற தலைப்பில் சகோதரி தர்ஷினி சேவியர் அவர்களும், செப்டெம்பர் மாத தியானங்களை பலதரப்பட்ட தலைப்புகளில் எமது சத்தியவசன ஊழியர்களில் ஒருவரான சகோதரன் வஷ்னி ஏனர்ஸ்ட் அவர்கள் முதல் தடவையாக எழுதியுள்ளார்கள். அதிக வேலைப்பளுவின் மத்தியில் அர்ப்பணிப்போடு இவர்கள் எழுதியுள்ள இத்தியானங்கள் உங்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு ஆசீர்வாதமாய் அமையும் என்ற ஜெபத்தோடு வெளியிடுகின்றோம். தியானங்கள் குறித்த உங்களது ஆக்கபூர்வமான குறை நிறைகளை தயைசூர்ந்து எழுதித் தெரிவியுங்கள்.

இப்படிக்கு

கர்த்தரின் பணியில்

நீர்மஸ் ஏப்ரணாண்டோ

(சத்தியவசனம் - தமிழ்ப்பணி பொறுப்பாளர்)

ஜூலை

1

ஞாயிறு

வாழ்க்கை பொய்யல்ல!

‘என் நாட்கள் ...நம்பிக்கையில்லாமல் முடிந்துபோகும்.
என் நாட்கள் மாயைதானே.’ (யோபு 7:6.16)

தட்டையான சொக்லேற்றுக்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, அழகிய முட்டை வடிவிலான சொக்லேற்றுக்கள் அடங்கிய பெட்டி ஒன்றை எனக்கென எடுத்தேன். இந்த முட்டை வடிவம் அடங்கிலும் சொக்லேற்று இருக்கும் என்ற ஒரு எண்ணம். மினுங்கிக்கொண்டிருந்த மேலுறையை நீக்கிவிட்டு, மிகுந்த ஆவலோடு ஒரு கடி கடித்தேன். இது என்ன? வாய்க்குள் அகப்பட்டது ஒரு முட்டைக்கோது அளவிலான சொக்லேற்று மாத்திரமே. உள்ளே பார்த்தால் ஒன்றுமேயில்லை. வெறுமை, அது ஒரு முட்டையின் மாயைத்தோற்றம்தான் என்பதை அறிந்தபோது பெருத்த ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

இப்படித்தான் இன்று நம்மில் அநேகருடைய வாழ்வும் காணப்படுகிறது. இனிப்பானது சந்தோஷமானது நிறைவானது என்று எண்ணி நாடித்தேடுகிற பலரும், இறுதியில் வெறுமையும் பயனற்றதும், ஒரு அர்த்தமுமேயில்லாததும், ஏமாற்றமுள்ளதாகவுமே காணப்படுகின்றன. ஆவலோடு வேலை தேடுகிறோம். பின்னர், அந்த வேலையே தொல்லையாகிறது. உயிருக்குப் பயந்து வசிப்பிடங்களை மாற்றுகிறோம்; பின்னர் அச் சூழ்நிலையே நமக்குப் பாதகமாகி விடுகிறது. இன்பங்கள் துன்பங்களாகின்றன. இன்னும் பலருக்கு மாறாத வியாதி தீர்வு கிடைக்காத, ஏன் என்று விளங்காத பல தொல்லைகள், இவற்றால் இனி வாழ்ந்தென்ன என்றதான வெறுமை. தேவை, நல்லது என்று நாடித் தேடிய எதுவும் வாழ்க்கைக்கு கைகொடுக்கவில்லை. அது தொல்லையே என அறிந்த தும் எல்லாமே பொய் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறவர்கள் பலர். நம் தேசத்தில் ஒரு வருடத்திற்கு ஏறத்தாழ 6000 தற்கொலைகள் நிகழ்வதாக ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. அப்படியானால் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை என்று கணக்கிட்டுப் பாருங்கள். ‘பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம், நாளை சாவோம்’ என்று பலர் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். யோபு பக்தன்சூட தன் வாழ்நாட்களில் நம்பிக்கையிழந்த வராக, அவை வெறும் ‘மாயை’ என்று அங்கலாய்த்தார் என்று வாசிக்கிறோம்.

செல்வம், அதிகாரம், புகழ், மேன்மை, உலக இன்பங்கள் யாவும் இருந்தும், நம்பிக்கையிழந்து போகும்படிக்கே காரியங்கள் நடக்கின்றன. அன்புகூட பொய்யாகும் அளவுக்கு உறவுகளே தடுமாறுகின்றன, இல்லையா! ஆனால் தேவபிள்ளைகளாகிய நாம், இந்த வாழ்வு பொய் என்று மனக்கலக்கத்திலும் மறந்தும் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில் எல்லாவற்றுக்கும் தேவனிடம் பதிலுண்டு. தேவன் தந்த இந்த அழகிய வாழ்வை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் பொய் என்று சொல்லி தேவனைத் துக்கப்படுத்தக்கூடாது. மாறாக வாழ்வின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து வாழப் பழகிக்கொள்வோமாக.

“பிதாவே, இந்த உலக காரியங்களால் கதிகலங்கி, நீர் தந்த அழகிய வாழ்வை மாயை என்று சொல்லாதபடி என்னைக் காத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

03

சத்தியவசன வெளியீடு

எழுத்தில் என் அனுபவங்கள்

‘பிரசங்கியாகிய நான் எருசலேமில் இஸ்ரவேலருக்கு
ராஜாவாயிருந்தேன்.’ (பிரசங்கி 1:12)

1980ம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் எழுதிவைத்த நாளேட்டுப் புத்தகங்கள் கண்களில் பட்டதும் புரட்டினேன். கண்கள் ஈரமாயின. என் தேவனை அறியாத காலத்தில் எழுதிய வரிகள் அவை. நான் மறந்துபோன அல்லது நினைத்துப் பார்க்க விரும்பாத பல சம்பவங்களும், அடைந்த தோல்விகளும், கோர்வை யாக எழுதப்பட்டிருந்தன. மிகுந்த வேதனையோடு மிகுதிப் புத்தகங்களையும் புரட்டினேன். 1990களின் பின்னர் எழுதப்பட்ட வரிகளையும் கண்டேன். என் கிறுக்கல்கள் மாறவில்லை. ஆனால் எழுதப்பட்டிருந்த அனுபவங்களும், தேவனோடுள்ள உறவின் சாயலும் மாற்றமடைந்திருந்தது. இவற்றை மறுபடியும் பத்திரப்படுத்தி வைத்துள்ளேன். ஏன் தெரியுமா? நான் இல்லாமற்போனாலும், இப் பக்கங்களைப் புரட்டுகிறவர்கள் பயன் பெறட்டும் என்ற ஒரே நோக்கம்தான்.

நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு தனிச் சரித்திரம், ஒரு நோக்கம் இல்லாமல் யாரும் இப் பூமியில் வாழவுமில்லை, வாழ்ந்ததும் இல்லை. வாழப் போவதுமில்லை. தமது அன்றாட வாழ்வைக் குறித்து அலுத்துக்கொள்கிறவர்கள் பலருண்டு. ஆனால் அமர்ந்திருந்து ஆழமாக சிந்தித்தால், வெற்றியோ தோல்வியோ, நமது வாழ்விலும் ஒரு அர்த்தமுண்டு என்பதை நிச்சயம் கண்டு கொள்ளலாம். அர்த்தம் இல்லாததை தேவன் செய்யமாட்டாரே! வேதாகம பாத்திரங்கள் மாத்திரமல்ல, நமக்கு முன்னே வாழ்ந்துபோன பலருடைய வாழ்க்கை சரித்திரங்கள், இன்றும் நமக்கு பெரிய சவாலாக இருக்கின்றன. ஏறத்தாழ 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சாலொமோன் ராஜா, தன் முதிர் வயதிலே, தன் அனுபவங்களை அலசி ஆராய்ந்து, இளவயதின் காரியங்களை நினைவுசூர்ந்து, எல்லோருக்கும், முக்கியமாக வாலிபர்களுக்கும் பிரயோஜனம் உண்டாக எழுதி வைத்த சுயசரிதைப் புத்தகம், இந்தக் காலத்திலும் பிரயோஜன மாயிருக்கிறது என்றால் எத்தனை ஆச்சரியம். அதுதான் பிரசங்கி புத்தகம். மனித வாழ்வின் இரண்டும்கெட்டான நிலையின் பக்கங்களை இப்புத்தகத்தில் புரட்டிப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சாலொமோன் ராஜா, தான் வாழ்வில் முயற்சித்து பரீட்சித்து ருசித்துப் பார்த்த சகலத்தையும், அவற்றினால் எவ்வித பயனுமில்லை என்று கண்டதையும், அதன் முடிவையும் கூட தெளிவாக எழுதியுள்ளார். இன்றும் அது நமக்குப் பயன் தருகிறது.

நாமும் இந்த எழுதும் பழக்கத்தை ஏன் ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது? ‘என்ன உண்டு எழுதுவதற்கு’ என்று எண்ணவேண்டாம். உள்ளதை உள்ளபடியும் தேவன் நம் உள்ளத்தில் வைக்கும் சிந்தனைகளையும் எழுதி வைப்போம். நிச்சயம் இவைகள் யாருக்காவது எப்போதாவது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

“பிதாவே, என் மாறுபட்ட உணர்வுகள் சிந்தனைகளை, நான் கற்றுக்கொண்டதை பிறருக்குப் பயனுண்டாக, நல்லமனதோடு எழுதிவைக்க பெலன் தாரும். ஆமென்.”

ஐஸ்லை
3
செவ்வாய்

வாழ்வின் ஒரே நோக்கம்

...அவர்களைத் தமது குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்பதற்கு முன்குறித்திருக்கிறார். (ரோமர் 8:29)

‘மாயை, மாயை, எல்லாம் மாயை என்று பிரசங்கி சொல்லுகிறான்’. இன்றும் ஏராளமானோருடைய பிரச்சினையும் இதுதான். நாமும் கூட பல சந்தர்ப்பங்களிலே எல்லாமே பொய் என்று சொல்லிவிடுகிறோம். நமது சூழ்நிலை அப்படி நினைக்கவும் சொல்லவும் செய்கிறது. வாழ்வே வெறுத்து, கடவுள் ஏன் மவுனமாக இருக்கிறார் என்று கேட்குமளவிற்கு சிலசமயம் மனமொடிந்து போகிறோம். திகைக்க வைக்கும் வியாதிதகள், நம்பிக்கைத் துரோகங்கள், மலிந்துவிட்ட சாவுகள், உறவுகள் தொலைந்துபோகும் அவலநிலைகள்; இப்படிப்பட்டதான நெருக்கடிகளுக்குள் அகப்படுகிறவர்களால் கேள்விகளை எழுப்பாமல் இருக்க முடியாதுதான். அதற்காக அன்றைய பிரசங்கியைப்போல தேவபிள்ளைகளாகிய நாமும் இந்த சூழ்நிலைகளில் தடுமாறலாமா?

நம்மில் பலர் அறிந்ததொரு உதாரணம் இது. தன் வேலையை மகனின் தொந்தரவின்றி செய்வதற்காக, ஒரு உலக வரைப்படத்தை துண்டு துண்டாகக் கிழித்துவிட்டு, திரும்பவும் ஒன்றுசேர்க்கும்படி மகனிடம் கொடுத்தார் அப்பா. இதனைப் பொருத்துவது சிறுவனுக்குக் கடினம் என்பது அப்பாவின் எண்ணம். ஆனால் ஒரு ஐந்து நிமிடத்துள், ‘முடிந்தது’ என்ற சத்தம்கேட்டு திடுக்கிட்டார் அப்பா. அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எப்படி முடித்தாய் என்றார் அப்பா. ‘அப்பா, இது துண்டுகளின் மறுபக்கத்தில் ஒரு மனிதனின் பகுதிகளைக் கண்டேன். மனிதனைச் சரியாகப் பொருத்தினேன்; உலகப்படம் வந்துவிட்டது’ என்றான் மகன். மனிதன் சரியானால் உலகம் சரியாகும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் மனிதன் சரியாக, அவன் தன்னை, தன் நோக்கத்தைத் தானே அறியவேண்டுமே!

சூழ்நிலைகளையும் சூழ்ந்திருக்கிறவர்களையும் நோக்குவதால்தான் அநேக குழப்பங்களுக்கு பதில் கிடைப்பதில்லை. முதலாவது நம்மையும் நமது பார்வையையும் சரிப்படுத்தவேண்டும். அதற்கு நமது வாழ்வின் நோக்கத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். உலகம் பல மாயையான நோக்கங்களை நமக்கு முன்னே வைக்கும். ஆனால், தேவகுமாரனுடைய சாயலுக்கு நாம் ஒப்பாகவேண்டும் என்பதுதான் நம்மைப் படைத்தவருடைய ஒரே நோக்கம் என்பதை வேதாகமம் நமக்குத் தெளிவாகப் போதித்திருக்கிறது. நமது ஒவ்வொரு அசையும் முச்சம் அந்த ஒரே நோக்கத்தையே வெளிப்படுத்தவேண்டும். பாடுகள் துயரங்களுக்கூடாகவும் அந்த ஒரே நோக்கத்தை நோக்கியே நாம் ஓடுகிறோம் என்பதைச் சரியாகப் புரிந்துவிட்டால், இந்த வாழ்வைப்போல ஒரு இனிய அனுபவத்தை, நாம் வேறு எங்கும் காணவேமுடியாது. தேவபிள்ளையே, தேவன் நம்மீது வைத்திருக்கும் அந்த இனிய நோக்கத்தையே நாமும் நோக்குவோமா!

“பிதாவே, இந்த ஏழைமீது நீர் வைத்திருக்கும் உயர்ந்த நோக்கை மறந்து, இவ் உலகைப் பார்த்து சோர்ந்துவிடாதபடி என்னைக் காத்தருளும். ஆமென்.”

ஐஸ்

4

புதன்

வேறுபட்ட மனநிலைகள்

'தேவன் செய்வது எதுவோ அது என்றைக்கும் நிலைக்கும்.'
(பிரசங்கி 3:14)

நமது மனதில் எழுகின்ற நினைவுகளைக் குறித்து நாம் எப்போதாவது ஆராய்ச்சி பண்ணியிருக்கிறோமா? அல்லது சிந்தித்தாவது இருக்கிறோமா? நமது மனது கடிவாளம் இல்லாத குதிரையைப்போன்றது. நாம் விழிப்போடு அதை அடக்கவில்லையானால் அது எங்கேயோ பறந்து செல்லும். 'மனதின் யோசனைகள் மனுஷனுடையது' (நீதி.16:1). அதேசமயம், 'பட்டணத்தைப் பிடிக்கிறவனைப் பார்க்கிலும் தன் மனதை அடக்குகிறவன் உத்தமன்' (நீதி.16:32) என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. நமக்குள் எழும் சிந்தனைகளை நினைவுகளை சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், அநேகமான வேளைகளிலே இரண்டு நேர் எதிரான நினைவுகளுக்கிடையில் நாம் போராடுவதை நாமே கவனிக்கலாம். "சரியா பிழையா? போவதா இல்லையா? கர்த்தருடைய வார்த்தையா? எனது விருப்பமா?" பவுலுக்கும் இந்தப் பிரச்சனை இருந்தது. தேவனுடைய பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற நினைக்கும் மனதின் போராட்டத்திற்கும், பாவபிரமாணத்திற்கு அடிபணியத் துடிக்கும் மாம்சத்தின் போராட்டத்திற்கும் இடையே பவுல் போராடினார்.

நமக்கும் சிலசமயம் 'இது என்ன வாழ்வு' என்றிருக்கும்; அதேசமயம் 'வாழ்விற்கு அர்த்தமும் இருக்கும்' என்ற எண்ணமும் வரும். அன்றைய பிரசங்கியும் இப்படித்தான் இருந்தார். பிரசங்கி புத்தகம் முழுவதையும் நாம் படித்தால், இருவேறுபட்ட மனநிலைகளுக்கிடையில் பிரசங்கி போராடியதை புரிந்துகொள்ள முடியும். 'மாயை மாயை மாயை' என்று ஏறத்தாழ 37 முறை புலம்பியிருக்கிறார் பிரசங்கி. அதேசமயம், தேவனுக்குப் பயந்தவர்கள் நன்றாயிருப்பார்கள், தேவன் அதிமனதின் காலத்தில் சகலத்தையும் நேர்த்தியாகச் செய்திருக்கிறார் போன்ற வார்த்தைகளையும் தெளிவாகவே எழுதியிருக்கிறார்.

தேவபிள்ளையே, நீயும் குழம்பியிருக்கிறாயா? தேவனை நம்பக்கூடிய விதத்திலே காரியங்களும் இல்லை; அதேசமயம் அவரை நம்பாமல் இருக்கவும் முடியாது. ஒருபுறம் விசுவாசம், மறுபக்கம் அவிசுவாசம். குழப்பம் வரட்டும். ஏனெனில் அதுதான் தெளிவைத் தரும். மனதில் குழப்பம் வரும்போதெல்லாம், பவுலடியார், இயேசுவின்மூலம் தான் விடுதலையானதை நினைப்பார். அந்த நினைவே அவருக்கு வெற்றியைத் தந்தது. எல்லாம் மாயை என்ற பிரசங்கிகூட இறுதியில் தேவனுக்குப் பயந்து நடப்பது ஒன்றே நம்மை வாழவைக்கும் என்று எழுதுகிறார். பின்னர் நமக்குள் போராட்டம் எதற்கு? அவிசுவாசம் எதற்கு? ஏன் இரண்டு நினைவுகள்? எல்லாமே பாதகமாகத் தோன்றினாலும், அவற்றுக்கூடாக சகலத்தையும் சாதகமாக்கும் தேவனுடைய கரத்தை நோக்கிப் பார்க்கப் பழகினோமானால் அதுவே நமக்குக் கிடைக்கும் பெரிய வெற்றியாகும்.

"பிதாவே, எனக்குள் போராடும் மனநிலைகளை உம்மிடம் ஒப்படைக்கிறேன். குழப்பத்தை நீக்கி தெளிவையும் மனத்திடத்தையும் தந்தருளும். ஆமென்."

ஐலை

5

வியாழன்

நாம் நினைப்பது...

...எகிப்திலுள்ள பொக்கிஷங்களிலும் கிறிஸ்துவினிமித்தம் வரும் நிந்தையை அதிக பாக்கியமென்று எண்ணினான்..

(எபிரேயர் 11:26)

நிம்மதி, சமாதானம், அமைதி இவற்றைத் தேடி இன்று உலகமே அலை மோதிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக எடுக்கின்ற முயற்சிகள்தான் எத்தனை? சமாதானத்திற்காக ஒரு யுத்தம்; அமைதிக்காக சில குழப்பம்; நிம்மதிக்காக ஒரு சுரண்டல். நாமும் சந்தோஷமாக இருக்கவே விரும்புகிறோம்; நல்லது. அதற்காக நாம் எடுக்கின்ற பிரயத்தனங்கள்தான் கேள்விக்குறியாக இருக்கிறது.

பிரசங்கியும் தன் சந்தோஷத்திற்காக பல முயற்சிகளை எடுத்தார். அதற்காக தான் முயற்சித்த, ருசித்த அத்தனையும் அர்த்தமற்றது, பிரயோஜனமற்றது, மடமைத்தனமானது, வெறுமையானது என்பதை மனமுடைந்து மனம் திறந்து எழுதியுள்ளார். ஆனால் ஒரு காரியத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். இதை எழுதிய பிரசங்கியாகிய சாலொமோன் ராஜா எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து காணப்பட்ட ஒருவர். அளவற்ற ஞானம், வல்லமை, சம்பாத்தியம், செல்வம் எல்லாமே அவருக்கு அளவில்லாமல் நிறைந்திருந்தது. 'இதோ நான் பெரியவனாயிருந்து எனக்குமுன் எருசலேமிலிருந்த எல்லாரைப் பார்க்கிலும் ஞானமடைந்து தேறினேன். என் மனம் மிகுந்த ஞானத்தையும் அறிவையும் கண்டறிந்தது என்று நான் என் உள்ளத்திலே சொல்லிக்கொண்டேன்' என்று தன்னைக் குறித்து தானே எழுதியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட ஒருவர், தான் அனுபவித்த எல்லா காரியமுமே பிரயோஜனமற்றது வெறுமையானது என்று சொல்லுவாரானால், தன் வாழ்வை நிரப்ப உதவுமென்று பிரசங்கி நினைத்த அந்த எல்லாமே, அர்த்தமற்றது என்றுதானே அர்த்தம். உண்மை எது என்பதை பிரசங்கி உணர ஆரம்பித்தபோது காலம் கடந்துபோயிருந்தது.

ஆனால் மோசே அப்படிப்பட்டவரல்ல. மோசேக்கும் கூட எல்லாமும் நிறைவாக இருந்தது. செத்துப்போகவேண்டிய ஒரு எபிரேயக் குழந்தையாகிய மோசே அரண்மனைவாசியாகி, அதன் சொத்து சுதந்திரத்துக்கும் உரிமைக்காரராயிருந்தார். மோசே அரண்மனையில் குடித்துப் புசித்து மணமுடித்து பஞ்சு மெத்தையில் படுத்துறங்கி வாழ்வை அனுபவித்திருக்கலாம். ஆனால் தனக்குரிய வாழ்வு அதுவல்ல என்றும், இந்தப் பொக்கிஷங்கள் எல்லாவற்றிலும் பார்க்க, பாடுகளானாலும் பாக்கியம் வேறொன்று உண்டு என்பதையுணர்ந்து, தேவையற்ற சகலத்தையும் உதறித்தள்ளி எழுந்தார். அதன் பலனைக் கண்டடைந்தார்.

நமது வாழ்வை நிரப்ப, வாழ்வின் சந்தோஷத்தை நிரப்ப, நிம்மதியை நிரப்ப உகந்தது என்று நினைத்து எத்தனைக் காரியங்களை முயற்சிக்கிறோம். அந்த முயற்சியிலே பிரசங்கி வழி நின்று எல்லாமே மாயை என்போமா? அல்லது மோசே வழி நின்று ஏற்ற காலத்தில் நல்ல அறுவடையை அறுப்போமா?

"பிதாவே, நீரே நிறைவு. உமக்குள்ளேயே சகலமும் நல்லது. அதை மறந்து உலகம் காட்டும் வழியில் என் வாழ்வை நிரப்பாதபடி காத்தருளும். ஆமென்."

ஐஸ்லை

6

வெள்ளி

நான் எனக்கு ஆகாதவனா?

‘மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கம்பண்ணுகிற நான்தானே ஆகாதவனாய்ப் போகாதபடிக்கு. என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன். (1கொரி.9:27)

சாலொமோன் ராஜாவானபின், கர்த்தர் தரிசனமாகி, ‘விரும்பியதைக் கேள்’ என்றார். நாமென்றால் என்னவெல்லாமோ கேட்டிருப்போம்! ஆனால் சாலொமோனோ, தேவன் தந்த அரசாளுகையைச் சரியாய்ச் செய்ய ஞானத்தையும் அறிவையுமே கேட்டார். கர்த்தரோ இந்த வேண்டுகோளிலே பிரியமாயிருந்து கேட்டதையும் கொடுத்து, அவன் கேளாத ஐசுவரியத்தையும் கொடுத்தார். சாலொமோன் கட்டிய ஆலயமோ பிரமிக்கத்தக்கது. அவருடைய ஞானமோ சொல்லிலடங்காதது. அவர் சொன்ன நீதிமொழிகள் மூவாயிரம், அவருடைய பாட்டுகள் ஆயிரத்து ஐந்து(1ராஜா.4:32). சாலொமோனின் புகழ் எங்கும் பரவியது. எல்லா தேசத்தாரும் அவரைப் பார்க்க வந்தார்கள். சாலொமோனைச் சோதிக்க வந்த சேபாவின் ராஜஸ்திரீ, ஆச்சரியத்தால் வாயடைத்துப்போனாள். “உமது தேவனாகிய கர்த்தர் ஸ்தோத்தரிக்கப்படுவாராக” என்றாள். இப்படியே, சாலொமோனின் இருதயத்திலே தேவன் அருளிய ஞானத்தைக் கேட்கிறதற்காக, சகல தேசத்தாரும் அவன் முக தரிசனத்தைத் தேடினார்கள்(2நாளா.9:23).

இத்தனை சிறப்பு வாய்ந்த சாலொமோன், இறுதியில் ‘அறிவு பெருத்தவன் நோவு பெருத்தவன்’(பிர.1:18) என்று எழுதுவாரானால், அது சிந்திக்கப்படவேண்டிய விடயமல்லவா! தனக்கு ஞானம் அவசியம் என சாலொமோன் நல்ல காரியத்தை சிந்தித்தாலும், தன் தகப்பனின் வார்த்தையை மறந்து, தேவகட்டளையை மறந்து ஞானமற்ற செயலைச் செய்துவிட்டார். எகிப்திய பெண்ணை விவாகம் பண்ணி விட்டார். இந்தப் பெண்ணே சாலொமோனின் எழுநூறு மனைவிகளுக்கும் முந்நூறு மறுமனையாட்டிகளுக்கும் முதலானவள். நடந்தது என்ன? வாழ்க்கையைக் குறித்து பிறருக்கு வகைசொன்ன பிரசங்கிக்கு, தமது அதே வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை தன் வாழ்வில் பிரயோகிக்க முடியாமல்போய்விட்டது. பிறருக்கு அவர் சொன்ன அறிவுரைகள் அவருக்கு உதவவில்லை. பிறர் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னவருக்கு தன் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. ஆனால் பவுலடியாரோ, என்ன பிரசங்கித்தாரோ, அதன் அடிப்படையில் தன்னுடைய வாழ்வையும் காத்துக்கொண்டார்.

சாலொமோனைப்போல பிறர் காரியங்களுக்கு பெரிய நியாயம் சொல்ல நாம் கெட்டிக்காரர். ஆனால் அதே விடயங்களில் நாமும் விழுந்துபோகிறோமே, ஏன்? பிரசங்கி தன் வாழ்வை நிர்ப்ப எதையெதையோ நாடினார். வாழ்வை இழந்தார். பவுலடியாரோ தன் வாழ்வை நிர்ப்ப தேவனையே சார்ந்திருந்தார், வாழ்வில் வெற்றிபெற்றார். நாம் ஞானவான்களாக இருக்கலாம். ஆனால் தேவன் இல்லாத ஞானம் வீணை. நாம் யார்? சாலொமோனா? பவுலா?

“பிதாவே, பிறருக்கு வகை சொல்லும் நான் என் வாழ்வை இழந்துவிடாதபடிக்கு உம்மையே என்றும் அண்டி வாழ கிருபை செய்யும் ஐயா. ஆமென்.”

ஜூலை

7

சனி

வாழ்வுக்கும் ஒரு கணக்கெடுப்பு

...நம்மில் ஒவ்வொருவனும் தன்னைக் குறித்துத் தேவனுக்குக் கணக்கொப்புவிப்பான்.

(ரோமர் 14:12)

வருடத்திற்கு ஒருமுறை வியாபார எ்தலங்களில், தேவைப்பட்டால் வியாபாரத்தையே நிறுத்திவிட்டு, கணக்கெடுப்பது வழக்கம். லாப நட்டத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் கணக்கெடுப்பதில் இத்தனை கரிசனையாய் இவர்கள் செயற்பட்டால், பெறுமதிமிக்க நமது வாழ்வில் கணக்கெடுத்தல் எத்தனை முக்கியமானது என்பதை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். வரவு செலவு கணக்கிட நமது வாழ்வு வியாபாரம் அல்ல. இது வாழ்க்கை. ஆனால் வாழ்வின் சகலமும் கணக்கு ஒப்புவிக்கப்படவேண்டியவை என்பதே வேதாகமம் கற்றுத்தரும் சத்தியம். ஆகவே நமது வாழ்வைக் குறித்து நாம் கணக்கெடுக்கவேண்டியது அவசியமே. அப்படியானால் எப்போது கணக்கெடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் கேள்வி. கணக்கொப்பு விப்பது இறுதியில் நிகழும் காரியம். ஆனால் அதற்கு முகம் கொடுக்கவேண்டுமானால் அன்றாடம், அல்லது வாரம் ஒருமுறை, அல்லது மாதம் ஒருமுறையாவது, மற்றைய அலுவல்களைக் குறைத்துவிட்டு நமது வாழ்வின் காரியங்களைக் கணக்கெடுப்பது நல்லது. சகலத்தையும் கடைசியில் பார்ப்போம் என்று இருந்தால் ஏற்படும் நஷ்டங்களை, ஏற்பட்ட இழப்பீடுகளை சரிசெய்ய முடியாமற் போய்விடும். அதன்பின் தருணம் கிடைக்காது.

சாலொமோன் தன் வாழ்வை மனம்போனபடி அனுபவித்தார். ஞானம் அறிவு, பணம், செல்வம், அரசாட்சி, ஆயிரம் மனைவிகள் என்பவற்றில் வாழ்வின் நிறைவைக் காண முயற்சித்த அவர், அதன் சரி பிழையைக் கணக்கெடுக்கத் தவறிவிட்டார். பிறருக்கு தான் சொன்ன அறிவுரைகள் தனக்கே பலனற்றதாகி விட்டதால், அடிசறுக்கிவிட்ட நிலையில்தானே, வாழ்வின் கடைசிக்கு வந்ததும் சாலொமோன் விழித்தார். பணிவான நொந்துபோன மனந்திரும்ப ஆயத்தமான மனதுடன், தான் எப்படி இந்த உலகை அனுபவித்தார் என்பதைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அதன் பலனாக, தேவனைவிட்டுப் பிரிந்துநின்று அனுபவிக்கும் எதுவும் வெறுமையும் அர்த்தமற்றதும் என்பதைத் தன் சொந்த அனுபவித்தில் கற்றுக் கொண்ட நல்ல பாடமாக, அதை நமக்காக எழுதியும் வைத்துள்ளார்.

இன்று நாம் என்ன சொல்லுவோம். வாழ்வை அனுபவித்துப் பின்னர் யோசிப்போம் என்போமா? அல்லது அன்றாடம் நமது வாழ்வை ஆராய்ந்து கணக்கெடுத்து சரிசெய்வோமா? பிந்தியது நல்லது. ஏனெனில் நமது காலம் நமது கைகளில் இல்லையே! நாம் கணக்கொப்புவிக்க வேண்டிய அவருக்கு எதுவும் மறைவாயில்லை. அதேசமயம் அவர் இரக்கமுள்ளவர். நமது வாழ்வின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை இப்போதே சரிசெய்ய வல்லவர். அவரிடம் இன்றே மனம் திரும்பினால் பின்னர் வெட்கப்படவேண்டியதில்லையே!

“கர்த்தாவே, உமக்கு கணக்கொப்புவிக்கும் நாளிலே வெட்கப்பட்டுப்போகாமல் தினமும், உமது பாதம் அமர்ந்து, கணக்குப்பார்க்க என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

ஐஸ்

8

ஞாயிறு

நோக்கமின்றி ஒன்றுமில்லை

‘இருக்கிறவன் எவனும் தோன்றுமுன்னமே
பேரிடப்பட்டிருக்கிறான்.’ (பிரசங்கி 6:10)

‘வாழ்ந்து எதைக் கண்டோம்?’ கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமும் இதுவரை ஒரு தடவையாவது இப்படியான வார்த்தைகளைச் சொன்னதில்லை என்று சொல்லமுடியுமா? மேன்மையானவற்றை அள்ளி வழங்கவேண்டிய வேதாகமம், ‘மாயை மாயை’ என்று வாழ்வைக் குறித்து சலிப்படையும் வார்த்தைகளைக் கூறும் பிரசங்கி நூலைத் தரலாமா? ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் வாக்குத்தத் தங்களையுமே தேடி வாசிக்கும் மக்களுக்கு இப்புத்தகத்தில் என்னதான் கிடைக்கப்போகிறது? ஏற்கனவே சலிப்படைந்திருக்கும் நமக்கு ‘ஆமாம்’ சொல்லும் புத்தகமாக அல்லவா பிரசங்கி நூல் தெரிகிறது. அதிலும் வாழ்வில் தோற்று விட்ட ஒரு ஞானி எழுதிய இந்த நூல் எதற்கு? என்பது சிலரது வாதம்.

ஒரு இரகசியம் தெரியுமா? இவ்வுலகிலே எந்தவொரு நோக்கமும் இன்றி எதுவுமே இல்லை. நாம் தோன்றுமுன்னமே நம்மைத் தேவன் பெயரிட்டார் என்பதை இந்த ஞானிதானே எழுதிவைத்துள்ளார்! அர்த்தமில்லாத எந்தவொரு புத்தகமோ, வாக்கியமோ, சொல்லோ வேதாகமத்திலே இல்லை. தேவன் நம்மை ஒரு நோக்கத்தோடேயே படைத்திருக்கிறார். எவருடைய வாழ்வும் வீண் அல்ல. வானத்தையும் பூமியையும் வெறுமையாய் அல்ல; நாம் குடியிருக்கவே அதைப் படைத்தார். ‘நான் விருதாவாக எதுவும் செய்வதுமில்லை, என்னை விருதாவாகத் தேடுங்கள் என்று சொன்னதுமில்லை என்று தேவன் சொல்லுகிறார்.

வேதாகமத்திலே புரிந்துகொள்ளக் கடினமான, வாசிக்க இடமற்ற சில பகுதிகளில் பிரசங்கி புத்தகமும் ஒன்று என்றால் தவறில்லை. பலருடைய வேதாகமங்களில் இதன் பக்கங்கள் புதிதாகவே இருக்கிறது. ஆனால், இந் நூலைக் குறித்த தேவநோக்கத்தை அறியவேண்டுமானால், ‘பிரசங்கி நூலின் உள்ளே செல்ல, முன்வாசலைவிட பின்வாசலே மிகவும் வசதியானது’ என்று வேத அறிஞர் ஒருவர் எழுதியுள்ளது எவ்வளவு உண்மையானது. சாலொமோன், தன் வாழ்வை நிரப்ப பல வழிகளை நாடி தோற்றுப்போனாலும், இறுதியில் தான் தேடிய காரியங்கள் வீண் என்பதை அல்ல; தேவனை மையமாகக் கொள்ளாத எதுவும் வீணும் மாயையுமே என்ற உண்மையையே கண்டுபிடித்தார்.

தேவபிள்ளையே, உன் வாழ்வு வீண் அல்ல. இதுவரை நீ எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் உன் வாழ்வை பார்த்தாயோ தெரியாது. ஆனால் சாலொமோன் கடைசியில் கண்டுகொண்டதை இன்னும் தாமதிக்காமல் இன்றே நீயும் கண்டுகொள். உன் வாழ்விற்கும் தேவன் ஒரு நோக்கம் வைத்திருக்கிறார். எதையும் தேவ கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப் பழகிக்கொள். நீ பிறக்கும் முன்பே உன் பெயரை அறிந்தவர் உன் வாழ்வு பாழாய்ப்போக விடுவாரா!

“என் பெயரை அநாதியாய் அறிந்தவரே, நீர் என்னில் கொண்டிருக்கும் நோக்கம் நிறைவேற இதோ என்னை உம்மிடம் இப்போதே தருகிறேன். ஆமென்.”

ஐஸ்

9

திங்கள்

நடைமுறை ஞானம்

‘சொல்லப்படும் எல்லா வார்த்தைகளையும் கவனியாதே.’

(பிரசங்கி 7:21)

சில வாரங்களுக்கு முன்னே ஒரு பழைய பத்திரிகையில் சிறுவருக்கான பக்கத்தில் தற்சமயமாக வாசித்த ஒரு வார்த்தை என் மனதிலே அப்படியே பதிந்துவிட்டது. ‘கேட்கிற யாவையும் நம்பாதே; நம்புகிற யாவையும் சொல்லாதே.’ காது இருந்தால் கேட்கத்தான் செய்யும். கேட்கிறதை அடுத்தவனுக்குச் சொல்லாமல் இருப்பது நம்மில் பலருக்கு இயலாத காரியம். அப்படிச் சொல்லி நம்மில் எத்தனைபேர் எத்தனை பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்திருக்கிறோம்! ஆம், நாம் வாழவும் வேண்டும்; அதேசமயம் இந்த வாழ்வில் வரும் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து தப்பவும்வேண்டும் இல்லையா? ஒரு தினசரி பத்திரிகையின் ஒரு முலையில் யாரோ ஒரு சிறுவன் எழுதிய ஒரு வரி வாழ்வில் தப்பிக் கொள்ள வழி சொல்லுமானால், ஞானம் அறிவு என்பவற்றின் இருப்பிடமாகிய தேவாதி தேவனுடைய ஜீவவார்த்தைகள் நமக்கு என்னவாயிருக்கும் என்பதை ஏன் நாம் சிந்திப்பதில்லை! பிரசங்கியின் வார்த்தைகள், எதிரிடையாகவும், சலிப்பு தொனிக்கும் வார்த்தைகளாகவும், நம்பிக்கையின்மையாகவும் தெரிந்தாலும், அப்படியல்ல. மாறாக, வாழ்வுக்கு பெரிய அர்த்தத்தை விளங்க வைக்கும் ஒரு புத்தகமாகவே அது இருக்கிறது.

இந் நூலின் ஆங்காங்கே சில வார்த்தைகளும், கடைசி அதிகாரமுமே வாசிக்க ஏற்புடையதாக இருக்கிறது என்று பலர் நினைக்கலாம். ஆனால் அப்படி அல்ல. புத்தகம் முழுவதுமே மனுஷன் தன் நாளாந்த வாழ்வில் சாதாரணமாக சந்திக்கக்கூடிய நிகழ்வுகளையே சித்தரிக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் முக்கியமாக இரு காரியங்கள் காணப்படுகிறது. ஒன்று, ‘நடைமுறை ஞானம்.’ அதில், இவ் உலக காரியங்களை நாம் எப்படி நிறைவேற்றவேண்டும்; அதேசமயம், அதனால் வரக்கூடிய பிரச்சனைகளுக்கு எப்படி விலகி நடக்கவேண்டும் என்பதை கற்று தரும்; இது மிக முக்கிய பாடம். உதாரணத்திற்கு, பேசப்படும் வார்த்தைகள் காதிலே கேட்கத்தான் செய்யும். ஆனால் எல்லாவற்றையும் கவனத்துக்கு எடுத்தால், வேலைக்காரன் நிந்திப்பதையும் கேட்க நேரிடும் என்று பிரசங்கி எழுதுகிறார். அதைக் கவனத்திற்கு எடுத்தால் என்னவாகும் என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. அடுத்த காரியத்தை நாளை சிந்திப்போம்.

தேவபிள்ளையே, நாம் வாழத்தான் பிறந்திருக்கிறோம். இந்த வாழ்வுக்கு பணம் அவசியம், வசிக்க வீடு அவசியம். பொருட்கள் அவசியம். ஆனால் நம் நடைமுறை வாழ்வில் இவை நமக்குப் பிரச்சினைகளாகிவிட இடமளிக்கக்கூடாது. நாம் பேசிப் பழகத்தான் வேண்டும், உதவி செய்யத்தான்வேண்டும். ஆனால் உபத்திரவங்களைச் சம்பாதிக்கக்கூடாது. நடைமுறை ஞானத்தைக் கற்றுத்தரும் பிரசங்கி நூலைத் தொடர்ந்தும் படிப்போமாக.

“கர்த்தாவே, நீர் தந்த இந்த அழகிய வாழ்விலே பிரச்சினைகளைச் சம்பாதித்து சலித்துப்போகாமல், ஞானமாய் வாழ தேவனே, நீரே கற்றுத்தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

11

சத்தியவசன வெளிப்பு

ஹூலை

10

செல்வாய்

ஆவிக்குரிய ஞானம்

'...எனக்கு லாபமாயிருந்தவைகளெவைகளோ அவைகளைக்
'கிறிஸ்துவுக்காக நஷ்டமென்று எண்ணினேன்.'
(பிலிப்பியர் 3:7)

'மனமகிழ்ச்சிக்கு முக்கிய தேவை பணம்', ஆராய்ச்சி செய்து இதனைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்களாம் என்பது ஒரு பத்திரிகை செய்தி. இதைக் கண்டு பிடித்தவர் இன்றைய சாலொமோனோ என்று எண்ணத் தோன்றியது.

பிரசங்கி புத்தகத்தில் நடைமுறை ஞானத்தைக் காணலாம் என்று நேற்றுக் கவனித்தோம். அடுத்ததாக, இப் புத்தகத்தில் 'ஆவிக்குரிய ஞானம்' நிறைந்துள்ளதை நாம் கவனிக்கலாம். அதாவது, நித்தியத்தின் பெறுமதியைக் குறித்த ஞானம் அது. பிரசங்கி 3:11 இல் "உலகத்தையும் அவர்கள் உள்ளத்தில் வைத்திருக்கிறார்" என்று படிக்கிறோம். "காலத்தைப் பற்றிய உணர்வை தேவன் மனிதருக்குத் தந்திருக்கிறார்" என்று திருவிவிலிய மொழிபெயர்ப்பு கூறுகிறது. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலே, "மனிதருடைய இருதயத்திலே நித்தியத்தை வைத்திருக்கிறார்" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. எப்படிப் பார்த்தாலும், நமக்குள் தேவன் நித்தியத்தின் வாஞ்சையை வைத்திருக்கிறார் என்பதே வெளிச்சம். நாம் உலகில் பெற்றுக்கொள்ளும் எதையும் அந்த நித்தியத்தின் வெளிச்சத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் வரைக்கும், எதுவும் நமக்குத் திருப்தியைத் தரப்போவதில்லை.

நித்தியத்தின் பெறுமதியை அறியவேண்டுமானால் இவ்வுலகின் காரியங்களை நாம் நித்திய மகிமை நிறைந்த வாழ்வுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். 'நித்தியத்தின் வெளிச்சத்தில் ஜீவிக்கும்போது காரியங்களுக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் மதிப்புக்கள் மாறுகின்றன. நேரம், பணம் என்பவற்றை மிகவும் ஞானமாகப் பாவிப்பீர்கள். புகழ், செல்வம், சாதனைகள், பொழுதுபோக்குகள் போன்றவற்றிலும் பார்க்க, உறவுகளுக்கும் குணாதிசய வளர்ச்சிக்குமே உயரிய மதிப்பைக் கொடுப்பீர்கள். எவற்றுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கிறீர்கள் என்னும் பட்டியலின் வரிசைக் கிரமம் மாற்றமடையும். நவீன பாங்குகளையோ ஆடை அலங்காரங்களுையோ பிரசித்தமான நவீன பாணிகளையோ பின்பற்றுவது இப்போது முக்கிய மற்றுப்போகும்' இப்படியாக நிக் வாரன் அவர்கள் தமது நூலில் எழுதுகிறார்.

நித்தியத்தோடு ஒப்பிடும்போது நாம் இவ்வுலகில் வாழும் நாட்கள் ஒரு சில மணித்துளிகளே. நித்திய வாழ்வை இலகுவில் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனாலும் அதன் நிச்சயத்தைத் தேவன் தந்திருக்கிறார். அந்த நிச்சயம் பவுலுக்கு இருந்ததால்தான் தனக்கிருந்த சகலத்தையும் குப்பையாக எண்ணினார். இவ்வுலகத்தின் பெரிய காரியங்களிலும் பார்க்க, தேவன் நமக்காக வைத்திருக்கும் நித்தியம் மிக விசாலமானது. கர்த்தருடைய ஆலோசனை நித்திய நித்தியகாலமாக உள்ளது. (சங்.33:11) இந்தப் பெரிய பெறுமதியை நாம் கண்டு அறியவேண்டாமா? படிப்போம் பிரசங்கியின் வார்த்தைகளை.

"கர்த்தாவே, நித்தியத்தில் உம்மோடு வாழும் வாழ்வை நினைந்து, இந்த வாழ்வின் காரியங்களை உமக்குள் வாழ என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

12

சத்தியவசன வெளியீடு

ஐஸ்லை

11

புதன்

ஞானியாகவேண்டுமா? பைத்தியமாக!

‘இவ்வுலகத்தின் ஞானம் தேவனுக்கு முன்பாகப் பைத்தியமாயிருக்கிறது.’ (1கொரிந்தியர் 3:19)

‘சந்தோஷமாயிருக்கிறீர்களா’ என்று யாராவது கேட்டால் உங்கள் பதில் என்ன? ஒருவிதத்தில் நாம் யாவருமே வாழ்வோடு போராடுகிறோம் என்பதுதான் உண்மை. ‘சந்தோஷம் பொங்குதே’ என்று பாடுவோம். பாட்டு முடிந்ததும் சந்தோஷம் மறைந்துவிடுகிறது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் ஆரம்பிக்கும் பல விருந்து கொண்டாட்டங்கள் குழப்பத்திலே முடிகிறதை மறுக்கவியலாது. நமக்கு ஏன் இத்தகைய தத்தளிப்பு? கர்த்தருக்குள் சந்தோஷம், கர்த்தருக்குள் வாழ்வு, கர்த்தருக்குள் நிறைவு என இவற்றை அறிந்திருந்தால் மட்டும் போதாது; அதன் அடிப்படையில் வாழ்வை அமைக்கத் தவறும்போதுதான் தத்தளிப்பு ஏற்படுகிறது.

அறிவு, ஞானம், உறவுகள், வேலை, வருமானம், கொண்டாட்டங்கள் இவை நல்லதுதான். ஆனால் வாழ்வின் உயரிய நோக்கத்தின் அத்திபாரத்தை இவை தகர்க்கமுடியும் என்ற உண்மையை மறக்கக்கூடாது. ஒருவன் தன்னை ஞானவான் என்று எண்ணினால் அவன்தானே பைத்தியக்காரனாய் மாறக்கூடவன் என்கிறார் பவுல். ஏன் தெரியுமா? இவ்வுலக ஞானம் தேவனுக்கு முன்னே பைத்தியமாயிருக்கிறது. ஆம், மனிதன் எதையெதையோ கண்டுபிடிக்கிறான். வானத்தை எட்டுவேன் என்று சவால் விடுவதுபோல நடக்கிறான். ஆனால் மனிதனால் தேவனோடு போராட முடிவதில்லை. பெரிய பெரிய காரியங்களை தன் ஞான அறிவினால் சாதித்த எந்தவொரு மனிதனாவது படுக்கையில் விழும்போது, அவனது ஞானம் அவனைக் காப்பாற்றுமா? இந்த உலக ஞானம் நம்மைத் தேவனிடத்திலிருந்து பிரித்துப்போடுமானால் அது ஞானமே அல்ல. தேவனுடைய வழிகளும் சிந்தனைகளும் இந்த உலகத்திற்கு பைத்தியமாகத் தெரியலாம்; ஆனால் அவற்றின் பெறுமதியை யாரால் அளவிடக்கூடும்? தேவஞானம் உலகிற்குரியதல்ல; அது நித்தியத்திற்குரியது. ஆகவே ஞானியாவதற்கு நாம் இந்த உலகிற்கு பைத்தியமாகவேண்டும்.

நாம் உண்மையான மகிழ்ச்சியை எங்கே காணலாம்? கர்த்தருக்குள் ஞானவற்றிலேயே காணலாம். நமது நம்பிக்கையை நாம் எங்கே வைக்கலாம்? அதனை முழுமையாக நிறைவேற்றுபவரிடத்திலேயே வைக்கலாம். அறிவு, ஞானம், உறவுகள், வேலை, பணம், பொருள், சந்தோஷங்கள் இவற்றை நாம் எப்படி தகுதியாக அனுபவிக்கலாம்? இவற்றுக்கெல்லாம் ஊற்றுக் காரணராகிய கர்த்தருக்குள் இவை வைக்கப்பட்டால் மாத்திரமே அவற்றை அனுபவிக்கலாம். தேவன் இல்லாத எதுவும் ஒன்றுமேயில்லை. ஆகவே, நம்முடைய மகிழ்ச்சி, நம்பிக்கை, மற்றும் நமக்கிருக்கும் சகலத்தையும் சோதித்துப் பார்ப்போமாக. நாம் தேவ ஞானத்தில் வளரவேண்டுமானால் உலகிற்கு பைத்தியமாகவேண்டும்.

“பிதாவே, உம்முன் என் எல்லாமே ஒன்றுமில்லை; ஆனால் உமக்குள்ளே அவை நல்லவையே என்பதை உணர்ந்தேன். நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

13

சக்தியவசன வெளியீடு

ஐஸ்

12

வியாழன்

முத்தோரின் அறிவுரைகள்

‘எந்த மனுஷனும் மாயையே என்பது நிச்சயம்’
(சங்கீதம் 39:5)

‘நானைக்கு நடப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதே; உங்கள் ஜீவன் எப்படிப்பட்டது?’ அது புகையைப்போன்றது என்று யாக்கோபு அன்று எழுதினார். ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையில், அடுத்த நிமிடம் என்ன நடக்கும் என்றே தெரியாத நிலையில் நாம் வாழுகிறோம். அப்படியானால் இந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் உண்டா? வாழ்ந்தென்ன, வாழ்வில் எதை அனுபவித்தென்ன, என்று மனம் சோர்ந்துபோய் இருக்கும் சகோதரனே, சகோதரியே, உன்னுடைய இந்த மனநிலை ஏதோ புதினமானதல்ல. அன்று தாவீதுக்கும் இதே சோர்வு உண்டாயிருந்தது. ராஜாவாய் கெம்பீரமாய் வீற்றிருக்க வேண்டியவர், ஜீவனுக்குத் தப்ப, காடுமேடு என்று அலைந்துதிரிவதால் யாருக்குத்தான் வெறுப்பு வராதது! ஆனால் தாவீது தேவனுக்குள் தன்னைத் திடப்படுத்த அறிந்திருந்தார். 39ம் சங்கீதத்தில் தாவீதுக்கு வியாதி கண்டிருக்கலாம் என்று விளங்குகிறது(சங்.39:10). எனினும் அந்த நிலையிலும் தன் நம்பிக்கை தேவனே என்று பாடியது, அவர் தேவனையே சார்ந்து நின்று தன்னைத் திடப்படுத்தினார் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சாலொமோன் ராஜாவின் அரசாட்சிக் காலம் சரித்திரத்திலே ஒரு பொற்காலம். ஞானம், அதிகாரம், வல்லமை, செல்வம், நற்கீர்த்தி, தேவ அநுக்கிரகம் எல்லாமே ஒருங்கிணைந்து விளங்கியவர் தாவீதின் மகன் சாலொமோனே. இவரது அரசாட்சிக் காலத்திலே தேசமும் அமைதியாயிருந்தது. அப்படியிருக்க, உலகம் தருகின்ற எல்லாவற்றின் முடிவும் வெறுமையே என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துரைத்தவரும் இந்த சாலொமோனே. ஆனால் தாவீது ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டிருந்த இதே விடயத்தை, மகன் சாலொமோன் அறிந்துகொள்ள, முதிர்வயது வரைக்கும் காலத்தை வீணாக்கவேண்டியிருந்தது. என்றாலும் உணர்ந்து கொண்டதும் அதனை அவர் மறைத்து வைக்கவில்லை. தான் தன் தகப்பனின் அனுபவத்தை அறியாதிருந்த மாதிரி, பின்வரும் சந்ததியும் இருந்துவிடாமல், சுய முயற்சியும் சுய நீதியும் அல்ல, தேவனைச் சார்ந்து வாழுவதே வாழ்வுக்கு அர்த்தத்தைத் தரும் என்ற உண்மையை முக்கியமாக வாலிப வயதினருக்கு உணர்த்த மிகுந்த முயற்சி எடுத்தார் இந்த சாலொமோன்.

அனுபவப்பட்டவர்கள் புத்தி சொல்லி எச்சரித்தாலும் நாம் கேட்டு நடப்பது மிகக் குறைவு. பின்னர் நாம் அனுபவப்படும்போதுதான் புத்தி தெளிகின்றது. சாலொமோனாவது தன் முதிர்வயதிலே உண்மையைக் கண்டறிந்தார். நாம் காணாமலேயே அழிந்துபோக நேர்ந்தால் எத்தனை பரிதாபம். ஆகவே நமக்கு முன்னே வாழ்ந்தவர்களின் அனுபவங்களை, அறிவுரைகளை கவனத்தில் எடுத்து நமது வாழ்வை இப்போதே சீர்ப்படுத்திக் கொள்வோமாக.

“பிதாவே, நமது பெற்றோர் முன்னோர் சொன்ன அறிவுரைகளை அவமதிக்காமல் என்றும் உம்மையே சார்ந்து வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஐஸ்லை

13

வெள்ளி

நமக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு!

'...சிருஷ்டியானது ...மாயைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது.'

(ரோமர் 8:21)

பிரசங்கி நூலில் குறிப்பிடப்பட்ட 'மாயை' என்ற சொல்லின் பொருள், 'குளிர்காலத்தில் தென்பட்டு மறையும் சுவாசம்' என்பதாகும். நமது கடந்த காலங்களை சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், எல்லாமே தோன்றி மறைந்துவிட்ட மாயையாகத்தானே தெரிகிறது! ஏன் இந்த நிலைமை? இதற்கு ஒரே பதில், 'பாவம்'. தேவன் சிருஷ்டித்த பூரண நிலைமையிலிருந்து சகல சிருஷ்டியையும் பாவமானது கீழே தள்ளிவிட்டது. அதனால் முழு உலகமும் தன் மீட்புக்காக தவிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறது என்று பவுல் விளக்குகிறார். உலகமே தன் மீட்புக்காகத் தவிக்கும்போது, அதே உலகம் நமது தேவையைப் பூர்த்தியாக்குவது எப்படி? ஆவியானவருக்குள்ளான சகல ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற நாமும் கூட பாவ உலகின் வேதனைகளிலிருந்து வெளிவரவும், ஆவியின் நிறைவை அடைந்து, கிறிஸ்துவோடு வாழும் வாழ்க்கைக்காகவும் தவிக்கிறோம். இந்தத் தவிப்பானது நமது உள்ளுணர்வில் கலந்திருக்கும்போது இந்த உலக காரியங்கள் வேறு எவ்விதத்தில் நமக்கு தோற்றமளிக்கக்கூடும்?

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம், இவ்வுலகையும் அதன் காரியங்களையும் எப்படி பார்க்கிறோம் என்பதிலேதான் நமது வாழ்வின் வெற்றி தோல்வி தங்கியிருக்கிறது. தோற்றத்தில் அழிவுக்குள்ளான, ஆவிக்குரிய விதத்தில் பாவத்தால் கறைப்பட்டதான இந்த உலகைப் பார்த்து நாம் சோர்ந்துபோகவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் நமக்கு ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. ஏற்கனவே நாம் தியானித்தபடி நாம் எதையும் நித்தியத்தின் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப் பழகவேண்டும். தேவனுடைய அநாதி திட்டம், புதிய வானம், புதிய பூமி, பாவம், துன்பம், வியாதி, கண்ணீர், தீமை எதுவுமற்ற ஒரு புதிய வாழ்வு நமக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேசமயம், கிறிஸ்துவைக் கொண்டிருக்கும் நாம் இவ்வுலகில் வாழும்வரைக்கும், என்றும் கிறிஸ்துவோடு வாழுவோம் என்ற நம்பிக்கையைச் சுமந்துகொண்டு வாழவும், நம்பிக்கையற்ற மக்கள் மத்தியில் அந்த நம்பிக்கையைக் கொடுத்து, தீமையோடு எதிர்த்துப் போராடவும் கிருபை பெற்றிருக்கிறோம்.

தேவபிள்ளையே, நம்பிக்கையற்ற உலகுக்கு நம்பிக்கை கொடுக்க வேண்டிய நீயே, இவ்வுலகத்தின் அற்பமான பயமுறுத்தல்களையும் மாயைகளையும் கண்டு நம்பிக்கையற்றுப் போகலாமா? எல்லாவற்றுக்கும் நல்ல முடிவு உண்டு என்ற நம்பிக்கையோடே எழுந்து நில். பிசாசானவன் கொண்டுவரும் எந்தக் காரியத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காதே. உனக்குள் இருக்கும் நம்பிக்கையை ஒருபோதும் மறவாதே. அப்போது மாயையாகத் தோன்றுவதெல்லாம் உனக்கு அர்த்தமுள்ளதாக மாறுவது நிச்சயம்.

"பிதாவே, நித்திய நம்பிக்கையை நினைந்து, இவ்வுலக வாழ்விலேயே உமக்குள் உறுதியோடும் அர்த்தத்தோடும் வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்."

ஜூலை
14
சனி

அலுப்பான வாழ்வும் அர்த்தம் பெறும்

‘இதைப் பார். இது நூதனம் என்று சொல்லப்படத்தக்க காரியம் ஒன்றுண்டோ?’ (பிரசங்கி 1:10)

ஒடுக்கமான வாடகை அறையிலே உட்கார்ந்து, அறையின் கூரையை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சகோதரியிடம், ‘ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்’ என்று கேட்டேன். ‘இந்த வாழ்க்கை வெறுப்பாய் இருக்கிறது. ஏதோ காலையில் எழுப்பி, சமையல் செய்து, வேலைக்குப்போய், அங்கேயும் ஒரே முகங்களைப் பார்த்து, களைத்துப்போய், வீடு வந்து, திரும்பவும் அதே சாப்பாடு நித்திரை விடித்து இருளுது, வாழ்வும் உருளுது. மனதிலேயோ ஆறுதலில்லை’ என்றாள் அவள். இப்படியே, நமக்கும் சிலசமயம் வாழ்க்கையே அலுத்துப்போனது போல தோன்றக்கூடும். தினம் தினம் நடப்பவையே பின்னும் தொடருகின்றன. எதிலும் திருப்தியில்லை. எதுவுமே புதினமானதாக இல்லை. இன்று எந்தநாளும் கொலை செய்திகளைக் கேட்டே வாழ்க்கை வெறுத்துவிடும் போலிருக்கிறது. மாத்திரமல்ல, திரும்பத் திரும்ப ஒரே கஷ்டங்கள்தான். மாற்றம் வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனைபேர் வெளியூர் வெளிநாடு என்று போகிறார்கள். ஆனால் பின்னர் திரும்பி அதே இடத்திற்குத்தானே வரவேண்டும்; எங்கே மாற்றம்? அதுமாத்திரமல்ல, இதுவரை நாம் வாழ்ந்து முடிந்துவிட்ட நாட்கள் யாவும் நமது மனதில் இருக்கிறதா? அதுவும் இல்லை. இதைத்தான் சூரியனுக்குக் கீழே நூதனமானது ஒன்றுமே இல்லை என்று பிரசங்கி எழுதுகிறார்.

ஒரு மனிதன் இருந்தான். படிப்பு, செல்வம், நல்ல தொழில், கௌரவம், எல்லாம் இருந்தது. ஒவ்வொருநாளும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களைக் கவனிப்பதுதான் அவனது பிரதான தொழில். காலையில் எழுந்தால் கிறிஸ்துவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தேடி, அவர்களை அடித்து, கட்டி இழுத்து வர வேண்டும். இவனுடைய வாழ்வில் மாற்றம் வந்தபோது, துன்பப்படுத்துவதற்காக கிறிஸ்துவர்களைத் தேடினவன் இப்போது அவர்களிடமே சேர்ந்துகொண்டான். ‘கிறிஸ்துவே தேவன்’ என்று தைரியமாகப் பிரசங்கித்தான். மாத்திரமல்ல, இதுவரை சவுல் என்று அழைக்கப்பட்ட அந்த மனிதன் இப்போது பவுல் என்று அழைக்கப்படுகிறான். வாழ்வில் ஒரு மாற்றம். வித்தியாசமான சிந்தனைகள், செயல்கள். பவுல் தன் வாழ்வுக்குரிய புதிய அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டார். இடையில் நடந்ததென்ன? அவருடைய வாழ்விலே உயிர்த்த இயேசு வந்தார். எல்லாம் மாற்றமடைந்தது. எல்லாம் புதிதானது.

தேவபிள்ளையே, உன் வாழ்வில் ஆண்டவரை வரவழைத்துப்பார். அவரை அறிந்திருந்தால் போதாது. கடமை ஜெபமும் போதாது. ஆண்டவர் பார்க்கும் கண்களால் நீயும் பார்க்கப்பழகு. உடனே புதினமான காரியங்கள் நடக்காது. எனினும், அலுப்புக்கொடுத்த அத்தனையும் அர்த்தமுள்ளதாக மாறும்.

“பிதாவே, நீர் தந்த இந்த அழகிய வாழ்வை உமக்குள் மாத்திரமே வாழ்ந்து சிறப்பிக்க உமது பெலனையும் கிருபையையும் தந்தருளும். ஆமென்.”

அலுதினமும் தேவனுடன்

நான் அறியாத ஒரு வெற்றிடம்

'காண்கிறதினால் கண் திருப்தியாகிறதில்லை.
கேட்கிறதினால் செவி நிரப்பப்படுகிறதும் இல்லை.' (பிரசங்கி 1:8)

அங்கலாய்ப்பும் மனஉளைச்சலும் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலையிலேயே நாம் வாழுகின்றோம். ஒருபக்கத்தில் நாம் எதையோ சாதிக்கையில் இன்னொரு பக்கத்தில் இருமடங்கு வீழ்ச்சியைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. பலவித கேள்விகள் நமக்குள் எழும்புகின்றன. நான் கர்த்தருடைய சித்தத்துக்குள் இருக்கின்றேனா? இருந்தால் ஏன் இந்த வெறுமையும் சலிப்பும்? எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் தோல்வியில் முடிந்தால், இனி என்ன செய்வது? ஒரு சகோதரி இவ்விதம் சொன்னாள்: 'நான் நன்றாக உழைக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு திருமணமாக வில்லை. நான் வாழ்வதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?' இன்னொருவர் கேட்டார், 'நான் இதுவரை சாதிச்ச சந்தோஷப்பட்டவைகள் ஏராளம். ஆனால் அவற்றில் ஏதாவது என் முதுமையில் எனக்கு ஆறுதலைத் தருமா?' ஆம், இனி நமக்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதுதான் நம் எல்லாருக்குள்ளும் ஒளிந்து இருக்கின்ற ஒரு கேள்வி என்பதை மறுக்கமுடியாது. இந்த நிலையில்தான் நம்மில் பலர் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம்! இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம்? பிரசங்கி சொல்லுகிறார், நமது கண்களும் ஒருபோதும் திருப்தி அடைவதில்லை. காதுகளும் கேட்டது போதும் என்று நிறுத்திவிடுவதில்லை. அதாவது நமக்குள் னேயே நம்மையும் அறியாத, அல்லது நம்மையும் மீறிய ஒரு வெற்றிடமிருக்கிறது. குண்டு வெடித்த இடத்திலுள்ள பாரிய கிடங்கைத்தான் நாம் நிரப்பினாலும், மனதில் தோன்றும் இந்த வெற்றிடத்தை நிரப்புவது கடினம்.

ஆனால் சாலொமோன் ராஜா, அதை நிரப்பும் வழியைக் கண்டறிந்தார். கர்த்தருக்குச் சேவை செய்வதால் இந்த வெற்றிடம் யாவையும் கர்த்தருக்குள் நிரப்பலாம் என்ற உண்மையை அவர் காலம் கடந்து கண்டுகொண்டதாலும் அதனை நமக்கு ஒரு சவாலாக விடுக்கிறார். இந்த சவாலுக்கு நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்; அவருக்குள்ளே உயிர்த்தெழுந்தவர்கள். முன்னே தூரமாயிருந்த நாம் இப்பொழுது கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தாலே தேவனுக்கு சமீபமாயிருக்கிறவர்கள். சாலொமோனுக்குக் கிடைக்காத பெரிய பாக்கியம் இன்று நமக்குண்டு. அப்படியிருக்க ஏன் இந்தத் தடுமாற்றம்? "ஆண்டவர், தம் குமாரனை நமக்குக் கொடுத்து தமது அன்பை வெளிப்படுத்தினார்" என்பது உண்மை. அதை அறிந்துகொண்டும், மேலும் பாவத்தோடு விளையாடும் நம்மை இன்னும் ஆண்டவர் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே; அவரது அன்பை நாம் மறக்கலாமா? சாலொமோனைப்போல நமது வாழ்வைத் திரும்பிப் பார்க்கும்படி தேவன் இன்று நம்மை அழைக்கிறார். நமக்குள் உள்ள வெற்றிடங்களை நிரப்ப அவர் தயாராகவே இருக்கிறார்! நாம் அவரைக் கிட்டிச் சேருவோமா!

"பிதாவே, எனக்குள் இருக்கும் வெற்றிடத்தை சுட்டிக்காட்டிய நீரே, அதை நிரப்பும். உமக்கே சேவை செய்ய என்னைத் தருகிறேன். ஆமென்."

நாய்வாலை யார் நிமிர்த்துவார்?

‘கோணலானதை நேராக்கக் கூடாது. குறைவானதை எண்ணிமுடியாது.’ (பிரசங்கி 1:15)

தன் அழகிய நாய்க்குட்டியின் சுருண்டுபோயிருந்த வாலை நிமிர்த்திவிட வேண்டும் என்று குமார் அரும்பாடுபட்டான். ஒரு சிறு கல்லை வால்நுனியிலும் கட்டிப் பார்த்தான். பலன் கிடைத்ததா? இல்லை. நாயோ மறுபடியும் தன் வாலை சுருட்டி, ஆட்டிக்கொண்டு வந்தது. வாழ்க்கையில் பல கேள்விகளுக்கு நம்மாலே விடை காணமுடியாது. நமது சொந்த முயற்சியால் பலவற்றைச் சரிப்படுத்தவும் முடியாது. சாலொமோனுக்கும் இவ்விதமான அனுபவம்தான் ஏற்பட்டது. அவர் யாவற்றையும் கவனித்து, ஞானமாய் விசாரித்து, ஆராய்ச்சி செய்துதான் ஒரு உண்மையைக் கண்டுகொண்டார். கோணலாய்ப்போனதை யாராலும் நேராக்க முடியாது என்பதே அந்த உண்மை. நமது வாழ்வின் நோக்கத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியாமற்போவதால் மனதிலே சஞ்சலம், குழப்பம், தவிப்பு என்பவை தான் மிஞ்சுகிறது. ஞானம் தவறா? இல்லை. ஆனால் அந்த ஞானம் எதைச் சார்ந்திருக்கிறது என்பதே காரியம். அதிகமதிகமாக அறிய அறிய அதிகமதிகமான பிரச்சினைகளும் நோவுகளும் தான் மிஞ்சும் என்பதுதானே பிரசங்கியின் கண்டுபிடிப்பு. அதாவது, அதிக அறிவு, நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற குறைகளையும், தீமைகளையுமே அதிகமாக நமக்கு அறியத்தருகிறது.

சாலொமோனுக்கு இப்படியான அனுபவங்கள் வரக் காரணமென்ன? நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற தீமைகளுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும் முடிவு என்ன? சாலொமோன் எழுதியுள்ள ஒரு வாக்கியத்தைக் கவனியுங்கள். ‘சூரியனுக்குக் கீழே பார்த்தேன்’ அல்லது ‘வானத்தின் கீழே பார்த்தேன்’ என்று எழுதுகிறார். இதுதான் பிரசங்கிக்கு குழப்பங்கள் ஏற்பட முக்கிய காரணம். இதே தவறைத் தான் இன்றைய சூழ்நிலைகளில் நாமும் செய்கிறோம். எல்லாவற்றையும் மனித ஞானத்தினாலும் மனித சித்தத்தினாலும் கணக்கிடுகின்றோம், செய்து முடிக்கப் பிரயாசப்படுகிறோம். அதிக அறிவும், ஞானமும், கோபத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உண்டாக்குமானால் பலன் என்ன? எவ்வளவு படித்தும் நல்ல நடக்கை இல்லா விட்டால் அந்த படிப்பறிவு எதற்கு?

தேவபிள்ளையே, எதையும் உனக்கிருக்கும் அறிவைக்கொண்டு காண முற்படாதே. சூரியனுக்குக் கீழேயல்ல. பரத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஞானத்தையே நாம் வாஞ்சிக்கவேண்டும். அது தேவனிடத்திலிருந்து வருகிறது. மனித ஞானம் பிரச்சினைகளைக் காட்டும், தீர்க்காது. ஆனால் தேவஞானம் நல் நடக்கையைத் தரும். குழப்பங்களை தீர்க்கும். தேவனைச் சார்ந்து சிந்திக்கிற மனப்பக்குவத்தைத் தரும். நாய்வாலை நாம்மால் நிமிர்த்தமுடியாது. நம்மால் செய்ய முடியாத எதையும் செய்துமுடிக்கிற தேவனால் எதுவும் முடியுமல்லவா!

“பிதாவே, என் சொந்த முயற்சிகளால் இளைத்து களைத்து உம்மண்டை வந்து நிற்கிறேன். உமது ஞானத்தினால் என்னை நிரப்பி நடத்தும் ஐயா. ஆமென்.”

குடி ஒரு சந்தோஷமா?

‘என் கண்கள் இச்சித்தவைகளில் ஒன்றையும் நான் ...தடை பண்ணவில்லை. ....நான் செய்த முயற்சிகளிலெல்லாம் என் மனம் மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தது.’ (பிரசங்கி 2:10)

சந்தோஷமாயிருக்க யாருக்குத்தான் விருப்பமில்லை. ஓயாத உழைப்பு, சொத்து, சுகங்கள், குடும்பத்தையும் விட்டுவிட்டு வெளிதேசங்களில் போய் உழைப்பது, இவை யாவும் எதற்காக? சிலர் குடிக்கு அடிமையாவது எதற்காக? கவலையை மறந்து, சந்தோஷமாக சுகமாக ஜீவிக்கத்தானே. ஆம், சந்தோஷம், சமாதானம், நிம்மதி, இவற்றைத் தேடி மனிதன் அலைகிறான் என்பது உண்மை. அது அவனுக்குத் தேவை என்பதும் உண்மை. ஆனால் அவனது சுய முயற்சி அவனுக்கு மெய்சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதா? சிலருக்கு தாம் நினைப்பதைச் சாதிப்பது கடினமாக இருக்கும். ஆனால் பலருக்கு தாம் நினைப்பதை, சரியோ தப்போ, எப்படியோ சாதித்துவிடுகிறார்கள். ஆனாலும் அதனால் திருப்தி கிடைக்கிறதா? பதிலுக்கு ‘இன்னும் இன்னும்’ என்றுதான் மனம் அலறும்.

சாலொமோனும் சந்தோஷத்தையே நாடினார். வாழ்வின் அர்த்தத்தை அவர் தன் சொந்த முயற்சியால் தேடினார். தேடியவைகள் அவருக்கு கிடைத்தன. மனுஷ வாழ்வில் தேடிப் பெற்று அனுபவிக்கத்தக்கது என்ன என்று ஆராய்ச்சி செய்த அதேவேளையிலே, மதுபானத்தால் தன் தேகத்தை சீராட்டிக்கொண்டிருந்தாராம் சாலொமோன். அதோடு சேர்ந்து மதியீனமும் அவரைத் தொற்றிக் கொண்டது. ஒரு ஞானி; தேவனிடமிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்; இப்போது குடித்து, வெறித்து, இதனால் மனிதன் சந்தோஷமாய் இருக்கலாமா என்று ஆராய்ச்சி செய்கிறார். இந்த ஆராய்ச்சியில் சந்தோஷமும் நிம்மதியும் கிடைத்ததா? ‘மதுபானத்தால் மயங்குகிற ஒருவனும் ஞானவானல்ல. மதுபானத்தை விரும்புகிறவன் ஐசுவரியவானாவதில்லை.’ இவை சாலொமோன் தன் அரசாட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கூறிய நீதிமொழி. இப்படிப்பட்டவர் அதே மதுபானம் சந்தோஷம் தருமா என்று குடித்து ஆராய்ச்சி செய்தார்.

அன்று அறியாமையில் கிறிஸ்தவன் குடித்தான். பின்னர், கிறிஸ்தவன் குடிப்பது சாட்சியைக் கெடுக்கும் என்று தெரிந்தும், பலரும் குடிக்கு அடிமையாகவே இருக்கிறார்கள். இவர்களில் சிலர் துக்கத்தை மறக்கக் குடிக்கிறார்களாம்; பலர் கொண்டாட்டங்களிலே மரியாதைக்காகக் குடிக்கவே வேண்டுமாம். அது மரியாதையான சந்தோஷமாம். ஆனால் இன்று, குடிப்பதில் என்ன தவறு என்று கேட்குமளவிற்கு கிறிஸ்தவன் வளர்ந்துவிட்டான். இது எவ்வளவு பரிதாபம். இன்று கிறிஸ்தவ திருமணங்கள் சில, மதுபான சந்தோஷத்தை அள்ளி வழங்குவதை நாகரீகமாக்கிவிட்டார்கள். ஒரு வெளிநாட்டு சகோதரி, “எங்கள் சபையினரில் பாதிக்கும் மேலே குடிக்கிறவர்கள், அப்போ கிறிஸ்தவனுக்கு என்ன வித்தியாசம்” என கேட்டாள். தேவபிள்ளையே, இதற்கு உன் பதில் என்ன?

“பிதாவே, உமக்குள் சந்தோஷம் வைக்கப்பட்டிருக்க, மதுபானத்தில் நான் சந்தோஷத்தைத் தேடுவதென்ன? நீர் எனக்குப் போதும் ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்லை

18

முதல்

மகிழ்ச்சியல்ல இகழ்ச்சி!

‘மதுபானம் ...பளபளப்பாய்த் தோன்றும்போது. நீ அதைப் பாராதே. அது மெதுவாய் இறங்கும். முடிவிலே அது பாம்பைப்போல் கடிக்கும். விரியணைப்போல் தீண்டும்.’ (நீதி. 23:31,32)

‘வைபவங்களில் குடிப்பது தவறா? கொஞ்சம் குடிக்கலாமா? கொஞ்சம் திராட்சரசமும் கூட்டிக்கொள் என்று பவுல் தீமோத்தேயவுக்கு எழுதியுள்ளாரே. வெறிகொள்ளும் அளவுக்குக் குடிக்கக்கூடாது என்றுதானே 1தீமோ.5:23ல் பவுல் எழுதியுள்ளார்’ இப்படியாகக் கேள்விகள் எழுப்புகிறவர்கள் எத்தனைபேர்! ‘இராப் போசனத்தில் இயேசு திராட்சரசம்தானே பரிமாறினார்; இன்று நாங்களும் திருவிருந்தில் அதைத்தானே குடிக்கிறோம்’ என்று குதர்க்கமாகப் பேசுபவர்களும் உண்டு. இப்படியான கேள்விகள் கேட்பவர்கள் தங்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும் நல்மனப்பாங்கு உடையவர்கள் என்று சொல்லமுடியாது. மாறாக, இவர்கள் குடிப்பதற்கு அனுமதிச் சீட்டுத் தேடுகிறவர்கள்.

‘ஏன் மனிதனைச் சிருஷ்டித்தேன் என்று தேவன் மனஸ்தாப்பப்படும்’ அளவிற்கு மனிதனது பாவம் பெருகியிருந்த காலத்திலே, அத்தனை ஜனங்களுக்கு மத்தியிலே ‘நீதிமான், உத்தமன்’ என்று பெயர் வாங்கியவர் நோவா. அவர் தேவனோடே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தவர். பூமியிலே தங்கள் வழியைக் கெடுத்துக்கொண்டு சீர்கெட்டுப்போயிருந்த மனிதர் உட்பட சகல தீமைகளும் அழிக்கப்பட்ட பின்னர் எஞ்சி நின்றவர் இந்த நோவாவே. பூமியிலே ஒரு நல்ல சந்ததியை உருவாக்கும் பாரிய பொறுப்பை சுமந்து நின்றவரும் இந்த நோவா தான். இவர் ஒரு பெரிய கதாநாயகன் என்றும் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட நோவா என்ன செய்தார். ‘திராட்சரசத்தைக் குடித்து வெறிகொண்டு, தன் கூடாரத்தில் வஸ்திரம் விலகிப் படுத்திருந்தான்.’ இது எவ்வளவு துக்கத்துக்குரியது. மொத்தத்தில் பிறர் முன்னிலையில் தேவனுடைய பிள்ளை, தன் சாட்சியை இழந்தார். இந்தக் காரியம் அவருடைய பிள்ளைகளைத்தான் பாதித்தது.

வெளிநாடுகளில் உணவோடு தண்ணீருக்குப் பதிலாக குடிவகையைப் பாவிப்பது வழக்கம். ஆனால் இந்த வழக்கம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் ஏராளம். ‘புகைப்பதும் குடிப்பதும் நம்மையும் பிறரையும் பாதிக்கும். அவையிரண்டும் சமூக ஆன்மீகத் தீங்குகள்’ என்று சகோ.ஸ்டான்லி எழுதியுள்ளார். இரவு குடித்து விட்டு, காலையில் திருவிருந்துக்குப் போய் கை நீட்டுகிறவர்கள் எத்தனைபேர். எத்தனை துணிவு! இன்று பெண்களும் அந்த போதையை நாடுவது அருவருப் பாயிருக்கிறது. மதுபானத்தைப் பாராதே என்று எழுதிய சாலொமோனுக்கு, தன்னைக் கட்டுப்படுத்தமுடியவில்லை. தேவபிள்ளையே, வீண் தர்க்கங்கள் வேண்டாம். ‘வெறியர் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிப்பதில்லை.’ (1கொரி. 6:10) போதை உண்டாக்கும் எல்லாமே மகிழ்ச்சியை அல்ல, இகழ்ச்சியையே உண்டாக்கும். இது தேவைதானா?

“பிதாவே, என் மகிழ்ச்சி, என்னைக் கெடுத்துப்போடும் மதுபானத்தில் அல்ல; அது உம்மில்ல்தான் இருக்கிறது. அதைக் கண்டடைய என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

ஐஸ்லை

19

வியாழன்

கர்த்தர் கட்டாவிட்டால்...

‘கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில், அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா.’ (சங்கீதம் 127:1)

‘முன்பு குடியிருந்த என் சின்னஞ் சிறிய வீட்டிலிருந்த சந்தோஷம், சமாதானம், குடும்ப உறவு, கஷ்டத்திலும் ஒருவித சுகம், இவை எதுவுமே இந்த மாளிகை வீட்டில் எனக்கு இல்லை. நானும் என் மனைவியும் முதியோர் இல்லத்திற்குப் போக ஆயத்தமாகிறோம்’ என்று கண்ணீர் மல்க ஒரு முதியவர் என்னிடம் பகிர்ந்துகொண்டார்.

‘பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே உயர்ந்துவிட்டான்’ என்று சிலரைக் குறித்து நாமே பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறோம். நல்லது, ஆனால் கர்த்தர் இல்லாத உயர்ச்சியினால் என்ன பயன்? ‘கோபாக்கினை நாளில் ஐசுவரியம் உதவாது’, ‘தன் ஐசுவரியத்தை நம்புகிறவன் விழுவான்’ என்று நீதிமொழிகளை எழுதி வைத்த சாலொமோனும் உலகம் வியக்கத்தக்கதாக உயர்ந்தார். அவர், தான் செய்த காரியங்களைக் குறித்து தானே ஒரு பட்டியல் போட்டிருக்கிறார். வீடுகள், திராட்சைத் தோட்டங்கள், சகல பழமரங்களும் அடங்கிய அழகிய தோட்டங்கள், குளங்கள், அதுமாத்திரமல்ல, வேலைக்காரர், ஆடு மாடு, திரளான செல்வம், வெள்ளி பொன், உல்லாசமாக பொழுதைக் கழிக்க சங்கீதக்காரர் வாத்தியங்கள் இப்படி ஏராளம். ‘எனக்குமுன் எருசலேமிலிருந்த எல்லாரைப் பார்க்கிலும் நான் பெரியவனும் திரவிய சம்பன்னனுமானேன்; என் ஞானமும் என்னோடேகூட இருந்தது’ என்று அவர் தன்னைப்பற்றி தானே எழுதியுள்ளார். நடந்தது என்ன? இவற்றில் மனதை வைத்த சாலொமோனின் வாழ்வில் கர்த்தர் இருந்தாரா? அவர் தேடி வைத்த ஒரு பகுதியை அவருடைய மகன் ரெகொபெயாம் எகிப்தியரிடம் இழந்தார்(1ராஜா.14:26). தொடர்ந்து சகலமும் அழிந்துபோனது. இறுதியில் சாலொமோன், ‘கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாவிட்டால் எல்லா முயற்சிகளுமே பலன்றவை’ என்று தன் அனுபவத்தையே பாடிவைத்தார்.

பணமும் செல்வமும் வாழ்வில் சுகத்தையும் உயரிய அந்தஸ்தையும் வசதிகளையும் நிச்சயம் தரும். அதற்காக அதுதான் வாழ்வின் வெற்றியல்ல. ஐசுவரியம், ‘போதும்’ என்று ஒருபோதும் சொல்லாது. கிடைக்கக் கிடைக்க ஆசையோடு தேவைகளையும் கூட்டும். இந்த வழியில் கர்த்தர் எங்கே? கர்த்தர் தானே தருகிறார் என்று சொல்லுவோமானால் நமது வாழ்வில் அவர் எங்கே? ஐசுவரியம் ஆத்துமாவுக்கு சுகம் தருமா? நல்ல தூக்கத்தைத் தருமா? அருமையான தேவபிள்ளையே, பணம் அல்ல, தேவனே உன் வாழ்வை உயர்த்த வேண்டும். அப்போது செல்வம் உனக்குத் தீமையாக இராது. உன் நோக்கங் களைச் சரிப்படுத்து. கர்த்தரில் அத்திபாரமிடாத எதுவும் அழிந்தேபோகும்.

“பிதாவே, நீர் இல்லாத வாழ்வு வாழ்வாகுமா என்று பாடும் நான், உம்மைவிட்டு செல்வத்திற்கு முதலிடம் கொடுக்கலாமா? கர்த்தாவே, நீர் என்னை ஆட்கொள்ளும். அப்போது எல்லாமே உமக்குள் ஆசீர்வதிக்கப்படும். ஆமென்.”

ஜூலை
20
வெள்ளி

நம்மைவிட்டு எடுபடாத ஒன்று

'...எனக்கு லாபமாயிருந்தவைகளெவைகளோ அவைகளைக் கிறிஸ்துவுக்காக நஷ்டமன்று எண்ணினேன்.' (பிலிப்பியர் 3:7)

'நான் செய்த செயல்கள் யாவற்றையும் ....நினைத்துப் பார்த்தபோதோ, அவை யாவும் வீண் என்பதைக் கண்டேன். அவை அனைத்தும் காற்றைப் பிடிக்க முயல்வதற்கு ஒப்பாகும்'(பிர.2:11 திருவிவிலியம்). செல்வத் திரட்சிக்குள் வாழ்ந்தும், தேவன் தந்தது போதாதென்று மேலும் செல்வத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டவரும், குறைவுபடாத ஞானத்தைக்கொண்டிருந்தவரும், தான் நினைத்த எந்த மகிழ்ச்சிக்கும் தடை விதிக்காதவருமாகிய சாலொமோன் ராஜா, இறுதியில் எல்லாமே வீண் என்றார். ஆனால், சந்தோஷம் ஒன்றுதான் தான் கண்ட பலன் என்றும், தன் வாழ்வில் அனுபவித்த சகலமும், 'காற்றைத் தூரத்திப் பிடிப்பதைப் போன்றது' என்றுகூட உணர்ந்ததாகவே எழுதுகிறார். எங்கிருந்தோ வந்து எங்கேயோ கடந்துபோகிற காற்றை நமக்கென்று பிடித்து வைத்திருக்கமுடியுமா?

வெளிநாட்டுப் பணம் தொடங்கி சகலமும் நிறைவாயிருக்கிற ஒரு கிறிஸ்தவ சகோதரி, 'தனக்கு வேதம் வாசிக்க நேரமில்லை' என்று சொன்ன போது பிரசங்கியின் வார்த்தைகள்தான் ஞாபகம் வந்தது. அதேசமயம், பணம், மாளிகை போன்ற வீடு, என்று எல்லா வசதிகளும் கொண்ட ஒரு சகோதரி, 'இவை எனக்குரியதல்ல; என் இயேசுவே எனக்குப் போதும்' என்று வாழ்ந்து காட்டுவதை என் கண்களால் பார்த்தபோது என் தேவனைத் துதிக்காமலும் இருக்க முடியவில்லை. திறமையான, இதுவரை யாரும் செய்யாத பெரிய அதி அற்புத காரியங்களை நாம் செய்து முடித்திருக்கலாம். ஆனால் அவையும் அவற்றால் அப்பப்போ நமக்குக் கிடைத்த சந்தோஷங்களும் தற்காலிகமானவையே என்று நினைத்திருக்கிறோமா? இதை நான் எழுதுவதற்கு முந்தின தினம் இரவு, கொழும்புப் பிரதேசத்தில் நடக்கக்கூடாதவை நடந்தன. விடிகாலையில் சம்பவங்களைக் கேள்விப்பட்டபோது, மனதில்தோன்றிய சிந்தனை என்னவெனில், நமக்கிருக்கும் எதுவும் நமக்கு உதவாது. நமது பாதுகாப்பும் இளைப்பாறுதலும் நித்திரையும் நமது தேவனுடைய கரத்தில்தான் இருக்கிறது என்பதாகும்.

தேவபிள்ளையே, பெறுமதி வாய்ந்தது, பாதுகாப்பானது, மகிழ்ச்சி தரக் கூடியது என்று நீ எதிலே உன் மனதை, நேரத்தை, பலத்தை விட்டுவைத்திருக்கிறாய். பெருமைக்குரிய பவுலடியார், தன் வாழ்வின் ஒரு கட்டத்திலே தனக்கு இருந்த பெருமை யாவையும் குப்பையாகக் கண்டார். எப்படி? இவ்வுலகோடு முடிந்துபோகும் அவை யாவுக்கும் மேலாக தன்னைவிட்டு எடுபடாத ஒன்றைக் கண்டார். அது வேறு எதுவுமில்லை. ஆண்டவருடைய சிலுவைதான். இன்று நாம் என்ன சொல்லப்போகிறோம். காலம் கடந்து உண்மையை அறிந்து துக்கப் படுவோமா? அல்லது இப்போதே தேவனிடம் திரும்புவோமா!

"கர்த்தாவே, இவ்வுலகில் எனக்கென்று நீர் தந்த சகலத்துக்காகவும் நன்றி. இவை யாவுக்கும் மேலாய் நீர் எனக்கிருப்பதால் கோடி நன்றி. ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

கார்த்தருக்குள்....

...இதோ. ஆண்டவருக்குப் பயப்படுவதே ஞானம். பொல்லாப்பை விட்டு விலகுவதே புத்தி... (யோபு 28:28)

அறிவுக்கடல் என பெயர்பெற்ற ஒருவருடைய மனைவியைச் சந்திக்கப் போனேன். ஆனால், அந்தக் குடும்பத்துக்குள் இருந்த போராட்டங்கள் மிகுதி என்று அங்கே போனபின்தான் அறிந்துகொண்டேன். அந்தப் பெரியவருடைய அறிவு அவருக்கோ அவருடைய குடும்ப வாழ்வுக்கோ உதவவில்லை என்பது சாலொமோனை ஞாபகப்படுத்தியது. தேவன் இல்லாத செல்வத் திரட்சியினாலும், தான் சாதித்த பெரிய காரியங்களினாலும் பலனில்லை என்று கண்டுகொண்ட சாலொமோன், தனக்கிருந்த ஞானத்தைக் குறித்தும் மதியீனனைக் குறித்தும் சிந்திக்கிறார். ஞானியின் கண்கள் அவன் முகத்திலே இருக்கிறது. மூடனோ இருளிலே நடக்கிறான். ஆனால் இருவருக்கும் ஒன்றுதானே நடக்கிறது. பின்னர் ஞானத்தினாலே என்ன பலன் என்று அலுத்துக்கொள்கிறார் இந்த ஞானி.

பலத்த காற்று; மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன. கூரைகள் பறக்கின்றன. பலமான சுவர்கள் இடிந்து விழுகிறது. கடல் மலைபோல எழுந்து தரையை விழுங்குகிறது. மொத்தத்தில் தரையில் எழுந்து நின்றவையெல்லாம் விழுந்து போயின. ஆனால் தரையோ அப்படியே இருக்கிறது. இந்த சுழல்காற்று எல்லா வற்றையும் வீழ்த்தி ஓய்ந்த பின்பும், யாவுக்கும் அத்திபாரமாய் இருந்த தரையோ, மறுபடியும் யாவையும் கட்டியெழுப்ப ஏதுவாய் கலங்காமல் அப்படியே இருக்கிறது. இந்த உண்மையை சாலொமோனுக்கு அநேக ஆண்டுகளின் முன் யோபு கண்டறிந்திருந்தார். யோபு சொன்ன ஒப்பீரின் தங்கமும், கோமேதகமும், இந்திர நீலக்கல்லும், இந்த ஞானி சாலொமோன் தன் காலத்தில் தனக்கென்று சேர்த்துக் கொண்டவை. ஆனால் யோபுவோ இவை எதுவும் ஞானத்திற்கு நிகரல்ல. உண்மையான ஞானமோ தேவனுக்குள் இருக்கிறது என்றும், கார்த்தருக்குப் பயப்படுவதே ஞானம் என்றும் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டார். தனக்குரிய யாவும் அழிந்தபோதும் இந்த யோபு கலங்காமல் இருந்தார். அழிந்துபோனவைகளை அல்ல, இன்னும் கட்டியெழுப்ப ஏதுவாய் இருந்த அத்திபாரமாகிய தேவனையே இறுகப் பற்றிக்கொண்டார்.

தேவபிள்ளையே, சாலொமோனின் தவறும், யோபுவின் உறுதியும் இன்று நமக்கு பாடங்களாக இருக்கின்றன. அழிந்துபோகும் காரியங்களில் நமது வாழ்வைக் கட்டியெழுப்ப எத்தனிக்கக்கூடாது. எல்லாமே அழிந்துபோனாலும் இன்னும் நம்பிக்கை தருகின்ற அழியாத அத்திபாரமாகிய தேவனில் நாம் சார்ந்து நிற்கவேண்டும். அப்போது எல்லா நம்பிக்கைகளும் அற்றுப்போக நேர்ந்தாலும் சாலொமோனைப் போல எல்லாம் மாயை என்று புலம்புகிறவர்களாக அல்ல; மாறாக, 'எனக்கு தேவன் இருக்கிறார்' என்று முழுங்கலாமல்லவா!

“உமக்குள்ளே சகலத்தையும் கொண்டிருக்கிற கார்த்தாவே, என்றும் நிலைத்திருக்கிற உம்மிலே என் வாழ்வைக் கட்டியெழுப்ப கிருபை தாரும். ஆமென்.”

கடின உழைப்பும் கருகிப்போகும்

..நாங்கள் ..சம்பாத்தியம் பண்ணுவோமென்கிறவர்களே.
கேளுங்கள். நாளைக்கு நடப்பது உங்களுக்குத்
தெரியாதே. (யாக்கோபு 4:13,14)

சாலொமோன், தன் கடின உழைப்பையும், சேர்த்துவைத்த சம்பாத்தியங்களையும் பார்க்கிறார். அவர் கொள்ளையடிக்கவில்லை. அயல்நாடுகளுடன் போரிட்டு உடைமைகளைக் கைப்பற்றவில்லை. அவர் கடினமாக உழைத்தார். தன் மனதிலே தோன்றியதையெல்லாம் செய்தார். சாலொமோன் கௌத ஐசுவரியத்தைத் தேவன் அள்ளிக் கொடுத்திருந்தும், மேலும் மேலும் சேர்த்தார். ஐசுவரியம் பெருகப் பெருக அவர் மனதுக்கு அது மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. ஆனால் இப்போது அவைகளும் ஒன்றுமில்லாத, அர்த்தமில்லாத மாயையாக அவருக்குத் தெரிகிறது. ஏன்? சாகும்போது இவைகளெல்லாம் கூடவரப் போவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால், அதிலும் மேலாக, இன்னொருவருக்கு அவற்றை வைத்துப்போகவேண்டுமே என்ற எண்ணம் அவருக்கு வெறுப்பாயிருந்தது. அவன் இந்த ஐசுவரியத்தைக் காக்கத்தக்க புத்திமானோ, அழித்துப்போடும் முடனோ யாரறிவார்? எந்தவொரு பிரயாசமும் இல்லாமல் இன்னொருவன் இந்த சம்பாத்தியத்தை அனுபவிக்கிறான். மேலும், அது கவனிக்கப்படாமலும், பின்னர் அழிக்கப்படும் போகிறது. இது சாலொமோனின் வாழ்வில் உண்மையாகவே நடந்தது. அவருடைய மகன் ரெகோபெயாம் ராஜாவாகி, முடத்தனமாக நடந்து, ஜனங்களின் வெறுப்புக்கு ஆளாகி, ராஜ்யமும் பிரிந்து, தகப்பன் சேர்த்துவைத்த சம்பாத்தியத்தின் பெரும்பகுதியை அஸனே அழித்துப்போட்டான்.

சம்பாதிப்பது தவறா? ஐசுவரியம் தவறா? இல்லையே! நாம் ஒன்றை உணரவேண்டும். நாம் கடினமாக உழைக்கவேண்டும். ஆனால் அதன் நோக்கம் சரியாக இருக்கவேண்டும். நமது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற, தேவனுடைய காரியங்களைக் கவனிக்க நாம் உழைக்கவேண்டும். தேவன் நமது பராமரிப்பில் கொடுத்திருப்பவர்களின் சாரீ, ஆத்மீக தேவைகளை நாம்தானே கவனிக்க வேண்டும். மாறாக, சுயநோக்கோடும், பிறரை முந்திக்கொள்ளும் நோக்குடனும், தவறான நோக்கத்துடன் படுகின்ற பிரயாசங்கள் நிச்சயம் மனசஞ்சலத்தையே கொடுக்கும். இன்று நாம், ஓடி ஓடி உழைக்கிறோம். அந்த உழைப்பு எங்கே? வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரித்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் ஆசைகளும் அதிகரித்திருப்பதை யார் உணருகிறார்கள். சம்பாத்தியம் ஒன்றையே இலக்காக வைத்து ஓடுகிறவர்கள் அழிவிலும் கேட்டிலும் அகப்பட்டுப் போகிறார்கள் என்று பவுல் எழுதுகிறார். நீ திட்டங்கள் போடுகிறாயே; நாளைக்கு நீ இருப்பாயோ என்று சவால் விடுகிறார் யாக்கோபு. பிரியமானவனே, சம்பாத்தியம் பாவமல்ல. உன் சம்பாத்தியத்தை தருகின்ற தேவன் உன்னுடன் இருக்கிறாரா? என்பதே முக்கியம். உன் உயர்வும் அழிவும் உன் தெரிந்தெடுப்பில்தான் இருக்கிறது.

“பிதாவே, உழைப்பு ஒன்றே இலக்காக ஓடித்திரிந்த என்னை இன்று நிறுத்தி சிந்திக்க வைத்ததற்காய் ஸ்தோத்திரம். நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

இந்த நாள்

'இதுவும் தேவனுடைய கரத்திலிருந்து வருகிறது.'

(பிரசங்கி 2:24)

ஒரு ஏழைக் குடும்பம் ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொண்டபின் ஆலயத்திற்கு வர ஆரம்பித்தார்கள். சில மாதங்களுக்குள் அவர்களுடைய எளிய வாழ்வில் மாற்றங்கள் தெரிந்தன. உடைகள் மாறின. அலங்காரங்கள் மாறின. எல்லாமே மாறின. நல்லது. எல்லோருக்கும் சந்தோஷம். ஆனால், ஆலயத்திற்கு வருகின்ற மற்ற கிறிஸ்தவர்களுக்குச் சமமாக இருக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில் பணம் கடன் வாங்கித்தான் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டபோது, அவர்களில் அல்ல, கிறிஸ்தவர்களைக் குறித்தே மனதில் சோர்வுண்டானது.

கிறிஸ்தவன் சந்தோஷமாய் இருக்கக்கூடாதா? கொண்டாட்டங்கள் வைக்கக்கூடாதா? அழகாய் உடுத்தக்கூடாதா? அலங்காரம் பண்ணக்கூடாதா? உழைக்கிறோம் அனுபவிக்கிறோம்; இதிலென்ன தவறு? என்றெல்லாம் பலர் கேள்விகள் எழுப்புவதுண்டு. இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியில், சாலொமோனும், புசித்துக் குடித்து, தான் உழைத்ததன் பலனை உல்லாசமாய் கழிப்பதிலும் பார்க்க மனுஷனுக்கு வேறு என்ன சந்தோஷம் என்று கேள்வி எழுப்புவதுபோலத் தெரிகிறது. ஆனால் அப்படியல்ல. வசனத்தின் பின்பகுதியையும் ஊன்றிக் கவனித்தால், நமது உழைப்பில் நாம் சந்தோஷப்படுவதும், நமது வாழ்வை நாம் அனுபவிப்பதும் கூட தேவன் நமக்கு அருளும் கிருபையின் ஈவு என்பதையே சாலொமோன் வலியுறுத்துகிறார். வாழ்வின் உண்மையான சந்தோஷம் தேவனுடைய வழிநடத்துதலில் வாழ்வதிலேதான் கிடைக்கிறது. தேவன் இல்லாத எதுவுமே வீண். அந்த வாழ்வில் திருப்தியே இராது.

ஒவ்வொரு நாளும் தேவனுடைய ஈவு என்று எண்ணி துதியோடும் ஸ்தோத்திரத்தோடும் அந்தந்த நாளைத் தொடங்குகிறவனே தன் வாழ்வை சரியாக அனுபவிக்கத் தெரிந்தவன். அடுத்தவனோ, திருப்தியற்று, தன் வேலையில் சலிப்புற்று, தன் வாழ்வுக்கு சரியான நடத்துதல் இல்லாதவனாக இறுதியில் வாழ்வில் விரக்தியுற்றுப் போய்விடுவான். கஷ்டங்கள் வரும்போது தடுமாறிப் போவான். இதில் நாம் எந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? நம்முடைய ஒவ்வொரு உழைப்பையும் தேவபாதத்தில் வைத்து தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துவோம். ஒவ்வொரு நாளையும் அவருடைய பொற்கரங்களில் வைத்து, ஜெபித்து, ஆரம்பிப்போம். நமது சந்தோஷங்களிலும் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை நாடுவோம். தேவனுக்கு முதல் நன்றி செலுத்தி கொண்டாட்டங்களை ஆரம்பிப்போம். அந்த சந்தோஷம் வித்தியாசமானது. தேவபிள்ளையே, இந்த நாள் தேவன் தந்த நாள். அவர் தந்த நாளை அவருக்கென்று வாழ, அவருடைய கரத்திலேயே நாம் அதனை ஒப்புவிப்போமா!

"பிதாவே, நீர் தந்த இந்த நாளை உமது கரத்திலேயே தருகிறேன். உமக்குள் வாழ, உழைக்க, சந்தோஷமாய் இருக்க என்னை நீரே நடத்தும். ஆமென்."

காலம் தேவனுடையது

‘ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு.’
(பிரசங்கி 3:1)

‘ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு என்றால், அது அது நடக்க வேண்டிய நேரம் நடந்துதான் தீரும்; நாம் அவற்றிலிருந்து தப்பவும் முடியாது என்றால் கடவுளை ஏன் நான் கும்பிடவேண்டும்’ என்று தன் உடைமைகளை இழந்துபோயிருந்த ஒருவர் அலுத்துக்கொண்டார். ‘இழந்து போகும் காலத்திலே இப்படிப் பேசுகின்ற நீங்கள், புதியவற்றைத் தேடிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்போது மவுனமாய் இருப்பது ஏன்’ என்று கேட்டபோது, அவர் மவுனமாகிவிட்டார். அதே சமயம், ‘என் தேவன் தவறு செய்கிறவர் அல்ல; இந்த அநியாயத்தின் மத்தியிலும் தேவனுடைய நியாயம் விளங்கும் காலம் வரும்’ என்று வீதியிலே குருதி வெள்ளத்துக்குள் கிடந்த தன் கணவனுக்கு அருகில் முழங்காலிட்டு ஜெபித்தாளாம் ஒரு இளம் மனைவி. இவளைக் குறித்து என்ன சொல்லுவோம்!

‘காலம்’ என்பது மிகவும் முக்கியம். சாலொமோன் குறிப்பிட்டுள்ள பல சம்பவங்களும் அவருடைய அனுபவங்களும் அந்தந்த காலத்தில் நமது வாழ்விலும் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. “ஆகாயத்திலுள்ள நாரை முதலாய்த் தன் வேளையை அறியும்; காட்டுப்புறாவும், கொக்கும், தகைவிலான் குருவியும் தாங்கள் வரத்தக்க காலத்தை அறியும்; என் ஜனங்களோ கர்த்தரின் நியாயத்தை அறியார்கள்” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். (எரே. 8:7) நமக்கு நடக்கும் பாதகமான சம்பவங்களைக் குறித்து நாம் அதிகமாகக் கலங்கிப்போவதுண்டு. அதேசமயம் அவற்றுக்கு எதிர்மாறாக நன்மைகளும் நிகழுகின்றன என்று நாம் சிந்திப்பது குறைவு. நாம் எந்தக் காலத்திலும் தேவனுக்குள் சந்தோஷமாக திருப்தியாக இருக்கவேண்டுமானால் ஆண்டவருடைய சரியான வேளையை அறிந்துகொண்டு, அதை ஏற்றுக்கொண்டு, கர்த்தர் சரியாகவே செய்கிறார் என்று மெச்சி வாழப் பழகவேண்டும். மாறாக, சந்தேகப்பட்டு, ஆத்திரப்பட்டு, தேவன் பிழைவிட்டார் என்று அதைரியப்படுவோமானால், அது நமக்கு ஆபத்தாகிவிடும். மாத்திரமல்ல, அது தேவனைவிட்டும் நம்மைப் பிரித்துவிடும். தேவனுக்கு விரோதமாக போர்செய்யும் ஆபத்திலும் நம்மைச் சிக்கவைக்கும்.

கடந்து வந்த காலங்களை சற்று திரும்பிப் பார்ப்போம். சிலர் வாழ்வில் ஒரே கஷ்டம் என்று சொல்லலாம். அதற்காக ஒருவேளையாவது நன்மையிருக்க வில்லையென்று சொல்லமுடியுமா? துயரங்களையும் அழுக்ககளையும் தோல்விகளையும்கூட தேவனுக்குள் வைப்போமானால், அவற்றுக்குள்ளும் நன்மையான தருணங்களை ஏற்படுத்த தேவனால் கூடும். ஏனெனில் காலங்கள் அவருடைய கரத்தில் இருக்கிறது(சங்.31:15). அதை யாராலும் மாற்றமுடியாது. ஆகையால் எக்காலத்திலும் எவ்வேளையிலும் தேவனையே நம்புவோமாக!

“காலங்களையெல்லாம் ஆளுகை செய்பவரே, எக்காலத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு உமக்குள் திருப்தியாக வாழ எனக்குக் கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

முடிவு வேண்டும்!

‘பிறக்க ஒரு காலமுண்டு. இறக்க ஒரு காலமுண்டு.’
(பிரசங்கி 3:2)

அறுபது வயதுக்கும் மேற்பட்ட சிலர் மத்தியில் செய்யப்பட்ட ஒரு மதிப்பீட்டிலே, அநேகர் “மரணத்தை” விரும்பவில்லை என்று தெரியவந்தது. இவர்களுள் சிலர், மரணம் வரட்டும், ஆனால் இப்போது வேண்டாம் என்றனர். சிலர் மரணத்திற்கு முகங்கொடுக்கவே பயப்பட்டனர். முதல் கூட்டத்தார், கடந்த 60 ஆண்டுகளில் தாம் செய்துமுடித்தவற்றின் பலன்களைக் காணவிரும்பினர். மற்றவர்கள், தம் கடந்த வாழ்வைக் குறித்தோ, சாவின் பின் என்னவாகுமோ என்று பயப்பட்டார்களோ, என்னமோ அவர்கள் மரணத்தையே வெறுத்தனர்.

வயது முதிர்வதை யாரால் தடுக்க முடியும்? அது தானாகவே நடக்கும். ஆனால் இன்றைய சமுதாயம் இளமையாக என்றும் வாழலாம் என்ற மாயையைப் போதிக்கிறது. இந்த விறற்றின், அந்த முககிரீம், என்று இளமைத்தோற்றத்திற்கான யுக்திகள் ஏராளம். ஆனால், அடிமையாக அல்லது வறுமையின் பிடியில் இருக்கின்ற ஒருவன் அதேவாழ்வைத் தொடர நினைப்பானா? அல்லது ஓய்வின்றி உழைக்கிறவன், ஓய்வை விரும்ப மாட்டானா! ஒரு பொல்லாத மேலதி காரியின் கீழ் வேலை செய்கிறவன், இவரைவிட்டு ஓடவேண்டும் என்று சொல்ல மாட்டானா? மறுபக்கத்தில், சுதந்தரமாய் உழைத்து அநேகருக்குப் பிரயோஜன மாயும் நாம் ஜீவிக்கலாம். ஆனால் அதிலும் கூட ஒரு களைப்பு, ஒரு அலுப்பு உண்டாகத்தான் செய்கிறது. எந்த நாளும் ஒரே மனநிலையில் நாம் வாழ முடியாது. அது நமக்கு வெறுப்பைத் தரும். ஆனால் எந்த நிலையையும் நாம் பிரயோஜனப்படுத்தலாம். முத்திரைகளைச் சேர்ப்பவர், தன் முத்திரை அல்பம் நிரம்பியவுடனே அதை வியாபாரியிடம் கொடுத்து அந்தப் பெறுமதிக்கு வேறு பொருளை மாற்றிக் கொள்வார். பிறக்கவும் வேண்டும்; பின்னர் இறக்கவும்தான் வேண்டும். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு காலம்.

நமது தேவன் வியாபாரியிலும் பார்க்க உயர்ந்தவர். நமது வாழ்வை இங்கே முடிக்கும்போது அதிலும் மேலான நித்திய வாழ்வை நமக்குத் தருகிறார். இவ்வுலக வாழ்வு, ஒரு குறித்த காலத்திற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பது ஆசீர்வாத மானதே. எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் வயது முதிர்ந்துகொண்டே போவது? எத்தனை காலத்துக்குத்தான் தேவனைவிட்டுப் பிரிந்து வாழுவது? கண்ணீர், பாடுகள், வேதனைகள் நீங்கி தேவசமூகத்திலே நாம் சீவிக்கவேண்டாமா? இந்த வாழ்வு ஒரு புகையைப்போல மறைந்துபோகும். ஆனாலும் நமக்கொரு நிஜ நம்பிக்கை உண்டு. இந்த வாழ்வு முடிந்தால்தான் அந்த மகிமையான வாழ்வை நாம் சென்றடையலாம். ஆகவே, கிடைத்திருக்கும் நாட்களை நம்பிக்கையோடே பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்வோமாக.

“பிதாவே, அன்போடு நீர் நமக்கு நியமித்திருக்கும் நாட்களைப் பிரயோஜனப் படுத்தி, இறுதியில் உமது சமூகம் வந்துசேர அருள் தாரும். ஆமென்.”

ஐஸ்

26

வியாழன்

புதிய பெலத்தோடு எழும்பு!

‘தேட ஒரு காலமுண்டு. இழக்க ஒரு காலமுண்டு. காப்பாற்ற ஒரு காலமுண்டு. எறிந்துவிட ஒரு காலமுண்டு.’ (பிரசங்கி 3:6)

தற்போதைய நெருக்கங்கள் மத்தியிலும் நாம் பழைய காலங்களை நினைவுகூருவதுண்டல்லவா! தேடித் தேடிச் சேர்த்துவைத்த பழைய சாமான்கள், பழைய வாழ்த்துமடல்கள், சின்ன வயதுப்படங்கள் இவற்றை எறிந்துவிட மனம் வருவதில்லை. சிலவேளைகளில் அந்த நாட்களுக்குள் கடந்துபோய் மீண்டும் வாழவேண்டும்போல மனம் துடிக்கும். ஆனால் அது முடியாது. நாம் பிறந்து வளர்ந்த ஊருக்குப் போனால், பழைய நினைவுகள் அலைமோதும். பசுமையான நினைவுகளுக்குள்ளும் வேறுபட்ட பல மாற்றங்களைக் காணலாம். ஆனால் பழைய ஊரையே நமது கண்கள் தேடும். ஆனால் கிடைக்காது. சில நபரின் நினைவுகள் நமக்குள் புதைந்து கிடக்கின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றைத் திரும்ப நினைக்கும்போது, எத்தனையோ கோபம் ஆத்திரம் நமக்குள் பொங்கி எழுகிறது. அதேசமயம் சிலபேரின் நினைவுகள் இனிய நினைவுகளாகவே தொடர்ந்தும் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களைக் காண இன்று விரும்பினாலும் அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தெரியாது.

ஆம், இந்த அனுபவங்கள் நமக்கும் நேரிடலாம். இது இயல்பு. ஆனால் நாம் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தேடிக்கொண்டிருப்போம்? எவ்வளவு காலத்துக்கு நமது இருதயத்தினுள் பழைய காரியங்களைச் சேர்த்து வைத்திருப்போம்? முடிந்தவை முடிந்தவையே. அவற்றை நாம் திருப்பிக்கொள்ளவே முடியாது. ஒருவன் தற்சமயமாக சாக்கடைக் கால்வாய் அருகே நூறு ரூபாய் நோட்டைக் கண்டெடுத்தான், நல்லது. ஆனால் அதன்பின் அவன் தலைகுனிந்தவனாக, சாக்கடைக் கால்வாயைப் பார்த்தவனாகவே, இன்னும் கிடைக்குமா என்ற நினைவோடு நடந்து திரிந்தானாம். இதனால் அவன், அழகிய இயற்கையையும், அன்பான மனிதர்களையும் காணத் தவறிவிட்டான். இறுதியில் அவனது முதுகு கூனி, அவனால் தலை நிமிரக்கூட முடியாமல் போய்விட்டது.

அன்பான தேவபிள்ளையே, நாம் தேடிக்கொண்டது போதும். போனது போனதுதான். பழைய கசப்புகளை மனதிலே சேர்த்து வைத்து, சமயங்களிலே அவற்றைத் தேடித் தேடி அலசி ஆராய்வதும் போதும். கர்த்தர் சொல்லுகிறார்: ‘நான், நானே உன் மீறதல்களை என் நிமித்தமாகவே குலைத்துப் போடுகிறேன்; உன் பாவங்களை நினையாமலும் இருப்பேன்.’ ‘முந்தியவைகளை நினைக்க வேண்டாம்....இதோ நான் புதிய காரியங்களைச் செய்கிறேன், இப்பொழுதே அது தோன்றும்’ என்கிறார் கர்த்தர். இப்படியிருக்க, மாயையைத் தேடுவதை விட்டுவிடவும், சேர்த்து வைத்திருப்பதை எறிந்துவிடவும் தேவன் காலங்களை நியமித்தது நல்லதல்லவா! நாமும் எறிந்துவிட்டு, புதுப்பெலத்தோடு எழும்புவோமாக.

“கர்த்தாவே, நீரே என்னை மன்னித்துவிட்டபோது, பழைய கசப்புகளை நான் எப்படிச் சேர்த்துவைப்பது? நீர் செய்யும் புதிய காரியங்களைப் பார்க்க என் மனக் கண்களைத் திறந்தருளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

28

சக்தியவசன வெளியீடு

துயருற்றது போதும்!

‘கிழிக்க ஒரு காலமுண்டு. தைக்க ஒரு காலமுண்டு.’
(பிரசங்கி 3:7)

இரத்தம் தோய்ந்த அங்கியை அடையாளம் கண்ட யாக்கோபு, மகன் மிருகத்தால் பீறுண்டுபோனான் என்று புலம்பி, வஸ்திரங்களை கிழித்து, தன் அரையில் இரட்டுக் கட்டிக்கொண்டு, அநேகநாள் தன் மகனுக்காகத் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார். சவுலும் யோனத்தானும் செத்துப்போனதைக் கேட்ட தாவீதும் வஸ்திரங்களைக் கிழித்துக்கொண்டு, புலம்பி அழுது சாயங்காலம்வரைக்கும் உபவாசமிருந்தார். அந்நாட்களிலே தங்கள் துயரங்களை வெளிப்படையாகக் காட்ட இயலுமாயிருந்தது. அதற்காக யாக்கோபும், தாவீதும் வாழ்க்கை முழுவதும் அழுதுகொண்டே இருந்தார்களா? யாக்கோபு, யோசேப்பை உயிரோடே பார்க்கப்போனபோது என்ன உடுத்துப் போயிருப்பார்! தாவீதுதான் தன் வாழ்வில் தேவன் செய்த மகத்தான கிரியைகளைக் கண்டபோது எப்படிக் களித்திருப்பார்!

இன்று நமது சூழ்நிலை சற்று வித்தியாசமானது. வெளிப்படையாக துயரத்தை வெளிப்படுத்துவது கடினம். கணவனை இழந்துவிட்ட விதவை, தன் கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டு, நாளாந்தம் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை நடத்தியாகவேண்டும். ஒரு பாடல், ஒரு புத்தகம், ஒரு சின்னக் காட்சி எதுவோ நாம் இழந்துபோனவைகளை அல்லது இழந்துபோனவரை ஞாபகப்படுத்தும் போது நமது உள்ளம் சுக்குநூறாய் உடைந்துவிடுகிறது. அதையும் மறைத்துக் கொண்டு அடுத்த காரியத்தைக் கவனித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

எது எப்படியிருந்தாலும், சாவின் அனுபவங்களுக்கூடாக நாம் கடந்து செல்லும்போது, கிழிக்கப்படுவது, அதாவது துயரப்பட்டு வாய்விட்டு அழுவது, எத்தனை ஆறுதலான வைத்தியம் என்பதை அதற்கூடாகக் கடந்து சென்றவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள். என் தாயார் இறந்தபோது, குழம்பிப்போயிருந்த தந்தையோடு நான் என்ன செய்வேன் என்று திகைத்தவேளை எனக்கு அழுகை ஒன்றுதான் சுகமான மருந்தாக இருந்தது. அதன்பின் அழுகையை நிறுத்தி விட்டேன். கர்த்தர் ஆறுதலைத் தந்தார். என்னைச் சுமந்த தந்தையை நான் சுமக்க தேவன் பெலன் தந்தார்; தைரியத்தைத் தந்தார். துயரப்பட்ட நாட்கள் போய் மகிழ்ச்சியோடு கடமையைச் செய்ய ஞானத்தைத் தந்தார். அன்று நான் துயரப்பட்ட படியால்தான் இந்த சந்தோஷம் இன்று அதிக மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்கிறது. கிழிந்துபோனாலும் தைக்கப்படும்போது சந்தோஷமல்லவா!

துயரத்தில் தோய்ந்துபோயிருக்கும் தேவியள்ளையே, துடைத்துவிட்டு எழுந்திரு. நீ தைக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. தாவீதுடன் சேர்ந்து, நான் அமைதியாயிராமல் உம்மைப் பாடித் துதிக்கும்படி என் துயரத்தின் உடையைக் களைந்து மகிழ்ச்சியால் என்னை நிரப்பினீர் என்று நாமும் பாடுவோமா!

“கர்த்தாவே, நான் கிழிந்துபோகாமல், மறுபடியும் என் வாழ்வைத் தைத்து சீப்படுத்தும், காலத்தையும் அனுமதித்ததற்காய் ஸ்தோத்திரம். ஆமென்.”

பேசவேண்டிய நேரம்

‘மவுனமாயிருக்க ஒரு காலமுண்டு. பேச ஒரு காலமுண்டு.’
(பிரசங்கி 3:7)

எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு காலம் இருந்தாலும், மவுனமாயிருக்கவும் ஒரு காலமா? பேசாமல் இருக்கலாமா? மவுனமாயிருக்க யார் விரும்புவார்! மனதிலே எழுகின்ற எண்ணங்களை அலசி ஆராயாமல் அப்படியே கொட்டிவிடுகிறவர்கள் அநேகர். அதனால் வருகின்ற விளைவுகளோ ஏராளம். தன் நாவினாலே பாவஞ் செய்யாதபடி தன்னைக் காத்துக்கொள்ள தாவீது தன்னை அடக்கிக்கொண்டிருந்தார். ‘நான் மவுனமாகி, ஊமையனாயிருந்தேன். நலமானதையும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தேன்’ என்று பாடியுள்ளார் தாவீது.

தன் மகன் வீட்டிற்குச் சென்ற தாய்க்கு அங்கே எல்லாமே நன்றாக இருந்தது. நல்ல வீடு, நல்ல வசதிகள், மருமகள் தன் மாமிக்கு ஏற்ற உணவு வகைகளையும் சமைத்துக் கொடுத்தாள். எல்லாம் நல்லது. ஆனால் அந்த விடுதலை நாட்கள் அந்தத் தாய்க்கு மிகவும் குழப்பமுள்ள நாட்களாயிருந்தன. அதற்கு காரணம், மருமகளுக்கும் அவளது பேரனுக்கும் நடந்த வாக்குவாதமே. அந்த வாக்குவாதத்தால் பேரன் கோபித்துக்கொண்டு வீட்டை விட்டுப்போய் விட்டான். இப்போது, தான் தன் பிள்ளைகளை வளர்க்கும்போது, தான் கற்றுக் கொண்டவற்றை இந்த மருமகளுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று இந்த மாமியின் மனது உந்தித் தள்ளிக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால் ஏதோவொன்று அதைத் தடுத்துக்கொண்டும் இருந்தது. தன் மகன் குடும்பத்தில் தான் தலையிடுவது போலத் தெரியுமா? இப்போது பேசுவதா? மவுனமாயிருப்பதா?

நம்மில் அநேகர் ஆலோசனை என்ற பெயரிலே அநேக குழப்பங்களை ஏற்படுத்துகிறோம் என்பதை சிந்திப்பதில்லை. அதுதான் யாக்கோபு எழுதுகிறார்: ‘யாவரும் கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும், பேசுகிறதற்குத் தாமதமாகவும் இருக்கக் கடவர்கள்’(யாக்க.1:19). அதேசமயம், எப்படி ஆலோசனை கொடுக்கவேண்டும் என்று பவுல் தீத்துவுக்கு தெளிவாக எழுதியுள்ளார். (தீத்து 2:2-5) அப்படியானால் எப்போது பேசுவது எப்போது மவுனமாயிருப்பது? மவுனம்தான் பேசுவதற்குரிய நேரத்தை நமக்குத் தெளிவாக்கும். பிறருடன் ஆலோசனை என்ற பெயரில் பேசுவதற்குமுன்பு, அதே ஆலோசனைகளை நான் பின்பற்றியிருக்கிறேனா? நான் பிறரோடு நல்ல உறவை வைத்துக்கொண்டா மற்றவர்களின் உறவின் விரிசல்களுக்கு ஆலோசனை சொல்கிறேன்? நான் பேசுவதற்கு எத்தனிக்கிற நோக்கம் நல்லதா? நாம் பேசுகின்ற நபர் என்னவிதமான எதிர்த்தாக்கத்தை காட்டினாலும் அதைப் பொறுமையோடு ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் எனக்கு இருக்கிறதா? இந்தக் கேள்விகளுக்கு மவுனமாக விடை காணுங்கள். ஆம் என்ற விடை உண்மையாகவே இருக்குமானால் அதுவே நீங்கள் பேசக்கூடிய நேரம். சுற்றி வளைத்துப் பேசாமல் நேராக பேசுங்கள்.

“பிதாவே, நாளை அடக்கவும், பேசவேண்டிய நேரத்தில் மவுனமாயிராமல் ஞானமாய் பேசவும், அமைதியைக் காக்கவும் கற்றுத்தாரும். ஆமென்.”

தேவனுடைய காலங்கள்!

அவர் சகலத்தையும் அதினதின் காலத்திலே
நேர்த்தியாகச் செய்திருக்கிறார். (பிரசங்கி 3:11)

சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒரு காரியத்தைப்பிட்டு, அதைச் செய்துமுடிக்க வேண்டிய சகோதரனை அவசரப்படுத்தினேன். என் நச்சரிப்பைப் பொறுக்கக் கூடாத அவர், அந்த ஆண்டின் கலண்டரின் முதற்பக்கத்தைத் தூக்கிக்காட்டினார். அதிலே மேலே காண்கின்ற வாக்கியம் இருந்தது. என் உள்ளத்தை ஒருவித சமாதானம் கவ்விக்கொண்டதை உணர்ந்தேன். அதன்பின் அதைப்பற்றி நான் பேசவேயில்லை. இது நடந்தும், பல மாதங்களின் பின்னர்தான் காரியம் நிறைவேறியது. ஆனால் அது தந்த பலனை நான் இன்றும் மறப்பதில்லை. என் நச்சரிப்பினால் அவர் அதை முன்னரே செய்திருந்தால் இத்தனை பலன் கிடைத்திருக்காது என்பதை உணர்ந்தேன்.

காலங்கள் கர்த்தருடைய கரத்தில் இருக்கிறதினால், அதை நமது கைகளில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. ஆனால், அதற்கும் மேலாக தேவன் ஒரு காரியத்தைச்செய்துள்ளார். அது என்னவெனில் உலகத்தை நமது உள்ளத்திலே வைத்துவிட்டார். அதாவது காலத்தைப்பற்றிய உணர்வை நமக்குத் தந்திருக்கிறார். அதனால் பூமிக்குரியவைகளுக்கும் மேலான வாஞ்சை ஒன்று நமக்குள் இருக்கிறது. இது தேவனால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நித்தியமாக வாழவேண்டும் என்ற ஆசை நமக்குள் இருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா? நாம் தேவனால் அவரது சாயலிலே படைக்கப்பட்டவர்கள். ஆகவே நாம் இவ்வுலகத்தின் மதிப்பையும் அதன் செயற்பாடுகளையும் அனுபவிக்க விரும்பினாலும், அது நம்மை ஒரு போதும் திருப்திப்படுத்தவே மாட்டாது.

இந்த வாழ்வை நாம் சந்தோஷமாகக் கழிக்கவேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். அதற்காகவே நமக்கு அவர் சகலத்தையும் தந்திருக்கிறார். ஆனால், அவற்றை தவறான விதத்தில் அனுபவிக்க முற்படுவது ஆபத்தானது. தேவன் ஈவாகக் கொடுத்தவற்றில் மகிழ்ந்திருப்பதைவிட்டு, சம்பாதித்து சந்தோஷமாய் இருக்க நாம் முற்படும்போதுதான் ஆபத்தில் சிக்கிவிடுகிறோம். ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியது ஒன்றே ஒன்றுதான். நாம் தேவனுக்குப் பயந்து அவரை கனப்படுத்தி அவருக்கென்று வாழ பழகிக்கொள்ளவேண்டும். நாம் நல்லவர்கள், நாம் பலவற்றை அறிந்திருக்கிறோம் என்ற அடிப்படையில் நாம் வாழக்கூடாது. நாம் அறிந்திருப்பவர் யார்? அல்லது நாம் யாரை அறிந்திருக்கிறோம்? என்பதிலிருந்தே நாம் வாழ்வை ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஏனெனில் தேவனிலிருந்துதான் எல்லாம் ஆரம்பிக்கிறது. அப்போது காலங்கள் எல்லாம் கர்த்தருக்குள் நமக்கு ஆசீர்வாதமாகவே இருக்கும். தேவபிள்ளையே, இதுவரை வாழ்ந்ததைவிட்டு, இப்போதே தேவனின் காலத்துக்குள் நீ திரும்பு.

“கர்த்தாவே, என் காலங்கள் உமது கரத்திலிருப்பதால், உம்மையே கனப்படுத்தி, உமக்கு மாத்திரமே பயந்து. உமக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருந்து, உம்மை மகிமைப்படுத்த என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஜூலை

30

திங்கள்

நீதி சாகாது

‘சகல எண்ணங்களையும், சகல செய்கைகளையும் நியாயநீதிக்குங்காலம் இனி இருக்கிறபடியால்...’ (பிரசங்கி 3:17)

நமது கண்கள் காணவே, ‘அநியாயம் செய்தவன் தப்பிப் பிழைக்கிறான். கொள்ளைக்காரன் சமூகத்திலே பெரியவனாய் வாழுகிறான். கொலைக்காரன் சாட்சிகளின் சாதூரியத்தால் விடுதலையாகிறான். அதேசமயம் அப்பாவி சட்டத்தின்முன் குற்றவாளியாகிறான். இருட்டிலே கொலைசெய்யப்படுகிறான். மொத்தத்தில் நீதி விளங்கவேண்டிய இடத்திலே அநீதி துள்ளிக் குதிக்கிறது’. இன்று நாம் எழுப்பும் இதே கேள்விகளைத்தான் அன்று சாலொமோனும் எழுப்பினார். தேவபிள்ளையே, உங்கள் மனதிலும் இன்று இப்படியான கேள்விகள் எழும்பிக் கொண்டிருக்கலாம். உங்களுக்கு மிகவும் அருமையானவர்கள் அநீதியின் கைகளில் அகப்பட்டு, சட்டத்தாலேயே தண்டிக்கப்படலாம். இதனால் நீங்கள் வெறுப்படைந்து, நீதி செத்துவிட்டது என்று புலம்பலாம்.

ஆம், தேவன் ஆளுகை செய்யும் இவ்வுலகிலே, இத்தனை அநீதிகள் நடக்கலாமா? அநீதியும் அக்கிரமமும் பெருகியிருக்கும் இக்காலத்திலே தேவனுடைய திட்டங்களும் காலங்களும் சரியாக நேர்த்தியாக இருக்கமுடியுமா? முடியும். ஒரு காரியத்தை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். அநியாயமும் அக்கிரமமும் தேவனுடைய அநாதிதிட்டத்தின் பரிபூரணத்தை ஒருவேளை மறைத்துவைத்திருக்கலாம்; ஆனால் அதன் நிறைவேறுதலை எதனாலும் தடுக்கவேமுடியாது. தேவனுடைய நாள் ஒன்று உண்டு. அன்று தேவநீதி விளங்கும். அதை யாராலும் சகித்துக் கொள்ளமுடியாது. ‘தன் சுயவழிதான் நீதி’ என்றிருக்கும் சன்மார்க்கனும், ‘தேவனே இல்லை’ என்கின்ற துன்மார்க்கனும் அழிந்துபோவதை அந்த நாளில் யாராலும் தடுக்கமுடியாது.

தேவன் நம்மீது வைத்திருக்கும் ஒரே நோக்கம் நாம் நித்தியத்தில் அவரோடே வாழவேண்டும் என்பதுதான். அந்த நித்தியத்தின் பெறுமதியில் வாழ இங்கேயே நாம் பழகிக்கொள்ளவேண்டும். எல்லாவற்றுக்கும் முடிவு உண்டு. தேவனுடைய கால நேரங்கள் நமக்குத் தெரியாததினாலே நாம் எதையும் நியாயம் தீர்க்கக்கூடாது. ‘ஒவ்வொரு கிரியையும், அந்தரங்கமான ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நன்மையானாலும் தீமையானாலும் தேவன் நியாயத்திலே கொண்டு வருவார்’(பிரச.12:14). சாலொமோன் 3000 வருடங்களுக்கு முன்னரே இதைக் கண்டறிந்துகொண்டாரென்றால், இன்று நாம் ஏன் தைரியத்தை இழக்க வேண்டும்? தேவன் பட்சபாதமின்றி யாவரையும் நியாயத்திலே நிறுத்துவார். ஆகையால் அநியாயங்கள் மத்தியிலும் நியாயாதிபதியான தேவனையே பற்றிக் கொண்டு, அவருடைய நாளுக்காகக் காத்திருப்பதோடு, பொறுமையோடு நித்தியத்தின் வெளிச்சத்திலே வாழ நம்மை ஒப்புக்கொடுப்போமாக.

“பிதாவே, நீர் நீதியுள்ள தேவன். உமது நீதி விளங்கும் நாளுக்காகக் காத்திருக்கும் நான், இன்று உம்மையே பற்றி வாழ என்னை நீரே வழிநடத்தும். ஆமென்.”

நாம் மிருகங்களல்ல!

‘உயர ஏறும் மனுஷனுடைய ஆவியையும், தாழ் பூமியிலிறங்கும் மிருகங்களுடைய ஆவியையும் அறிகிறவன் யார்?’ (பிரசங்கி 3:21)

‘மிருகத்தைச் சுடுவதுபோல மனிதனையும் சுட்டுப்போடுகிறார்களே’ என்று மனம் பேதலிக்கும்போது, ‘மனுஷன் என்ன மிருகம் என்ன, எல்லாமே ஒரு இடத்துக்குத்தானே போகின்றன’ என சிலசமயம் நாம் அலுத்துக்கொள்வதுண்டு. அது உண்மைதான். மனுஷனோ மிருகமோ சாகும்போது சரீரம் மண்ணில்தானே புதைக்கப்படுகிறது. இப்படி ஒரு மனுஷன் நினைப்பானானால், தான் நிலையற்றவன் என்ற உணர்வைத்தான் அவன் வெளிப்படுத்துவான். இவ்வுலகை பொறுத்தவரையிலும் நாம் நிலையற்றவர்கள்தான். ஆனால், இவ்வுலகில் வாழுவதற்கென்று தேவன் மனுஷனைப் படைக்கவில்லை என்பதை மறந்துபோவதால்தான் துன்பங்கள் மத்தியில் கசப்புணர்வுக்குள்ளாகிறோம். சாலொமோனுக்கும் அது தான் நடந்தது. தான் இவ்வுலகை அனுபவிக்கப் பிறந்தவர்போல வாழ்ந்தார். ஆனால் பின்னர் உண்மையைக் கண்டு கொண்டார்.

‘குரங்கிலிருந்து மனிதன் வந்தான்’ என விஞ்ஞான பாடம் படித்தபோது, அது அந்த சிறுவயதில், மனதில் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால், மனிதனையும் மிருகத்தையும் பலவிதங்களில் ஒப்பிட்டுப் பேசக்கேட்கும்போது, தேவனுடைய படைப்பு, அதாவது தேவனைக் குற்றப்படுத்தப்படுவதை உணரக் கூடியதாக இருக்கிறது. சுவாசிக்கும் எல்லா உயிர்களும், கர்ப்பான் பூச்சிகூட தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எவ்வளவாய் பாடுபடுகிறது. ஆம், எல்லா ஜீவன்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் வாழவேண்டும் என்ற உணர்வு இருக்கிறது. ஆனால், நமக்கு, தேவன் நித்தியத்தை நமது இருதயத்திலே வைத்திருப்பதால், வெறும் வாழ்வு அல்ல; நித்தியத்திலே தேவனோடு வாழவேண்டும் என்ற வாஞ்சையே நம்மை நிரப்பியுள்ளது. ஆனால் அந்த நித்திய வாழ்வுக்காக நமக்கொரு நியாயத்தீர்ப்பு உண்டு. இவை எதுவும் மிருகங்களுக்கு இல்லையே!

“நாம் மேன்மையான படைப்புகள்” என்பதை அடிக்கடி மறந்துபோகிறோம். தேவனோடு உறவுகொள்ளும் ஆவியும், அதைத் தாங்கிநிற்கும் ஆத்துமாவும், அவை வாழுகின்ற சரீரமும் நமக்குண்டு. நம்மைப் படைத்தவரோடு நாம் உறவு கொள்கிறோம். ஆனால் இந்த உறவு மிருகங்களுக்கு இல்லை. நாம் சாகும்போது நமக்கு ஆவியைத் தந்த தேவனிடமே நமது ஆவி செல்கின்றது. ஆனால் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு இந்தப் பாக்கியம் இல்லை. ஆனாலும், ஒரு காரியம். தேவனோடு உறவுகொள்ளும் பாக்கியம் பெற்ற நாம், அதை உதாசீனப்படுத்தி மிருகங்கள்போல வாழ எத்தனிக்கக்கூடாது. பின்னர் நியாயத்தீர்ப்பில் நாம்தான் வெட்கப்பட வேண்டிவரும். தேவன் தந்த ஈவாகிய இந்த வாழ்வை தேவனுக்கென்று வாழ அர்ப்பணிப்போமா!

“கர்த்தாவே, உம்மோடு நித்தியமாய் வாழ்வென்று இந்த வாழ்வை ஈவாகத் தந்திருப்பதால், அதை உமக்கென்றே வாழ கிருபைச் செய்யும். ஆமென்.”

ஆகஸ்

1

புதன்

கீழ்ப்படிதல்

‘என்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கோ ஆயிரம் தலைமுறைமட்டும் இரக்கஞ்செய்கிறவராயிருக்கிறேன்.’ (யாத்.20:6)

கீழ்ப்படிதல் என்பது, தேவனுக்கும் எமக்குமான உறவில் மாத்திரம் அல்லாது, பொதுவாக நமது வாழ்விலும், உறவுகளிலும் கூட எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற ஒன்று. அதாவது கீழ்ப்படிதலை, மனைவியினிடத்தில் எதிர்பார்க்கும் கணவனும், பிள்ளைகளிடத்தில் எதிர்பார்க்கும் பெற்றோரும், மாணவரிடத்தில் எதிர்பார்க்கும் ஆசிரியர்களும் இருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் இவர்களில் எவருமே நூற்றுக்கு நூறு வீதம் கீழ்ப்படிவைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. பலவேளைகளில் தனது விருப்பம், தனது இஷ்டம் என்று வரும்பொழுது கீழ்ப்படிதலும் மீறப்படுகிறது.

தேவனும் தனது பிள்ளைகள் தனது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கிறார். அதனால்தான் அவர்களுக்காக கற்பனைகளையும், கட்டளைகளையும் கொடுத்திருக்கிறார். தனது சாயலாக மனிதனைச் சிருஷ்டித்த தேவன், அவனுக்கு அன்பாகக் கொடுத்த கட்டளையை அவன் மீறியதால், பாவம் சுலபமாக பாரில் புகுந்துகொண்டது. எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும், தேவன், தமது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாதே என்று கூறியது கிடையாது. எப்பவுமே என் வார்த்தைகளைக் கேள், அவற்றிற்கு கவனமாய்ச் செவிகொடு, இரவும், பகலும் அதனைத் தியானி, உன் கைகளில் அவற்றைக் கட்டு, உன் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லு, உன் வீட்டு நிலைகளிலே எழுது என்றே தொடர்ச்சியாகக் கூறியிருக்கிறார். தனது பிள்ளைகள் தனது கற்பனைகளோடு ஒன்றித்து இருக்கவேண்டும்; அவற்றிற்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என்பதே தேவனுடைய வாஞ்சையாக இருக்கிறது.

கிறிஸ்தவ வாழ்வென்பது ஏதோ பிறந்தோம், வாழ்ந்தோம் என்று வாழும் ஒரு வாழ்க்கையல்ல. அது ஒரு நோக்கத்தோடு வாழும் வாழ்வு. காலத்தை விரயம் செய்யாமல், வெற்றியோடு வாழ்ந்து முடிக்கவேண்டிய வாழ்வு. இவ்விதமான ஒரு வாழ்வினை வாழ ஒரு ஒழுங்கு விதி அவசியமல்லவா? நமது வாழ்வின் வெற்றி, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதிலேயே அடங்கியுள்ளது. ஓட்டப் பந்தயத்தில் ஓடுகிறவன் பல ஒழுங்கு விதிகளுக்கு அடங்கியே ஓடவேண்டும். அப்படியாக கடைசிவரை விதிப்படி ஓடிய அவன், இலக்கை அடைந்ததும் வெற்றி பெற்றவனாகக் கருதப்படுவான். அதேபோல் கிறிஸ்தவ ஓட்டத்தை ஓடும் நாமும், தேவன் எமக்கு வைத்திருக்கும் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்த்து ஓடும்போதுதான் அது வெற்றியான, ஜீவ கிரீடத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதான ஓட்டமாக இருக்கும். தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களான நாங்கள், வேதவசனத்தின்படி நடக்க இன்றே நம்மை மீண்டும் ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக.

“அன்பின் தேவனே, உமது வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அதன்படியே நான் வாழ்ந்திட எனக்கு நீர் உதவி செய்யும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

34

சத்தியவசன வெளியீடு

ஆகஸ்ட்

2

வியாழன்

மீட்பின் திட்டத்தில் கீழ்ப்படிவு

...இதோ நான் ஆண்டவருக்கு அடிமை. (லூக்.1:38)

கீழ்ப்படியாமையினாலே பாவம் பிரவேசித்த அந்தக்கணமே தேவன் ஒரு மீட்பின் திட்டத்தை வாக்குப்பண்ணினார். அந்த மீட்பின் திட்டத்தில் சிலருடைய கீழ்ப்படிவு முக்கிய பங்கை வகித்தது. அந்தச் சிலரில் இயேசுவின் தாயாகிய மரியாளின் கீழ்ப்படிவு முக்கியமான ஒன்று. பாவ மனுக்குலத்தை மீட்க தேவ குமாரனாகிய இயேசு இப்பாரில் மானிடனாக வந்து பிறப்பதே தேவனின் அநாதித் திட்டமாக இருந்தது. அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு தேவன், கன்னிகையான மரியாளைத் தெரிந்துகொண்டார். அந்நேரத்தில் மரியாளோ திருமணத்துக்காக நிச்சயம் செய்யப்பட்ட ஒரு பெண்ணாக இருந்தாள். தனது திருமணத்தைக் குறித்த கனவுகளோடும், எதிர்காலத்தைக் குறித்த கற்பனைகளோடும், தனது கணவனைக் குறித்த எதிர்பார்ப்புகளோடும் இருந்த மரியாளை, தனது வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படும்படியாக தேவன் அழைக்கிறார். அதாவது பரிசுத்தாவியினால் உற்பத்தியாகும் ஒரு சிசுவை அவளது கர்ப்பத்திலே சுமக்கும்படிக்கு தேவன் அழைக்கிறார். இந்த அழைப்புக்கு மரியாளின் பதில் என்ன?

திருமணத்திற்கு முன்பு கர்ப்பத்திலே ஒரு குழந்தையைச் சுமந்தால் அப்பெண் சமுதாயத்தில் கெட்டுப்போனவள் என்றும் நடத்தை கெட்டவள் என்றும் இழிச்சொல்லுக்கு ஆளாவாள். அப்படியிருந்தும் ஆண்டவருக்காக அந்த இழிவான அவமானத்தையும் சந்திக்கத் துணிந்துவிட்டாள் மரியாள். மரியாளின் கீழ்ப்படிவு எப்படிப்பட்டது என்று சொன்னால், இதோ நான் ஆண்டவருக்கு அடிமை என்று தன்னையே ஒப்புக்கொடுக்கும் உன்னதமான கீழ்ப்படிதல். அடிமை என்பதன் கருத்து முற்று முழுமையாக எஜமானுக்குக் கீழ்ப்படிபவர் என்பதாகும். எஜமானை எதிர்த்துப் பேச எந்த விதமான தகுதியும் இல்லாத ஒரு நிலைமை. அவ்விதமான ஒரு நிலைக்கு, தன்னை முழு விருப்பத்தோடு மரியாள் ஒப்புக் கொடுத்தாள். மரியாளின் கீழ்ப்படிவு ஒரு உன்னதமான கீழ்ப்படிவு.

தேவன் மரியாளின் கீழ்ப்படிதலைக் கனப்படுத்தினார். அவளை பிறரின் இழிச்சொல்லுக்கு ஆளாக்காமல், அவளுக்காக யோசேப்பை ஆயத்தப்படுத்தினார். தேவனுக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிவதால் வரும் உபத்திரவங்களைக் குறித்து அஞ்சாதீர்கள். நாம் தேவனுக்கு கீழ்ப்படியும்போது அவர் நமக்குத் தேவையான பிற சூழ்நிலைகளையும் கட்டுப்படுத்த வல்லவராகவேயிருக்கிறார். அவரை நோக்கிப் பார்க்கிறவர்களின் முகங்கள் பிரகாசம் அடையுமேயன்றி ஒருபோதும் வெட்கப்பட்டுப் போகமாட்டாது(சங்.34:5). தேவன் தமக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு அதிகமான கிருபைகளை அளிக்கிறார். அவருக்குக் கீழ்ப்படிய முழுமையாக எங்களை ஒப்புக்கொடுப்போமா?

“அன்பான ஆண்டவரே, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து, உம்மைக் கனம்பண்ணும் வாழ்வு வாழ அடியேனுக்கு உமது கிருபையைத் தாரும். ஆமென்.”

சூகஸ்

3

வெள்ளி

அர்ப்பணிப்பான கீழ்ப்படிவு

'என்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து. என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கோ ஆயிரம் தலைமுறைமட்டும் இரக்கம் செய்கிறவராய் இருக்கிறேன்.' (யாத்த.20:6)

ஒரு பெண்ணானவள் தன் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள் என்றால் அக் குழந்தையின் தந்தை என்று ஒருவர் அங்கீகாரம் பெற்றவராய் அங்கேயே இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அக்குழந்தை உலகத்தாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். இல்லாவிட்டால் அக்குழந்தை உலகத்தாரால் உதாசீனம் செய்யப்பட்டு சமுதாயத்தில் அது ஒரு அவமானத்தின் சின்னமாகவே கருதப்படும்.

யோசேப்பு தனக்கு மனைவியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் மரியானைக் குறித்து எத்தனையோ கற்பனைகளுடன் இருந்திருக்கலாம். அவளோடு தான் ஆரம்பிக்கப்போகும் புதிய வாழ்வைக்குறித்து எத்தனையோ கனவுகளைக்கூடக் கண்டுகொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் தனக்கு நியமிக்கப்பட்ட மரியாள் இன்று கர்ப்பவதி என்று அவர் அறிந்துகொண்டபோது அவளை அவமானப்படுத்தாமல் மனிதாபிமானத்தோடு, அவளை இரகசியமாய்த் தள்ளிவிட யோசித்தார். எனினும் கனவிலேயே தேவன் யோசேப்பைச் சந்தித்தார். அவனுக்கு தமது தெய்வீக திட்டத்தில் ஒரு பகுதியாக, பரிசுத்தாவியினால் மரியாளிடத்தில் உற்பவித்த கரு உலகத்தில் பரிசுத்தமாய் அங்கீகரிக்கப்பட, அக்குழந்தைக்கு தந்தையாயிருக்க தேவன் யோசேப்பை அழைத்தார். யோசேப்பும் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தார். அவரது கீழ்ப்படிவு ஒரு அர்ப்பணிப்புடனான கீழ்ப்படிவு எனலாம். காரணம் கர்ப்பவதியான எந்தப் பெண்ணையும் மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள யாரும் முன்வரமாட்டார்கள். ஆனால் தேவனின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு யோசேப்பு அதைச்செய்ய முன் வந்தார். மரியாளின் வயிற்றில் இருக்கும் கரு பரிசுத்தாவியினால் உருவான தேவகுமாரன் என்று விசுவாசித்து அக்கருவை முடிவுவரைக்கும் பரிசுத்தமாய்க் காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, யோசேப்பு, தன் மனைவியை நெருங்காமல் இச்சையடக்கம் உள்ளவராய் அர்ப்பணிப்போடு செயற்பட்டார்.

மீட்பின் திட்டவட்டமாய், தேவகுமாரன் இவ்வுலகில் வந்துதிப்பதற்கு யோசேப்பின் அர்ப்பணிப்பான கீழ்ப்படிவுவும், மரியாளின் அடிமை போன்ற கீழ்ப்படிவும், பெரியதொரு பங்கினை வகித்தது. இவர்கள் இருவரது கீழ்ப்படிவும் அகில உலகத்திற்கும் மீட்பைத் தேடித் தந்தது. அதே கீழ்ப்படியும் தன்மையை தேவன் எம்மிடமும் எதிர்பார்க்கிறார். தேவனின் கற்பனைகளையும், கட்டளைகளையும் நன்கறிந்த நாம், அவற்றிற்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறோமா? இன்றும் மீட்பின் செய்தியை அறியாதோர் எத்தனை எத்தனை! அவர்கள் தேவனை அறிந்துகொள்ள நாம் ஒரு பாலமாய் அமையக்கூடாதா? நாமே கீழ்ப்படிவாத பிள்ளைகள்போல் நடந்துகொண்டால் அவர்களை யார்தான் விடுதலைசெய்வது? சிந்திப்போம். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவோம்.

“என்னிடம் நீர் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் உமக்குக் கீழ்ப்படிவதையே என்பதை உணர்ந்து வாழ வழிசெய்யும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

சூகஸ்

4

சனி

தேவகுமாரனின் கீழ்ப்படிதல்

...அதாவது சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி. தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினார். (பிலி.2:8)

மீட்பின் திட்டத்தை நிறைவேற்றவென்று பிதாவின் சித்தத்திற்கு அமைய, பரலோகத்தின் மேன்மைகளைத் துறந்து வந்த தேவகுமாரன் இயேசு, தனது மரணபரியந்தமும் பிதாவின் சித்தத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவராய், கீழ்ப்படிந்தவராய் வாழ்ந்து எமக்கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரியை வைத்துப் போனார்.

பன்னிரண்டு வயதாக இருந்தபோது, அவரைக் காணவில்லை என்று தேடிக்கொண்டு வந்த பெற்றோரைப் பார்த்து, என் பிதாவுக்கு அடுத்தவைகளில் நான் இருக்கவேண்டுமல்லவா என்று கூறியவர், உலகப் பெற்றோருக்குக் கீழ்ப்படிதலே அந்தப் பிள்ளைகளது பொறுப்பு என்பதை தாமே உணர்ந்தவராய், பெற்றோருடன் சென்று அவர்களுக்கும் கீழ்ப்படிந்திருந்தார் என லூக்கா 2:48-52ல் வாசிக்கிறோம்.

உலகில் வாழும் ஒருவருக்கு போஜனம் முக்கியமானது, அதன் மூலமாகவே நாம் பெலனைப் பெற்று வாழுகிறோம். ஆனால் இயேசு ஒருமுறை கூறினார், பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்வதே என்னுடைய போஜனமாய் இருக்கிறது. பிதாவின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு அவர் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தார் என்பது இதிலிருந்து புலனாகிறது.

சிலுவை மரணத்துக்கு முன்பு அவர் கெத்சமனே தோட்டத்தில் போராடி ஜெபித்தபோது, மிகவும் வியாகுலப்பட்டவராகவும், வேதனை நிரம்பியவராகவும், “உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கட்டும். ஆயினும் எனது சித்தமல்ல. உம்முடைய சித்தமே ஆகட்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். தான் படப்போகும் பாடுகளின் அகோரத்தை அறிந்திருந்தும் அதுவே பிதாவின் சித்தம், தான் வந்ததின் நோக்கம், அதற்குக் கீழ்ப்படிவதே பிதாவின் விருப்பமாய் இருக்கும் என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அந்தவித கீழ்ப்படிதலுக்கு அவர் தன்னை முற்றிலுமாய் ஒப்புக்கொடுத்தார் என காண்கிறோம்.

மரணபரியந்தமும் பிதாவின் சித்தத்திற்கும் அவரது சத்தத்திற்கும் கீழ்ப்படிந்து முன்மாதிரியைக் காட்டிப்போன இயேசுவை விசுவாசித்து வாழ்கின்ற நாம், அவரது புத்திரசுவிகார பிள்ளைகளாய் இருக்கும் நாம், அவரைப்போலவே தேவனின் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தேவனுக்கென்று வாழ எம்மை நாமே ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும். எமக்கு விருப்பமான வேதாகம வார்த்தைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எமக்கு விருப்பமில்லாத வார்த்தைகளை விட்டுவிட்டு மாய்மாலமாய் கீழ்ப்படிவதல்ல. சகலவற்றிற்கும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதே உண்மையான கீழ்ப்படிவுக்கு அடையாளமாகும். இலாபமோ நஷ்டமோ உத்தமமாய் கீழ்ப்படிவதே மேன்மையான காரியம்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, நீர் வைத்துப்போன முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ எனக்கு உதவி செய்யும், ஆமென்.”

கன்மலை போன்ற கீழ்ப்படிவு

'பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே. பரலோக ராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பான்..' (மத்.7:21)

ஒரு தந்தையார் தனது மகனுக்கு ஆலோசனைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, மகனைப் பார்த்து, 'ஒரு காதை அடைத்துக்கொண்டு நான் சொல்லுவதைக் கவனித்துக்கேள்' என்றாராம். அதற்கு மகன், 'எல்லாரும் இரண்டு காதாலும் கவனமாய்க் கேள் என்றுதான் சொல்லுவார்கள், நீங்கள் ஏன் இப்படியாகச் சொல்லுகிறீர்கள்' என்றானாம். அதற்கு தந்தையார் 'பலவேளைகளிலும் நான் சொல்லுவதை நீ ஒரு காதால் வாங்கி மறு காதால் வெளியே விட்டுவிடுவதுண்டு' என்றாராம்.

நாமும் தேவனின் வார்த்தைகளைப் பல தடவைகள் கேட்டாலும் அவைகளை ஒரு காதால் வாங்கி மறு காதால் விட்டுவிடுவதுண்டு. அவைகள் எமது வாழ்வில் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. அதனால் சோதனைகளும் வேதனைகளும் பெருமழைபோல, பெருவெள்ளம் போல வரும் போது பெலனற்றவர்களாய் விழுந்து, உடைந்துபோவதும் உண்டு.

என் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதன்படி செய்கிறவனை கன்மலையின் மேல் வீட்டைக் கட்டியவனுக்கு ஒப்பிடுவேன் என்று இயேசு சொன்னார். அந்த வீடு எவ்வளவு உறுதியாக நிலைநிற்கிறதோ, அதேபோல்தான் தேவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு கீழ்ப்படிகிறவன் சோதனையான நேரத்தில் உறுதியாக இருப்பான். தேவவார்த்தைகளைக் கேட்கிறவர்களில் ஒன்றுமில்லை, எல்லோரும் தான் கேட்கிறார்கள் ஆனால் கேட்டு கீழ்ப்படிகிறவன்தான் மெய்யாகவே உறுதியான வாழ்வை வாழமுடியும். சிலர் ஓடியோடி எல்லா இடத்திலும் வார்த்தைகளைக் கேட்பார்கள். ஆனால் எதுவுமே உள்ளத்திலோ வாழ்க்கையிலோ தங்கி இருப்பதில்லை. திடீரென பிரச்சினைகள் வந்தால் அவர்கள், தாம் இருந்த இடமே தெரியாமல் போய்விடுவார்கள். வாழ்க்கையில் வரும் பிரச்சினைகள் இழுக்கும் பக்கமெல்லாம் இழுவுண்டு, எங்கே போகிறோம் என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமலே வாழ்க்கையில் அடிபட்டுப்போவார்கள். அவர்களே மணலின்மேல் வீடு கட்டியவனுக்கு ஒப்பானவர்கள். தேவவார்த்தையிலே நிலைத்திருக்க முடியாதவர்கள். ஆனால் தேவனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதற்குக் கீழ்ப்படிகிறவனும், தேவன் உணர்த்தும் காரியங்களை இனங்கண்டு அதற்குக் கீழ்ப்படிகிறவனும் உறுதியான அஸ்திபாரத்தைப்போட்ட புத்தியுள்ளவனைப் போலவே இருப்பான். அவனது கீழ்ப்படிதலும் கன்மலையைப்போல தேவனுக்கு முன்பாக உறுதியுடையதாய் இருக்கும். தேவவார்த்தைகளின் மீதுள்ள விசுவாசம் அவனில் வெளிப்படையாகத் தெரியும். எமது கீழ்ப்படிதல் எப்படிப்பட்டது என்பதை இன்றைய நாளிலேதானே நாம் இனங்காணுவோமாக.

"உமது வார்த்தைகளையே எனது வாழ்க்கையின் அஸ்திபாரமாகக்கொண்டு வாழ எனக்குக் கிருபை செய்யும், என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஆகஸ்ட்

6

திங்கள்

வார்த்தைகளைப் புசி

...நான் அதைப் புசித்தேன். அது என் வாய்க்குத்
தேனைப்போல் தித்திப்பாயிருந்தது. (எசே.3:3)

உணவை நாம் புசிக்கும்போது, அது எமது சரீரத்துக்குள் சென்று சமிபாடு அடைவதினால் உயிர்ச்சத்துக்கள் எல்லாம் உறிஞ்சப்படுகிறது. எமது சரீரம் அதனால் பெலனடைகிறது. சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அவயவமும் சுறுசுறுப்பாக வேலைகளைச் செய்கின்றன. வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டு பல நாட்களாக சரிவர உணவு உட்கொள்ளாதவன் பெலனற்று படுக்கையைவிட்டு எழக்கூட முடியாத நிலையில் இருப்பதை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள். சரியாக சாப்பிடுபவன் விரைவில் குணமடைவதைப்போலவே, தேவனின் வார்த்தைகள் எமக்கு சுகம் தரும் ஆவிக்குரிய உணவாகிறது. அவற்றை நாம் புசிக்கும்போது, எமது ஆவிக் குரிய வாழ்வு பெலன்கொள்ளுகிறது. தேவனின் வார்த்தைகள் எமது ஆவிக் குரிய வாழ்க்கைக்கான ஆகாரமாக மாறவேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, தேவனின் வார்த்தைகள் எமது வாழ்க்கையாக மாறவேண்டும்.

எசேக்கியேலுக்குச் சொல்லப்பட்டதாவது, “எனது வார்த்தைகளைப் புசி. புசித்தபின் அதை கலகக்காரராகிய அவர்கள் கேட்டாலும் சரி, கேளாவிட்டாலும் சரி, வார்த்தைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லு.” அதைப் புசித்தபோது, அது எசேக்கியேலுக்கு தேனைப்போல தித்திப்பாக இருந்ததாம். தாவீது தேவனின் வார்த்தைகளைக் குறித்து சொல்லும்போது “உம்முடைய வார்த்தைகள் என் நாவுக்கு எவ்வளவு இனிமையானவைகள், என் வாய்க்கு அவைகள் தேனிலும் மதுரமாய் இருக்கும்”(சங்119:103) என்கிறார். அன்பானவர்களே, தேவனின் வார்த்தைகள் எம்மை நல்வழிப்படுத்துபவைகள். எமது வாழ்வைச் சுத்திகரிப்பவைகள். எம்மை தேவனின் பாதையில் நடத்துபவைகள். அவற்றை நாம் கடினமானவைகள் என்று புறக்கணித்து உதாசீனப்படுத்துகிறோமா? வேண்டாம். அவற்றைக் கைக்கொள்ளுவோம். அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிவோம்.

எமக்குள் இல்லாத வார்த்தைகளை எப்படி மற்றையோருக்கு நாம் கொடுக்கமுடியும்? எசேக்கியேலைத் தேவன் முதலாவது வார்த்தைகளைப் புசிக்கும்படி கூறினார். அதன் பின்னர்தான் மற்றவர்களுக்கு அதை எடுத்துச்சொல்லும் படிக்குக்கூறினார். பவுல் ரோமருக்கு எழுதும்போது கூறுகிறார், மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கிற நீ உனக்குத்தானே போதியாமலிருக்கலாமா? களவு செய்யக்கூடாது என்று பிரசங்கிக்கிற நீ களவு செய்யலாமா? (ரோம.2:21) என்றார். அன்பார்ந்தவர்களே, முதலாவதாக, வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய நம்மை நாமே ஒப்புக் கொடுப்போம். நாம் தேவனின் வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்த பின்னர், மற்றவர்களையும் அந்த வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும்படியாக அறைகூவல் விடுவோமாக.

“உமது வார்த்தைகள் எனது வாழ்க்கையாக மாறும்படிக்கு அவற்றை அனுதினமும் புசித்து, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க எனக்குக் கிருபை செய்தருளும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

7

செவ்வாய்

கேட்பதும் கீழ்ப்படிவதும்

'...திருவசனத்தைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரமல்ல. அதின்படி செய்கிறவர்களாயும் இருங்கள்.' (யாக்.1:22)

கண்ணாடியில் எம் உருவை நாம் பார்க்கும்போது, அதிலுள்ள அழகும், அலங்கோலமும் தெரியும். அழகைத் தவிர்த்து அலங்கோலத்தையோ, அல்லது அலங்கோலத்தைத் தவிர்த்து அழகையோ நாம் பிரித்துப் பார்க்கமுடியாது. கண்ணாடியானது, எமது முகத்தில் ஒரு அழுக்கு இருக்குமேயாகில், அதனை அப்படியே காட்டும். கண்ணாடி உள்ளதை உள்ளபடியே காட்டும். கண்ணாடியில் பார்க்கும் அந்த நேரத்தில்தானே நாம் எம்மைச் சரிசெய்யாவிட்டால், பின்னர் கண்ணாடியைவிட்டு அகன்று சென்றதும், நம் உருவை, அதிலுள்ள குறைகளை நிறைகளை நாம் மறந்து விடுவோம்.

அதுபோலவே தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் தியானிக்கும்போதும், அது எம்மில் உள்ள குறை நிறைகளை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதற்கு நாம் செவிசாய்த்து உடனடியாகக் கீழ்ப்படியாவிட்டால், பின்னர் அவற்றை மறந்து விடுவோம். அக்குறைகள் எம்மில் தொடர்ந்தும் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். இதைத்தான் யாக்கோபு அழகாக தனது நிருபத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஒருவன் திருவசனத்தைக் கேட்டும் அதின்படி செய்யாதவனானால், கண்ணாடியில் தன் சபாவ முகத்தைப் பார்க்கிற மனுஷனுக்கு ஒப்பாயிருப்பான். அவன் தன்னைத் தானே பார்த்து, அவ்விடம் விட்டுப் போனவுடனே, தன் சாயல் இன்னதென்பதை மறந்துவிடுவான். திருவசனத்தைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரம் இராமல், கேட்ட வசனத்தின்படி செய்கிறவர்களாயும் இருங்கள் என்கிறார் யாக்கோபு(வச. 22-24).

கண்ணாடியில் எமது முகத்தைப் பார்க்கும்போது, அதிலே அழுக்குப் படிந்திருப்பது தெரியுமானால் நாம் உடனடியாக என்னவெல்லாம் செய்வோம்? எம் முகத்தைத் துடைப்போம் அல்லவா? கண்ணாடியில் தெரியும் எம் முகத்தின் உருவத்தில் அழுக்கைத் துடைக்கமுடியுமா? எம் நிஜ உருவில்தான் அழுக்கைத் துடைக்கவேண்டும். அதுவே சரியான காரியமுங்கூட. ஆனால் நாம் பலவேளைகளிலும் கண்ணாடியாகிய திருவசனத்தைத்தான் எமக்கு உகந்தபடி மாற்ற எண்ணுகிறோம். எப்படி வசனத்தை மாற்றினால், எமது அழுக்கு மறைக்கப் படுமோ, அப்படியே திருவசனத்தை மாற்றி, எமது வாழ்வை மாற்றாமல் ஒரு மாய்மாலமான வாழ்வை வாழ நாம் முனைகிறோம். இப்படியான மாய்மாலமான, ஒரு பொய்யான, வேஷமான வாழ்வு எமக்கு வேண்டாம். உண்மையான, திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படிகிற, தேவன் விரும்புகிற ஒரு வாழ்வை வாழ நாம் பிரயாசப்படுவோம். திருவசனத்தினை கேட்கும்வண்ணமாகவே அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிய முற்படுவோம். அப்படியாக நிஜக்கண்ணாடிகளை மாற்றமுனையாமல், எம்மை நாம் மாற்றுவோமாக.

“அன்பின் ஆண்டவரே, நீர் பேசும்போது அதைத் தெளிவாகக்கேட்டு, கீழ்ப்படியும் உண்மையான உள்ளத்தைத் தாரும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

8

புதன்

செயற்படும் கீழ்ப்படிவு

...நீ என்னிடத்தில் முறையிடுகிறது என்ன? புறப்பட்டுப்போங்கள் என்று இஸ்ரவேல் புத்திரருக்குச் சொல்லு. (யாத்.14:15)

வாழ்க்கையிலே சிலவேளைகளில் எல்லாவிதமான பிரச்சினைகளும் ஒன்றுசேர்ந்து மலைபோல் முன்னாலே நின்று பயமுறுத்தும். எதிர்பாராத வியாதி வந்து, உன்னால் இனி எழும்பவே முடியாது என்று மனதை வேதனைப்படுத்தும். வாழ்க்கையில் சில முக்கியமான தீர்மானங்களை எடுக்கவேண்டிய வேளையில் எப்படி எடுப்பது என்று தெரியாமல் தவிக்க நேரிடும். இப்படியான அனுபவங்கள் ஊடாக நீங்கள் சென்றதுண்டா? இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் வாழ்வில் எமக்குக் கைகொடுப்பது தேவனின் வார்த்தையும் அதற்குரிய எமது கீழ்ப்படிதலுமேயாகும். தேவனின் வார்த்தைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அதன் அடிப்படையில் தீர்மானங்களை எடுத்து, நாம் கீழ்ப்படியும்போது சகலவிதமான பிரச்சினைகளும் பனிபோல் உருகிப்போவதைக் காணலாம்.

பார்வோனின் அடிமைத்தனத்தில் இருந்து எவ்வளவோ சிரமத்தின் மத்தியில் தப்பியோடி வந்த இஸ்ரவேலருக்கு முன்பாக சமுத்திரமானது பூதாகாரமாய் நின்றது. ஒருகணம் எல்லோருமே பதறிப்போனார்கள். பதறியவர் ஒருபுறம், கத்தியவர் மறுபுறம், மோசையைத் திட்ட இதைவிட சிறந்த சந்தர்ப்பம் ஏது என்று திட்டித்தீர்த்தோரும், தேவன் எகிப்திலே செய்த அற்புதங்களைக்கூட ஒரு நொடியில் மறந்து பேசியவர்களும் இருந்தார்கள். அந்நேரத்தில்தான் மோசே, “தேவன் எமக்காக யுத்தம்பண்ணுவார், இன்று கர்த்தர் உங்களுக்குச் செய்யும் இரட்சிப்பைப் பாருங்கள், இன்று காணும் எகிப்தியரை இனி நீங்கள் என்றைக்கும் காண மாட்டீர்கள்” என்று சில விசுவாச வார்த்தைகளைப் பேசி, அப்பிரச்சினைக்காக தேவனிடம் முறையிட்டபோது, ‘சமுத்திரத்தினூடாகப் புறப்பட்டுப் போங்கள். உன் கோலை சமுத்திரத்தில் அடித்து அதை இரண்டாகப் பிளந்து விடு. பின் அதனூடாக அனைவரும் கடந்து செல்லுங்கள்’ என்றார் தேவன். அந்த பயங்கரமான சமுத்திரம் மலைபோல் இருபுறமும் ஓங்கி நிற்க அதனுள் காலடியெடுத்து வைத்தார்கள். இது ஒரு செயற்படும் கீழ்ப்படிவல்லவா? ஐயோ! இதற்குள் எப்படிப் போவது, தண்ணீர் ஓடி வந்துவிட்டால் தப்பமுடியாதே என்று சொல்லி இருந்தால் தப்பி இருப்பார்களா? கீழ்ப்படிவோடுகூட செயற்பட்டார்கள்.

வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் இருக்கவேண்டும். தருணம் வரும்போது அவைகள் செயலாக மாறவேண்டும். பிரச்சினைகள் வரும்போது சாஸ்திரப் புத்தகம்போல வார்த்தைகளைத் தேடாதீர்கள். வேத வார்த்தைகளை மனனம் செய்து தியானித்து அந்த வார்த்தைகளை எப்பொழுதுமே உள்ளத்தில் போட்டு வைத்திருங்கள், தேவை வரும்போது அவைகள் உங்களோடு இடைப்படும். உங்களுக்கு உதவி செய்யும்.

“உமது வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவற்றை செயற்படுத்த உதவி செய்யும் என் அன்பின் ஆண்டவரே. ஆமென்.”

சூகஸ்

9

வியாழன்

விசுவாசத்தின் கீழ்ப்படிவு

‘நோவா ....தேவன் தனக்குக் கட்டளையிட்டபடியெல்லாம் அவன் செய்து முடித்தான்.’ (ஆதி.6:22)

‘மழை வரும், வெள்ளம் உண்டாகும், பூமி முழுவதும் அழிக்கப்படும், நீயும் உன் வீட்டாரும் காக்கப்படும்படிக்கு பேழை ஒன்றைச் செய்’ என்று தேவன் சொன்னபோது, அவற்றில் எதையுமே கண்ணினால் காணாமலேயே, அந்த வார்த்தையை நம்பி நோவா கீழ்ப்படிந்தான். அதனாலேயே காக்கப்பட்டான். இது ஒரு விசுவாசத்தின் கீழ்ப்படிவல்லவா? நடைபெறாது என்று நினைக்கும் ஒரு காரியத்தை நடக்கும் என்று ஒருவர் சொன்னால் அது நம்பக் கஷ்டமானதாயிருக்கும். ஆனால் இங்கே நோவா அவ்வார்த்தையை நம்பினார் என்றால் அதற்குக் காரணம் அதைச் சொன்னவரை அவர் முழுமையாக நம்பினார். அதனால்தான் தேவன் சொன்னதையும் அவர் முழுமையாக நம்பினார்.

இயேசுவானவர், தனது சீஷனான தோமாவைப் பார்த்துச் சொன்னார், “நீ என்னைக் கண்டதினாலே விசுவாசிக்கிறாய்; ஆனால் காணாமல் இருந்தும் விசுவாசிக்கிறவன் பாக்கியவான்.” பிரியமானவர்களே தேவனுக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படியவேண்டுமானால் முதலாவது அவரையே முழுமையாக நம்பவேண்டும்.

மழை வரும் அறிகுறிகூட இல்லாத வேளையில், ‘வெள்ளம் வரும் அதற்குத் தப்பிக்கொள்ள பேழை கட்டுகிறேன்’ என்று நோவா சொல்லும்போது மற்றவர்கள், அவனுக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது என்று எண்ணியிருக்கலாம். ஓய்வுநாட் பாடசாலையில் சொல்லிக்கொடுக்கும் நோவாவைக் குறித்த ஒரு பாடல் இருக்கிறது. அதில் இவ்விதமாக ஒரு வரியுண்டு. “நாட்டு மக்கள் கேள்விப்பட்டனர்; கூட்டம் கூட்டமாக ஓடிவந்தனர், புத்திகெட்ட மனிதன் என்றனர், குலுங்கி, குலுங்கிச் சிரித்தனர்.” இது கற்பனையில் எழுதப்பட்ட ஒரு பாட்டின் வரியாக இருந்தாலும்கூட, இப்படி உண்மையிலேயே நடந்திருந்தாலும் நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் நோவா செய்த காரியம் அப்படிப்பட்ட ஒரு காரியமாகவே மற்றையோருக்குத் தோன்றியிருக்கும். ஆனால் நோவாவோ மற்றையோரின் கதைகளையோ கேலிப் பேச்சுக்களையோ பெரிதாக நினைக்கவில்லை. அவரது நோக்கமெல்லாம் தேவனுக்குச் செவிகொடுப்பதும் அவர் சொல்வதற்குக் கீழ்ப்படிவதுமாகவே இருந்தது. கீழ்ப்படிவினால் வரும் எந்த ஒரு அவமானத்தையும் அவர் பொருட்படுத்தவில்லை.

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதினால் உபத்திரவங்களை அனுபவித்து பிறரின் கேலிப் பேச்சுக்களுக்கு ஆளாகித் தவிக்கும் அருமையான தேவபிள்ளையே, கலங்காதே. நோவாவின் தேவன் இன்றும் உயிரோடிருக்கிறார். அவர் உன்னை உயர்த்துவார். திடன்கொள். தேவன் தருகின்ற விசுவாசத்திற்கு கீழ்ப்படி அப்பொழுது அவர் உன்னை காப்பாற்றி வழிநடத்துவார்.

“என்னை நேசிக்கும் ஆண்டவரே, உம்மை விசுவாசித்து, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் உண்மையான இருதயத்தை என்னிலே உருவாக்கும், ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

இழப்போடு கூடிய கீழ்ப்படிவு

...நீ தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவன் என்று இப்பொழுது அறிந்திருக்கிறேன் என்றார். (ஆதி. 22:12)

ஒரு சிறுகுழந்தை தனக்கு விருப்பமான ஒரு பொருளைப் பெறுவதற்காக ஆவலோடு பலநாட்களாகக் காத்திருந்தான். பிள்ளையின் தந்தை அதனை வேண்டிக் கொடுத்தார். மகனும் அந்தப் பொருளை தனது பொக்கிஷமாய் நினைத்து பாதுகாத்து வந்தான். ஒருநாள் தந்தையார் அப்பொருளை தனக்குக் கொடுத்துவிடும்படி குழந்தையிடம் கேட்டார். தனக்குப் பொருளைத் தந்த தந்தையா? அல்லது தனக்கு விருப்பமான பொருளா? பிள்ளை சிந்திக்கத் தொடங்கினான். இதே நிலைதான் அன்று ஆபிரகாமுக்கு இருந்தது. பிள்ளை இல்லாமல் இருந்த தனக்கு ஒரு குமாரனைக் கொடுத்த தேவனா? அல்லது தனது சந்ததியைப் பெருக்க வந்த ஒரே குமாரனா? யார்? கீழ்ப்படியட்டுமா? வேண்டாமா? கீழ்ப்படிந்தால் தனது ஒரேபேறான குமாரனை இழக்கநேரிடும். இழப்போடுகூட கீழ்ப்படிவதா? சரி, என்னவானாலும் பரவாயில்லை என்றா ஆபிரகாம் கீழ்ப்படிவையே தெரிந்துகொண்டார்? இழப்பைக் குறித்ததான கவலை நிச்சயமாய் அவருக்கு இருந்திருக்கலாம். ஆனால் தேவன் அதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவார் என அவர் நிச்சயமாய் நம்பினார்.

“கிறிஸ்துவுக்காய் இழந்தவர் எவரும் தரித்திரரானதில்லை; ராஜ்ய மேன்மைக்காய் கஷ்டப்படுவோர் நஷ்டப்படுவதில்லை” இது ஒரு அருமையான பாடலின் வரிகள். இது கூறுவது உண்மையான ஒரு சத்தியம் என்பது பலரது அனுபவங்களின் ஊடாகக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதால், பலவற்றை இழக்கவேண்டியுள்ளதே என்று கலங்குகிறீர்களா? பல நஷ்டங்களை எதிர்நோக்கவேண்டி உள்ளதே என்று பயப்படுகிறீர்களா? இதற்காக கீழ்ப்படிதலை விட்டுவிட்டு எமது இஷ்டம்போல வாழலாம் என்று ஆசைப்படுகிறீர்களா? வேண்டாம். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதையே முதன்மையான காரியமாகக்கொண்டு வாழுவோம்.

ஆபிரகாம் தனது ஒரேபேறான குமாரனைக்கூட கீழ்ப்படிதலுக்காய் இழக்க ஆயத்தமாய் இருந்தார். பாவிகளாகிய எம்மை மீட்பதற்காய் தேவகுமாரனாகிய இயேசு, பிதாவின் சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதற்காய் தன் ஜீவனையே இழந்தார் அல்லவா. அவரைப்போல இழப்பின் மத்தியிலும் நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய ஆயத்தமாயிருக்கிறோமா? அவரை உண்மையாக நாம் நேசிப்பவர்களானால், அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதற்காய் எதையும் இழக்க நாம் ஆயத்தமுள்ளவர்களாய் இருக்கவேண்டும். இன்றும் தேவன் எங்களைத் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவர்களாயிருக்கவே அழைக்கிறார்.

“உமது ஜீவனையே எனக்காக இழந்த ஆண்டவரே, நானும் உமக்குக் கீழ்ப்படிவதற்காய் எதையும் இழக்க ஆயத்தமுள்ளவனாய் இருக்கத்தக்கதாக எனக்கு உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

சூகஸ்

11

சனி

செவிகொடுத்தலும் கீழ்ப்படிவும்

'பலியைப்பார்க்கிலும் கீழ்ப்படிதலும். ஆட்டுக்கடாக்களின் நிணத்தைப் பார்க்கிலும் செவிகொடுத்தலும் உத்தமம்.'

(1சாமு. 15:22)

உங்கள் வாழ்க்கையில் ஆண்டவருக்காக என்னவெல்லாம் செய்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டால், அதைப் பட்டியல் போட்டுக்காட்ட நாம் எல்லோருமே முந்திக்கொள்ளுவோம். ஊழியங்களுக்கு உதவுதல், தசமபாகம் செலுத்துதல், ஆலய கட்டடநிதி கொடுத்தல், காணிக்கை, என இப்படியாக அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் யாராவது ஒருவர் நான் அவரது கற்பனைகளுக்கெல்லாம் கீழ்ப்படிகிறேன். ஆண்டவர் எனக்கு உணர்த்தும் எந்தக் காரியத்துக்கும் நான் கீழ்ப்படியாமல் இருந்ததே கிடையாது என்று கூறமுடியுமா? இல்லையே. ஆம், ஆதாமுக்குள்ளாக நாம் பாவிகளாயிருப்பதினாலே நாம் பலவேளைகளில் கீழ்ப்படியத் தவறுகிறோம்.

இன்றைய வாசிப்பின்படி பலிகளும் காணிக்கைகளும்ல்ல, செவிகொடுத்தலும், கீழ்ப்படிதலும்தான் முக்கியம் என்பது புலனாகிறது. ராஜாவாகிய சவுல் தனது வார்த்தைகளுக்கு கட்டுப்பட்டவனாக, தனக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என தேவன் எதிர்பார்த்தார். தீர்க்கத்தரிசியான சாமுவேல் மூலமாக எச்சரித்துமிருந்தார். ஆனால் சவுலோ தனது இஷ்டம்போல காரியங்களைச் செய்துவிட்டு, அதற்குச் சாட்டுப்போக்குச் சொல்லித் தப்பித்துவிட முயற்சித்தார். தன்னுடைய தவறினை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க மனம் சவுலுக்கு இருக்கவில்லை.

இஸ்ரவேலின் ராஜாவாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவரான சவுல் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக, தேவனின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவுள்ளவராய் இருந்து இருக்கவேண்டும். இதைத்தான் தேவன் சவுலிடம் எதிர்பார்த்தார். ஆனால் ராஜாவாகிய சவுலோ, முதற்தரமான கொள்ளையின்மேல் ஆசைப்பட்டவராக, தேவனுக்கு பலியிட அவை தேவை என்று சாட்டுப்போக்குச் சொல்லிக்கொண்டு, தேவன் அழிக்கும்படி கூறியக் காரியங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டுவந்து, அதன்மூலம் தேவனைத் திருப்திப்படுத்திவிட முடியும் என்று நினைத்தார்.

நாமும் பலவேளைகளிலும் தேவன் எமக்கு உணர்த்தும் காரியங்களை ஒருபுறம் தள்ளி வைத்துவிட்டு, எமது இஷ்டம்போல் வாழப்பிரயாசப்படுகிறோம். அது தவறு. தேவன் உணர்த்துகின்ற காரியங்களை செய்ய முதலில் நாம் முடிவெடுக்கவேண்டும். தேவன் எம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது எமது வெளிப்படையான காணிக்கைகளும், தசமபாகங்களும்ல்ல. அவருக்கு உண்மையாய் கீழ்ப்படியும் மனதையே விரும்புகிறார். அப்படிப்பட்டவர்களையே அவர் மிகவும் நேசிக்கிறார். தேவனை நேசிக்கின்ற தேவபிள்ளைகளே, இன்றே எமது வாழ்வுகளை ஒருவிசை ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தேவன் விரும்புகின்ற காரியங்களை மாத்திரமே செய்ய நாம் கற்றுக்கொள்ளுவோம்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, சாட்டுப் போக்குச் சொல்லாமல் உண்மையாய் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து உத்தமமாய் வாழ உதவியெய்தருளும். ஆமென்.”

சூகஸ்

12

சூரியிறு

கீழ்ப்படிதலுக்குத் தடை

பண ஆசை எல்லாத் தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது.

(1தீமோ. 6:10)

‘தேவன் ஒரு காரியத்தை உணர்த்தும்போது, நாம் அதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். பின்னர் அவர் இன்னுமொரு காரியத்தைக் காட்டுவார். அதற்கும் நாம் கீழ்ப்படியவேண்டும். பின் இன்னுமொரு காரியத்தைச் சொல்வார். அதற்கும் நாம் கீழ்ப்படியவேண்டும். இவ்விதமாக கீழ்ப்படியும்போதுதான் எமக்கும், தேவனுக்கும் இடையிலான உறவு வளர்ந்துகொண்டுபோகும். நாம் ஒரு காரியத்துக்குக் கீழ்ப்படியவில்லையானால் அங்கே உறவு முறிவடைகிறது.’ இவ்விதமாக, கீழ்ப்படிதலைக் குறித்து ஒரு ஊழியர் ஒருமுறை கூறினார்.

இன்றைய வாசிப்பில் இயேசுவைச் சந்திக்க வந்த ஒரு வாலிபன், சிறுவயதுமுதல் கற்பனைகளை அறிந்து அவற்றைக் கைக்கொண்டு வந்த ஒருவன். ஆனால் அவன் நித்திய ஜீவனை சுதந்தரிப்பதற்கு, ஐசுவரியத்தின்மீது அவனுக்கு இருந்த ஆசை, தடையாக இருந்ததை இயேசு சுட்டிக்காட்டினார். அதற்கு அவன் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் எடுத்துச்சொன்னார். அவனோ அதற்குக் கீழ்ப்படிய மனதில்லாதவனாய் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான் என்று வாசிக்கிறோம். அவன் துக்கத்தோடே போனான். அவன் நினைத்தக் காரியம் நடைபெறவில்லை என்ற துக்கம், தான் அதிகம் நேசித்த ஐசுவரியத்தை விற்கும்படிக்கு இயேசு சொன்னதினாலேயே துக்கம். தனக்கு எவ்வளவு ஐசுவரியம் இருந்தும் தன்னால், தான் நினைத்தபடி நித்திய ஜீவனைச் சுதந்தரிக்க முடியவில்லையே என்ற துக்கம். துக்கத்தோடே போய்விட்டான்.

இன்றும் கூட தேவன் எமக்கு உணர்த்திய காரியங்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் எமது இஷ்டம்போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமா? ஒருகாரியம்தானே அதற்குக் கீழ்ப்படியாமல் எனது சொந்த விருப்பம்போல் வாழ்ந்தால் என்ன என்று அதை நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோமா? எம்மை நாமே ஆராய்ந்துப் பார்ப்போம். அன்று அந்த வாலிபனுக்கு அவனது ஐசுவரியம் கீழ்ப்படிதலுக்குத் தடையாக இருந்தது. எமது கீழ்ப்படிதலுக்குத் தடையாக இருப்பது என்ன? அதை இனங்கண்டு எமது வாழ்வைச் சீர்ப்படுத்துவோம். தேவனுக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிய நம்மை ஒப்புவிப்போம்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வானது எப்படியும் வாழலாம் என்ற ஒரு வாழ்வல்ல; இப்படித்தான் வாழவேண்டும் என்று வாழும் ஒரு வாழ்வாகும். அதற்குரிய வரையறை தேவனின் வார்த்தையிலும், அதற்கு நாம் கீழ்ப்படிவதிலுமே தங்கியுள்ளது. தேவன் எமக்குத் தந்திருக்கும் அவரது வார்த்தைகளுக்குச் செவிகொடுப்போம். அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிவோம்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உமக்குக் கீழ்ப்படிவதற்குத் தடையாக இருப்பவற்றைத் தகர்த்து உமக்குக் கீழ்ப்படிவதையே எனது வாஞ்சையாகக்கொண்டு வாழ உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

ஆசை

13

திங்கள்

புயல் வீசும் வாழ்வ

‘...நாங்கள் மடிந்துபோகிறது உமக்குக் கவலையில்லையா?’
(மாற். 4:38)

‘சுனாமி பேரலையைப் பார்த்த பின்பு, அமைதியாக இருக்கும் கடலைப் பார்த்தாலும் பயமாகத்தான் இருக்கிறது’ என்று தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டோர் அநேகர். வாழ்க்கையிலும் எப்போதும் எல்லாம் அமைதியாகவே இருக்கவேண்டும் என்றுதான் நாம் நினைப்பதும், விரும்புவதும் உண்டு.

இன்றைய வாசிப்பிலும், ‘அக்கரைக்குப் போவோம் வாருங்கள்’ என்று இயேசு சொன்னபோது, அவரது வார்த்தைக்கு எந்தவித மறுப்பும் சொல்லாமல் கீழ்ப்படிந்து, அவரோடு கூட சீஷர்கள் சென்றார்கள். ஆனால் நடுக்கடலில் புயலும், கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டபோது, ‘போதகரே, நாங்கள் மடிந்துபோகிறது உமக்குக் கவலையில்லையா’ என்று சீஷர்கள் கதறுவதைப் பார்க்கிறோம். இயேசு கூப்பிட்ட போது அவர் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நாம் அவரோடு புறப்பட்டு வந்தோம், ஆனால் இப்போது புயலும் கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டு எமது உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படும் இவ்வேளையில் இவர் பாராமுகமாய் நித்திரை பண்ணுகிறாரே. ஒருவேளை இவருக்கு எம்மைக் குறித்து எந்தவித கவலையும் இல்லையோ என்று எண்ணி அவர்கள் கலங்கியிருப்பார்கள்.

சீஷரில் அநேகமானோர் மீனவர்கள். அவர்கள் எப்போதும் காலநிலையைப் பார்த்தே கடலில் தொழிலுக்குப் போவார்கள். ஆனால் இங்கு இயேசு கூப்பிட்டபோது அவர்கள் காலநிலையைக் குறித்து எந்தவித எண்ணமும் இல்லாமல் இயேசுவை நம்பி கீழ்ப்படிந்து வந்தார்கள். இயேசு எழுந்து காற்றையும் கடலையும் அடக்கினார். சீஷர்களைப் பார்த்து, ‘ஏன் இப்படிப் பயப்பட்டீர்கள்; உங்களுக்கு ஏன் விசுவாசம் இல்லாமல் போயிற்று’ என்றார்.

நாமும் எல்லாக் காரியத்திலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தால் எமது வாழ்வு சுமுகமாய் இருக்கும் என்று எண்ணுவதுண்டு. பிரச்சினை வந்தால் நான் ஆண்டவருக்கு உண்மையாய் வாழ்ந்தும் என்ன பயன் என்று சோர்ந்து போவதும் உண்டு. ஆண்டவர் என்மேல் பாராமுகமாய் இருக்கிறாரோ என்றும் எண்ணுவதுண்டு. இப்படியாக தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதினால் வரும் எல்லா சூழ்நிலைகளுக்கும் முகம் கொடுத்து, தேவனுக்கு முன் உத்தமமாய் வாழ தேவன் மேலுள்ள தளராத விசுவாசமும் முக்கியமானதாகும். புயல் வீசும் வாழ்வில் தேவனே நம் நங்கூரமாயிருப்பதை நாம் விசுவாசித்து கண்டு களிகூரத் தக்கதாக அவர் நமக்கு அற்புதங்களை செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார். எனவே நாம் விசுவாசிக்கிறவர் இன்னார் என்பதை அறிந்து விசுவாசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழுவோமாக.

“வாழ்வில் புயல் வீசும் போதிலும், என் வாழ்க்கைப் படகில் நீர் இருக்கிறீர் என்பதை விசுவாசித்து, உமது பாதையில் கீழ்ப்படிந்து எனது வாழ்க்கைப் படகைச் செலுத்த எனக்கு உதவி செய்யும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

அடையாள அட்டை

‘அவருடைய கற்பனைகளை நாம் கைக்கொள்ளுகிறவர்களானால், அவரை அறிந்திருக்கிறோமென்பதை அதினால் அறிவோம்.’
(1யோவா. 2:3)

இன்று இலங்கை இருக்கும் சூழ்நிலையில் அடையாள அட்டை என்பது இலங்கையர் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாதது என்பதை எவருமே மறுக்க முடியாது. அதேபோல் தேவனை அறிந்திருக்கிறேன் என்று கூறும் ஒவ்வொருவருக்கும் கூட நிச்சயமாக ஒரு அடையாள அட்டை இருக்கவேண்டும். அந்த நித்தியத்தைக் குறித்த தேசிய அடையாள அட்டை என்னவென்று யோவான் தனது நிருபத்தில் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

முதலாவது அவர் குறிப்பிடுவது, தேவனை அறிந்திருக்கிறவன், அவரது கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவன் தேவனை அறிந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னால் அவன் பொய்யனாய் இருக்கிறான். அதுமாத்திரமல்ல, உண்மையாகவே அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவனிடத்தில் தேவ அன்பு பூரணப்பட்டிருக்கவேண்டும். தேவ அன்பில் பூரணப்பட்டிருப்பவன் அவனது வாழ்க்கையில் வித்தியாசமானவனாய் இருப்பான். அவன் தேவனுக்குள்ளாக நிலைத்திருப்பான். அப்படிப்பட்டவன் அவர் நடந்தபடியே தானும் நடப்பான். அதாவது தனது வாழ்க்கையில் ஒரு வித்தியாசத்தைக் காட்டுவான். அவன் தேவனுடைய பிள்ளை என்பதை மற்றவர்கள் இலகுவில் அடையாளம் கண்டுகொள்வார்கள். இதுவே ஒரு கிறிஸ்தவனின் அடையாள அட்டை.

எம்மைப் பார்ப்போர், எம்மோடு பழகுவோர், எம்மில் தேவனையே காண வேண்டும். நாம் எப்போதும் வெறுமனே வார்த்தைகளைக் கேட்கிறவர்களாய் மாத்திரம் இருக்கக்கூடாது. அதன்படி ஜீவிக்கிறவர்களாய், கீழ்ப்படிந்து நடக்கிறவர்களாய், எமது நடக்கையும் வாழ்க்கையும் மாறவேண்டும். எமது வாழ்க்கை மாறாமல் நானும் தேவனை அறிந்திருக்கிறேன் என்று சொல்வது பொய்யாகும். தேவனின் வார்த்தைகளை நாம் கைக்கொண்டால்தான் எமக்குள் தேவனுடைய அன்பு பூரணப்பட்டிருக்கும், தேவனுடைய அந்த அன்பு எமக்குள் பூரணப்பட்டிருந்தால்தான் அந்த அன்பை நாம் மற்றவர்களுக்கும் காட்டமுடியும், கொடுக்கவும் முடியும். ஆண்டவர் இவ்வுலகில் பிறந்து, வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார். நாம் தேவனுக்காக வாழத்தக்கதாக எமக்காக ஒரு நல்ல முன்மாதிரியை வைத்துப் போயிருக்கிறார். அவர் நடந்தபடி நாமும் நடக்க அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டு அவர் பிள்ளையாய் வாழ்வது மாத்திரமல்லாது, மற்றவர்களையும் கிறிஸ்துவண்டை கொண்டுவரும் பொருட்டு, எமது கடமைகளைச் சரிவர செய்து, முதலாவது எமது அடையாள அட்டைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுவோமாக.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உமது அன்பில் பூரணப்பட்டு, மற்றவர்களுக்கும் அந்த அன்பினைக் கூறும் ஒரு பாத்திரமாக என்னை வனைந்தருளும். ஆமென்.”

சூகன்

15

புதன்

வார்த்தைகள் வாழ்க்கையாகட்டும்

‘கர்த்தருடைய வேதத்தில் பிரியமாயிருந்து. இரவும் பகலும் அவருடைய வேதத்தில் தியானமாயிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்.’ (சங். 1:2)

தேவனுடைய வார்த்தைகளை நாம் வேதத்தில் வாசிக்கிறோம், தேவாலயங்களிலும், மற்றைய ஐக்கியங்களிலும் கேட்கிறோம், புத்தகங்கள் வாயிலாகப் படிக்கிறோம், வானொலி மூலமாகச் செவிமடுக்கிறோம். இப்படியாக பல சந்தர்ப்பங்களையும் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். நாம் கேட்கும் இத்தனை வார்த்தைகளும் எமது வாழ்க்கையிலே ஏதாவது மாற்றங்களை, எப்பொழுதாவது ஏற்படுத்தாவிடில் அவைகள் நமக்கு பயனற்றவையாகப் போய்விடும். வார்த்தைகளை நாம் கேட்பது முக்கியமல்ல. அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவற்றை நம்முடைய வாழ்க்கையாக்கிக் காட்டவேண்டும்.

“கிறிஸ்துவை அறியாதோர் படிக்கும் வேதப்புத்தகம் ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்வுதான்” என ஒரு தேவஅடியார் சொன்னார். எமது வாழ்வை மற்றவர்கள் பார்க்கும்போது, ‘இவர் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் ஒருவர்’ எனக் கூறமுடியுமா? இல்லாவிட்டால், “இத்தனை வருடங்கள் தேவனுடைய பிள்ளையாகவே நான் வாழ்கிறேன்” என்று நம்மை நாமே பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் என்ன பயன்?

“உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள், உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள், உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள், உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும், உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம்பண்ணுங்கள்” என்று இயேசு சொன்னார்(மத். 5:44). இது நடைமுறையில் மிகவும் கடினமானதாகக் காணப்படினும் எம்முடைய நன்மைக் கருதியே ஆண்டவர் இதனைக் கூறியுள்ளார். எனவே அவரது பெலத்தோடுகூட அவரது கற்பனைகளுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் நாம் கீழ்ப்படிவதை எமது நோக்கமாகக்கொண்டு செயற்படுத்துவோம். ஆண்டவர்கூறிய வார்த்தைகளுக்கு எல்லாம் அவரே முன் உதாரணம் வைத்துப்போனார். தன்னைப் பகைத்து வதைத்தவர்களை சிலுவையின் வேதனையிலும் மன்னித்தார். தன்னைக் கைது பண்ண வந்தவனின் காது வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டபோது, அதை மீண்டும் ஒட்டி சொஸ்தமாக்கிக் கொடுத்தார். தன்னைக்காட்டிக் கொடுக்கப்போகிறவன், தன்னை மறுதலிக்கப் போகிறவன், தன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டுச் சிதறி ஓடப்போகிறவர்களாகிய சீஷர்கள், எல்லாருடைய கால்களையும் கழுவினார். அப்படியானால் ஏன் எம்மால் இக்கடினமான காரியங்களைச் செய்யமுடியாது? ஆண்டவரை நோக்கிக் கூப்பிடுவோம், அவரே எமக்கு உதவிசெய்ய வல்லவராய் இருக்கிறார். எம்மால் முடியாது என்று நாம் நினைக்கும் காரியங்கள், எம்மைப் பெலப்படுத்துகிறவரால் முடியும் என்று விசுவாசித்து முயற்சிப்போம்.

“என்னைப் பெலப்படுத்தும் ஆண்டவரே, உம்மைப்போல வாழ என்னையும் மாற்றுமையா, ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

16

வியாழன்

ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்

நீங்களெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்து.
மனத்தாழ்மையை அணிந்துகொள்ளுங்கள். (1பேது. 5:5)

கீழ்ப்படிதல், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதாய் மாத்திரம் இராமல், கிறிஸ்தவ ஐக்கியத்திலும் பேணப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். தேவ ஊழியத்திலும், ஐக்கியத்திலும், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுக்கும், முக்கிய பங்குகள் வகிப்பவர்களுக்கும், மற்றவர்கள் கீழ்ப்படிந்து இருக்கவேண்டியது அவசியமானதாகும். அப்படியாக நாம் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதால், ஊழியமும் நல்லமுறையில் நடந்தேறும், ஐக்கியமும் எவ்விதத் தடைகளுமின்றி வளரும். நமது கீழ்ப்படிவுக்கு தாழ்மையென்பது முக்கியமானதொன்று. தாழ்மையில்லாமல், பெருமைகளோடு வாழ்ந்தால், எம்மால் பணிந்து, கீழ்ப்படிந்து இருக்கமுடியாது.

பேதுரு, இயேசுவோடு வாழ்ந்த காலங்களில் எல்லாவற்றிலேயுமே, முன்னுக்கு நிற்பதையே விரும்பியவர். இயேசு கேள்விகேட்டால் முதற்பதில் பேதுருவின் பதிலே. “உம்மோடு சாகவும் நான் ஆயத்தம்” என இயேசுவுக்கு கூறிய அவர், “என் கால்களைக் கழுவாதி” என இயேசுவுக்குப் பாடம் கற்பித்தார். இப்படியெல்லாம் இருந்த பேதுரு இப்போது தனது நிருபத்தை எழுதும் போது, “நீங்களெல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்து, மனத்தாழ்மையை அணிந்துகொள்ளுங்கள், பெருமையுள்ளவர்களுக்குத் தேவன் எதிர்த்துநிற்கிறார், தாழ்மையுள்ளவர்களுக்கோ கிருபை அளிக்கிறார்” என்கிறார்.

ஒரு ஊழியத்தில் எல்லாருமே தலைமை தாங்கமுடியாது. எல்லாரும் தலைவர் பதவியை விரும்பினால் அந்த ஊழியம் எப்படி வளரும்? தலைமைத்து வத்தில் இருப்பவர் சொல்வதை மற்றவர்கள் கேட்கவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தான் நினைத்த பிரகாரம் நடக்கமுடியாது. மூப்பருக்குக் கீழ்ப்படிந்து இருக்கும் படிக்கு, வாலிபருக்குப் பேதுரு புத்தி சொல்லுகிறார். இன்று ஊழியங்களில் போட்டி மனப்பான்மையும், பொறாமையும், வாக்குவாதங்களும், பதவிமோகங்களும் எழும்புவதால் அந்த ஊழியங்கள் உடைந்து சிதறிப்போயிருக்கின்றன. மனத்தாழ்மை, கீழ்ப்படிவு இந்த இரண்டு உன்னதமான குணாதிசயங்களும் அற்றுப்போனதால்தான் இவ்விதமான சண்டைகளும், முரண்பாடுகளும் வருகின்றன. மனத்தாழ்மை, கீழ்ப்படிவு ஆகிய இரு குணாதிசயங்களையும் எமக்குள்ளே வளர்த்திடப் பிரயாசப்படுவோம். லூசிபர் என்னும் தேவதூதன் பெருமையினால் அகால பாதாளத்தில் பிசாசானவனாகத் தள்ளப்பட்டான். அவனே இப்போது பெருமையும் ஆணவமும் கொண்டவர்களை கீழே விழுத்தள்ளி, எவனையெல்லாம் விழுங்கலாம் என்று கர்ச்சிக்கிற சிங்கம்போலச் சுற்றித்திரிகிறான். மிகவும் ஜாக்கிரதையாய் இருப்போம். தாழ்மையை அணிகலனாய் அணிந்து, கீழ்ப்படிவு உள்ளவர்களாய் ஜீவிப்போம்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, எனது கையில் நீர் தந்திருக்கும் பொறுப்புக்களை இனங்கண்டு அவற்றை முழுமையாகச் செய்ய உதவிசெய்தருளும், ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

17

வெள்ளி

தாழ்மையும் கீழ்ப்படிவும்

‘நான் உங்களுக்குச் செய்ததுபோல, நீங்களும் செய்யும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைக் காண்பித்தேன்.’ (யோவா. 13:15)

ஒரு கிறிஸ்தவன் எப்படி முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக் குறித்து, நடந்த ஒரு சம்பவத்தை ஒருவர் இப்படியாகப் பகிர்ந்துகொண்டார். ‘ஒரு கிறிஸ்தவன் திருமணம் முடித்து தனது மனைவியின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது, அங்கே கலாச்சாரம் என்ற பெயரில் வீட்டு வாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவற்றைப் பார்த்ததும், அதனைத் தனது காலால் உதைத்துத் தள்ளினானாம்.’ அவர் தொடர்ந்து கூறியது, ‘ஒரு கிறிஸ்தவனைப் பொறுத்த மட்டில் அங்கே இருந்தவை எதுவுமே ஒரு பொருட்டல்ல. அவர் அமைதியாகக் கடந்து சென்றுவிட்டு, பின்னர் ஆறுதலாக இதைக்குறித்துப் பேசியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் செய்த காரியம் அவரது தாழ்மையற்ற தன்மையையே காட்டியது’ என்றார்.

தாழ்மையும், கீழ்ப்படிவும் எப்படி கைகொர்த்து நிற்கவேண்டும். கீழ்ப்படிவது எவ்வளவு முக்கியமோ அதேபோல் எப்படி கீழ்ப்படிகிறோம் என்பதுவும் முக்கியமானதாகும். ஆண்டவர், இவ்வுலகில் தனது சீஷர்களோடு வாழ்ந்த போது, பல காரியங்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தார். சகலவற்றிற்கும் கீழ்ப்படிவதற்காகவே, தான் ஒரு குருவாக இருந்து, அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தார். இப்போது அவர் சீஷர்களைவிட்டுப் பிரியும் முன்பு, அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த எல்லாவற்றின் ஒரு தொகுப்புப்போல, ஒரு காரியத்தைச் செய்து காட்டினார். அதுதான் சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவியதும், அதைத் துடைத்ததுமாகும். எமக்கு மாதிரி காண்பிப்பதற்காகவே ஆண்டவர் இதைச் செய்தார். “ஆண்டவரும் போதகருமாகிய நானே உங்கள் கால்களைக் கழுவினதுண்டானால், நீங்களும் ஒருவருடைய கால்களை ஒருவர் கழுவுங்கள்” என்றாரே. இது ஒரு தாழ்மையின் செயற்பாடு. இதன்மூலம் ஆண்டவர் தாழ்மையைக் கற்றுக் கொடுத்தார். தாழ்மை இருந்தால்தான் கீழ்ப்படிந்து இருக்கமுடியும். ஆகவே ஒருவன் முழுமையான கீழ்ப்படிதலோடு வாழவேண்டுமானால் அவனுக்குத் தாழ்மையும் இருப்பது அவசியம். இதையே ஆண்டவர் அன்று சீஷருக்கும், இன்று நமக்கும் உணர்த்துகிறார்.

இன்றும், நாம் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற பெருமையோடு வாழ்கிறோமா? சபையில் நாம்தான் முக்கியமானவர் என்ற பெருமையில் நடக்கிறோமா? என்னைப்போல ஒரு உத்தம கிறிஸ்தவன் இருக்கமுடியாது என்ற எண்ணம் நமக்கிருக்கும் பெருமைக்கெல்லாம் முடிவைத்ததுபோல இருக்கிறதா? இப்படி இருப்பது இலகுவான காரியம். ஆனால் ஆண்டவர் எம்மை கடினமான காரியத்தைச் செய்யவே அழைக்கிறார். அதுதான் தாழ்மையுடன் கீழ்ப்படிந்திருப்பதாகும். இதனைச் செய்யவே நாம் முயற்சிப்போம்.

“தாழ்மையைக் கற்றுத்தந்த ஆண்டவரே, உம்மைப்போல நானும் தாழ்மையுடன் வாழ, கீழ்ப்படிந்து நடக்க உதவிசெய்யும், ஆமென்.”

சூகஸ்

18

சனி

எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிவு

‘கிறிஸ்து இயேசுவிலிருந்த சிந்தையே உங்களிலும் இருக்கக்கூடவது.’ (பிலி. 2:5)

ஆண்டவராகிய இயேசு, சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் தனது பிதாவின் சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தார். அவரில் இருந்த அந்தச் சிந்தையே எம்மிலும் இருக்கவேண்டுமென பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதும்போது எழுதுகிறார்.

தொலைக்காட்சியில் பிள்ளைகளுக்கெனக் காட்டப்படும் சில கார்ட்டூன் படங்கள்கூட பலவேளைகளில் மோசமானதாகவே இருக்கின்றன. அதனால் சில கார்ட்டூன் படங்களை பார்க்கவேண்டாம் என்று தனது ஐந்து வயது நிரம்பிய மகனுக்கு ஒரு தகப்பனார் கூறியிருந்தார். ஒருமுறை அந்த மகன் தனது வகுப்பில் எல்லாப் பாடங்களிலும் அதிகூடிய புள்ளிகளைப் பெற்றதால் வகுப்பு ஆசிரியர் அவனைக் கூப்பிட்டு, ஒரு ஸ்டிக்கர் படத்தை அன்பாகக் கொடுத்தார். அந்த மகனோ அதை வேண்டிப் பார்த்தபோது, எந்தக் கார்ட்டூன் படத்தை அப்பா பார்க்கவேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தாரோ, அந்தக் கார்ட்டூன் படத்தில் நடிக்கும் பிரதான கதாபாத்திரமே அந்த ஸ்டிக்கரில் இருந்ததைக் கண்டான். உடனே அவன், ஆசிரியரைப் பார்த்து, “இப்படம் எனது அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது ஆகையால் இது எனக்கும் வேண்டாம்” என்று சொல்லி அதைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டான். அப்பா அங்கே இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் கூறிய வார்த்தைகள் அந்த மகனின் உள்ளத்தில் இருந்தது. அதற்கு அவன் கீழ்ப்படிந்தான். இதுதான் எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிவு என்பதாகும்.

இதைத்தான் பவுலும், “எனக்கு பிரியமானவர்களே, நீங்கள் எப்பொழுதும் கீழ்ப்படிகிறபடியே, நான் உங்களுக்குச் சமீபமாயிருக்கும் பொழுது மாத்திரமல்ல, நான் தூரமாயிருக்கிற இப்பொழுதும், அதிக பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் உங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறப் பிரயாசப்படுங்கள்”(பிலி.2:12) என்று எழுதி உள்ளார். கீழ்ப்படிதல் என்பது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப மாறுபடுகின்ற ஒன்றல்ல. எந்தச் சூழ்நிலையிலும், எப்படிமே கீழ்ப்படியவேண்டும். பவுல் பிலிப்பியருக்கு இந்நிருபத்தை எழுதியபோது சிறையில் இருந்தார். பவுலுக்காகத்தான் பிலிப்பியர் தேவவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தால், இப்போது அவர் சிறையில் இருக்கும்போது, அவர்கள் அதையிட்டு சிரத்தைகொள்ளாமல் தங்கள் இஷ்டம்போல் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் தேவனுக்குப் பயந்து, அவருடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்ததால், பவுல் தங்களுடன் இல்லாதவேளையிலும், கீழ்ப்படிவோடுகூட நடந்தார்கள் என்று அறிகிறோம்.

ஆண்டவரின் வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் இருக்குமானால் எல்லாச் சூழ்நிலையிலும் அதற்குக் கீழ்ப்படிய நாம் ஆயத்தமாய் இருக்கவேண்டும். வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவதே உண்மையான கீழ்ப்படிதலின் அடையாளமாகும்.

“எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க எனக்கு உதவி செய்தருளும், என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

சூகஸ்

19

ஞாயிறு

கீழ்ப்படிதலின் ஆராதனை

இன்று அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்பீர்களாகில் ...உங்கள் இருதயத்தைக் கடினப்படுத்தாதேயுங்கள்.' (சங். 95:8)

இன்று எமது ஆராதனைகள் யாவுமே, வெளிவேஷங்களாகிவிட்டன. ஞாயிறுதோறும் ஆராதனைக்குச் செல்லுவதுகூட ஒரு கடமைக்குச் செல்வது போலாகிவிட்டது. பெண் பார்ப்பதற்காக ஆராதனைக்குச் செல்வோரும், வெளி நாட்டுக்குப் போக இருப்பவரை சந்தித்துக் கடிதம் கொடுப்பதற்காக ஆராதனைக்குச் செல்வோரும், விசேஷ தினங்களுக்கு மாத்திரம் ஆராதனைக்கு வந்து, வெற்று வாங்குகளை நிரப்புவோரும் மலிந்து கிடக்கும் காலம் இது. தேவாலய ஆராதனைகள் கருத்தில்லாமற் போனது வெட்கத்துக்குரிய காரியம். இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்தான் என்ன?

ஆராதனையின் நோக்கம் மறந்துபோய், சபை கூடிவருதலின் முக்கியத்துவம் அற்றுப்போய், சபை விசுவாசிகள் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதற்கான காரணம், வார்த்தைகள் அவர்கள் உள்ளத்தில் இல்லை என்பதேயாகும். பின்பு கீழ்ப்படிவு எப்படி இருக்கமுடியும். வெளிவேஷமான ஆராதனைகளையும், சடங்காச்சாரங்களையும் தேவன் வெறுக்கிறார். இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அந்நிய தேவர்களைப் பின்பற்றிச் சோரம்போனபோது, தேவன் அவர்களின் பண்டிகைகளையும், சடங்குகளையும், கீதவாத்தியங்களையும் வெறுத்தார் (ஆமோ.5:21-23) தனது வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாத ஜனங்களின் ஆராதனை தேவனுக்கு வெறுப்பையே ஏற்படுத்தியது.

கீழ்ப்படிதலோடு கூடிய ஆராதனைகளை தேவன் விரும்புகிறார். அது உதட்டினால் வரும் துதியல்ல, உள்ளத்திலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் துதியாகும். அது அவருக்குப் பிரியமானதாய் இருக்கும். அதுவும் கீழ்ப்படிதலுள்ள உள்ளத்திலிருந்து வரும் துதியே அவரை சந்தோஷப்படுத்தும். பரலோகத்தில் எவ்வளவு சந்தோஷங்கள் இருந்தாலும், பூலோகத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மனந்திரும்புகிற ஒரு பாவிமினிமித்தம் பரலோகத்தில் அதிக சந்தோஷம் உண்டாயிருக்கும் என்று ஆண்டவர் சொன்னார் அல்லவா(லூக்.15:7). தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் தேவனைப் பிரியப்படுத்தும் ஒரு காரியம் என்றால், அப்படியாகக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவர்கள் ஒன்றுகூடி தேவனை ஆராதிக்கும்போது அது அவருக்கு உகந்த ஆராதனையாகவல்லவா இருக்கும். ஆராதனையில் கீழ்ப்படிவு முக்கியமான ஒரு பங்கினை வகுக்கிறது. தேவனை ஆராதிக்கும் அவருடைய பிள்ளைகளாகிய நாம், முதலாவது அவர் எம்முடன் பேசிய காரியங்களுக்கும், அவர் எமக்கு உணர்த்திய காரியங்களுக்கும் கீழ்ப்படிவோம். ஆண்டவர் சொன்னார், "இந்த ஜனங்கள் தங்கள் வாயினால் என்னிடத்தில் சேர்ந்து, தங்கள் உதடுகளினால் என்னைக் கனம்பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத் தூரமாய் விலகியிருக்கிறது(மத் 15: 8).

"முழு உள்ளத்தோடு உம்மை ஆராதிக்க எனக்கு கீழ்ப்படிவைக் கற்றுத்தாரும் என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

52

சத்தியவசன வெளியீடு

கீழ்ப்படிவுக்கு உதாரணம்

'...நான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தும், எனக்குக் கீழ்ப்படியாமற்போனீர்கள்.' (எரே. 35:14)

கீழ்ப்படியாமல் அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்த தனது சிறுபிள்ளையைப் கட்டுப்படுத்த முடியாத அவனது அப்பா, அவர்களது வீட்டு நாயைக் கூப்பிட்டு ஒரு இடத்தில் அமரும்படிக்குக் கட்டளையிட்டார். அந்த நாய் உடனடியாகத் தனது எஜமானின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அமர்ந்துகொண்டது. அப்போது அப்பா தன் மகனைப் பார்த்து, நாய் கீழ்ப்படிந்து இருக்கிறதே; உனக்கு ஏன் சொற்கேட்டு நடக்க முடியாது என்றாராம். அதாவது ஐந்தறிவு பெற்ற நாயே சொற்கேட்டு நடக்கும்போது, ஆற்றிவு பெற்ற எனது பிள்ளையாகிய உனக்கு ஏன் சொற்கேட்டு நடக்கமுடியவில்லை என்பதையே அவர் விளங்கவைத்தார்.

இதைத்தான் அன்று ஆண்டவரும் எரேமியா தீர்க்கதரிசிமுலமாக தனது ஜனமாகிய இஸ்ரவேலருக்கு எடுத்துக் கூறினார். தேவனைப்பற்றி அறியாத மக்களாகிய ரேகாபியர் தங்கள் முற்பிதாவாகிய யோனதாப்பின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, திராட்சரசம் குடிக்காமல் இருந்தார்கள். அதையே உதாரணமாகக் காட்டி, எனது ஜனமாகிய நீங்கள், நான் உங்களுக்கு ஏற்கனவே சொல்லியும் எனக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனீர்கள் என்றார். தேவனை அறியாதவர்கள் மத்தியிலிருக்கும் கீழ்ப்படிவுகூட தமது ஜனங்கள் மத்தியில் இல்லையே என தேவன் விசனங்கொண்டு, அவர்களுக்கு தீங்கை அனுமதிப்பதையும், ரேகாபின் குடும்பத்தாருக்கு அவர்களது கீழ்ப்படிவின் உண்மைத்துவத்தை அறிந்து அவர்களுக்கு ஆசி வழங்குவதையும் இஸ்ரவேலருக்கு சுட்டிக்காட்டுவதையும் நாம் இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலேயே காணக்கூடியதாயுள்ளது.

இன்று எமது நிலைமையும் அன்றைய இஸ்ரவேலரைப் போலவே இருக்கிறது. தேவனை அறியாதோர் மத்தியில் காணும் பயபக்தியும், அவர்கள் தங்கள் சமயத்தில் கொண்டுள்ள பற்றுதலும், கடவுளுக்குப் பயந்து, கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும், எம் மத்தியில் இல்லை. எம்மிடையே கர்த்தருக்குப் பயப்படும் தேவ பயம் இல்லை. நாம் ஏனோதானோ என்று எமது இஷ்டம்போல் வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கிறோம். ஆண்டவரின் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்காமல், அவர் எமது ஜெபங்களுக்குச் செவிகொடுத்து அவ்வப்போது எம்மைப் பாதுகாத்து எமது தேவைகளைச் சந்தித்து நம்மை வழிநடத்தவேண்டும் என்ற ஒருவிதமான மனப்போக்கில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். சில கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்வில் கீழ்ப்படிதல் என்பது இல்லாமலே போய்விட்டது பரிதாபமான ஒரு காரியம். இன்றே எம்மை ஆராய்ந்து பார்த்து, எங்கே கீழ்ப்படியவில்லையோ அவற்றைச் சரிப்படுத்தி, கீழ்ப்படிந்து வாழக் கற்றுக்கொள்ளுவோம்.

“மரணபரியந்தமும் தந்தையின் சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ்ந்து காட்டிய அன்பின் ஆண்டவரே, நானும் அந்தக் கீழ்ப்படிவினை என்னுடைய வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க உதவி செய்தருளும், ஆமென்.”

சூகஸ்

21

செவ்வாய்

பாடுகளின் மத்தியிலும் கீழ்ப்படிவு

...நான் கர்த்தராகிய இயேசுவினிடத்தில் பெற்ற ஊழியத்தை நிறைவேற்றவுமே விரும்புகிறேன். (அப். 20:24)

எல்லாமே சுமுகமாக இருக்கும்போதே கீழ்ப்படியக் கஷ்டப்படும் நாம், பாடுகளின் மத்தியில் கீழ்ப்படிவதைக் குறித்து யோசித்துப் பார்க்கக்கூட விரும்ப மாட்டோம். ஆனால் ஒரு கிறிஸ்தவனின் உண்மையான அழைப்பு பாடுகளின் மத்தியிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதாகவே இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அதற்கு முன் உதாரணம் காட்டிச் சென்றவர், எமது ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்து. கசையடிபட்டு, துப்பப்பட்டு, குட்டப்பட்டு, கன்னத்தில் அறையப்பட்டு, விலாவில் குத்தப்பட்டு, இரத்தம் சிந்தியவேளையிலும், சிலுவை மரணபரியந்த மும், தனது பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றவே பாடுபட்டார். அதேபோல் பரிசுத்த பவுல் தன்னை அழைத்த தேவனுக்காகப் பாடுபடுவதைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக்கொண்டார். தனக்குக் கட்டுக்களும், வேதனைகளும், மரணமேகூட நேரிட்டாலும் அதைத் தான் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்வதாயும், எப்படியாயினும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதே முக்கியம் எனக்கருதி, இயேசுவினிடத்தில் பெற்ற ஊழியத்தை நிறைவேற்றவே விரும்புவதாகவும் கூறி, எருசலேமுக்குக் கடந்து செல்வதைக் காண்கிறோம்.

அருமையானவர்களே, கிறிஸ்தவ வாழ்வு ஒரு சொகுசான வாழ்வு அல்ல, அது பாடுகளின் வாழ்வு. பரிசுத்தமான வாழ்வு. எப்படியும் வாழலாம் என்று வாழும் வாழ்வல்ல, இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று வாழும் வாழ்வு. ஒழுங்கின்மையாய் ஓடும் ஓட்டமல்ல, நல் ஒழுக்கத்தோடு, கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஓடும் ஒரு ஓட்டம். துக்கம் நிறைந்து அழுகையோடு வாழும் வாழ்வல்ல, துக்கத்தின் மத்தியிலும் சமாதானத்தோடு, சவாலோடு, பரிசுத்தத்தோடு வாழும் வாழ்க்கை. இவ்விதமான ஒரு வாழ்வுக்காகவே நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த உன்னதமான வாழ்வை ஏற்றுக்கொண்டு வாழ நாம் ஆயத்தமாக இருக்கின்றோமா?

கடைசிக் காலங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாம், அநேக பாடுகளுக்கும், வேதனைகளுக்கும் முகங்கொடுக்க வேண்டியிருக்கலாம். ஆனால் நாம் அவற்றைக் கண்டு பயங்கொள்ளவோ, பின்மாற்றமடையவோ வேண்டியதில்லை. எம்மைப் பெலப்படுத்தும் தேவன் எம்மோடிருக்கிறார் என்ற தைரியத்தில், நாம் முன்னேறிச் செல்லவேண்டும். துன்பத்தின் மத்தியிலும் தேவனுக்குத் தைரியமாய்க் கீழ்ப்படிந்து நடக்க பிரயாசப்படுவோமாக. அது தேவனை நிச்சயம் பிரியப்படுத்தும். எந்தப் பாடு வந்தாலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதாக உறுதி கொள்வோமாக. ஆண்டவர் எமக்குப் பக்கத் துணையாக இருப்பார்.

“என்னை நேசிக்கும் ஆண்டவரே, உமக்காகத் துன்பங்களையும், பாடுகளையும் அனுபவிக்க எனக்குப் பெலன் தாரும், எல்லா சந்தர்ப்பத்திலும் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ அருள் செய்யும், ஆமென்.”

கீழ்ப்படிதலின் இருதயம்

‘அவர்கள் எந்நாளும் எனக்குப் பயந்து. என் கற்பனைகளை யெல்லாம் கைக்கொள்வதற்கேற்ற இருதயம் அவர்களுக்கு இருந்தால் நலமாய் இருக்கும்.’ (உபா. 5:29)

கடமைக்காகச் செய்யும் காரியத்துக்கும், மனமுவந்து செய்யும் காரியத்துக்கும் நிறையவே வித்தியாசம் உண்டு. கடமைக்காகச் செய்வது, ஏதோ செய்தே ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு மனப்போக்கில் ஏனோதானோ என்று செய்வது. ஆனால் மனமுவந்து செய்யும் காரியமோ அப்படியிராமல், செய்வதை எப்படி முழுமையாக, திறமையாக, யாருக்குச் செய்கிறோமோ அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் மிகச்சிறப்பாகச் செய்வதாகும்.

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதலும் அப்படிப்பட்ட ஒன்றுதான். ஏதோ கீழ்ப்படிந்து தான் ஆகவேண்டும் என்பதற்காகவோ, கீழ்ப்படியாவிட்டால் தண்டனை கிடைக்கும் என்பதற்காகவோ, பயத்தின் மிகுதியினாலேயோ கீழ்ப்படியாமல், அன்போடு கூட, விருப்பத்தோடுகூட, இருதயம் உவந்து செய்யும் ஒன்றாக நமது கீழ்ப்படிவு இருக்கவேண்டும். தண்டனைக்குப் பயந்து அல்ல, அன்பினால் முழு இருதயத்தோடு கீழ்ப்படிகிறவனே தேவனுக்குப் பிரியமானவனாய் இருக்கமுடியும். “என் கற்பனைகளையெல்லாம் கைக்கொள்வதற்கேற்ற இருதயம் அவர்களுக்கு இருந்தால் நலமாய் இருக்கும்” என்று இஸ்ரவேலைப் பார்த்து தேவன் கூறினார்.

சங்கீதம் 119:11 இல் தாவீது, “நான் உமக்கு விரோதமாய்ப் பாவம் செய்யாதபடிக்கு, உமது வாக்கை என்னிருதயத்தில் வைத்து வைத்தேன்.” என்கிறார் தாவீது. தேவனின் வாக்கை எவனொருவன் தனது இருதயத்துக்குள் வைத்திருக்கிறானோ அவனே தேவனுக்கு முழு இருதயத்தோடு கீழ்ப்படிய முயற்சி எடுப்பவனாய் இருக்கமுடியும். தேவனின் வாக்கு வாயில் மட்டுமே இருந்தால், எமது கீழ்ப்படிதலும் வாயளவில், பேச்சளவில்தான் இருக்கும். அது முழுமையான கீழ்ப்படிதலாய் இருக்கமுடியாது. வாயினால் கீழ்ப்படிவோம் என்று சொல்லுவோம்; ஆனால் செய்யமாட்டோம். கடந்த காலங்களில் எமது கீழ்ப்படிவு எப்படிப்பட்டதாய் இருந்திருக்கிறது என்பதை சற்றே சிந்தித்துப் பார்ப்போம். எத்தனை தடவைகள் நாம் கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளாக நடந்துகொண்டிருந்திருக்கிறோம். நாம் எடுக்கும் தீர்மானங்களில் எத்தனை முறைகள் தடுமாறிப்போய் வீழ்ச்சியடைந்திருக்கிறோம். கீழ்ப்படியமாட்டோம் என்று எத்தனைமுறைகள் முரட்டாட்டம் பண்ணியிருக்கிறோம். எல்லாவற்றையும் இப்போதே சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். தேவசமூகத்தில் அவற்றை அறிக்கைபண்ணி, எமது வாழ்க்கைமுறைகளை மாற்றும்படி நம்மை ஒப்புக்கொடுப்போமாக, தேவனுடைய பிள்ளைகளாகவும், அவருக்குப் பயந்து வாழ்கிறவர்களாகவும் அவரது கற்பனைகளை இருதயத்தில் வைத்துக் கீழ்ப்படிகிறவர்களாயும் வாழத்தக்கதான நல்ல இருதயத்தைத் தரும்படி ஜெபிப்போமா!

“இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிற அன்பின் ஆண்டவரே, எனது இருதயத்தை உமக்கு உகந்த கீழ்ப்படிவின் இருதயமாக மாற்றியருளும். ஆமென்.”

சூகஸ்

23

வியாழன்

கீழ்ப்படிதலின் முதற்படி

‘ஒருவன் என் பின்னே வர விரும்பினால் அவன் தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன் சிலுவையை அனுதினமும் எடுத்துக்கொண்டு, என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்.’ (லூக். 9:23)

சிறுகுழந்தைகள் பெற்றோரின் சொற்கேட்டு நடப்பார்கள். அவர்கள் சற்று வளர்ந்ததும், பிடிவாதம், கீழ்ப்படியாமை எல்லாம் தலைதாக்கத் தொடங்கும். காரணம், பெற்றோர் சொல்வது அவர்களுக்குப் பிடிக்காமற் போகலாம். அல்லது சுயவிருப்பம், ‘தான் நினைப்பதுதான் சரி’ என்ற மனப்போக்கு அவர்களுக்குள் உருவாகலாம். பெரியவர்களாக வளர வளர, நான், எனது, எனக்கு, என்னுடைய போன்ற சுயநலமான வார்த்தைகள், எண்ணங்கள் தோன்றும் போது, மற்றவர்கள் சொல்வதை கேட்பதற்கும், அவர்கள் கட்டளையிடுவதற்குக் கீழ்ப்படிவதற்கும் அவர்களுக்கு மிகவும் கடினமாக இருக்கும்.

ஆண்டவர் கூறினார், ஒருவன் என் பின்னே வரவிரும்பினால் அவன் முதலாவது, தன்னைத்தான் வெறுக்கவேண்டும். அதாவது தான், தனது, என்ற எண்ணத்தை வெறுத்து, ஆண்டவர், அவருடைய, அவரது மகிமை என சிந்திக்க தொடங்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவனே ஆண்டவரின் வார்த்தைக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படியமுடியும். அவனே அவருக்குப் பின் செல்லவும் முடியும்.

இரண்டாவதாக, அவனவன் தன்தன் சிலுவையை அனுதினமும் எடுத்துக்கொண்டு பின்பற்றக்கடவன். சிலுவை என்றதும் நாம் நினைப்பது, எமது வாழ்க்கைத் துணை, பிள்ளைகள், எமக்கு வரும் கஷ்ட துன்பங்களைத்தானே. ஆனால் இவைகள் அல்ல, தேவனுக்காய், அவர் நாம் மகிமைக்காய், தேவனின் ராஜ்யத்துக்காய் நாம் பாடுபடுதலும், தேவனுக்காய் உபத்திரவங்களைச் சந்திக்க ஆயத்தமாய் இருப்பதுமே அவருக்காய் நாம் சுமக்கும் சிலுவையாகும். இப்படிப் பட்ட சிலுவையைத்தான் எடுத்துக்கொண்டு தன்னைப் பின்பற்றிவரும்படிக்கு ஆண்டவர் தமது சீஷர்களிடம் கூறினார். ஆண்டவருக்காய் சிலுவை சுமக்க ஆயத்தமாயிருப்பவன் நிச்சயமாக அவரது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க ஆயத்தமுள்ளவனாய் இருப்பான்.

எனவே கீழ்ப்படிதலின் முதற்படி, தன்னைத்தான் வெறுத்தல் ஆகும். ஒரு தேவஊழியர் இவ்விதமாய்ப் பாடியுள்ளார். “உன்னையே நீ வெறுத்துவிட்டால் ஊழியம் செய்திடலாம், சுயத்தைச் சாகடித்தால் சுகமாய் வாழ்ந்திடலாம்” மிகவும் கருத்துள்ள வரிகளல்லவா இவை? தன்னைத்தான் வெறுத்தல் இலகுவானதல்ல. எனினும் எம்மை நாம் வெறுத்து, தேவனை நேசிக்கவும், எமது விருப்பங்களை விடுத்து, அவரது வசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியவும் எம்மை இன்றே அர்ப்பணிப்போமாக. கீழ்ப்படிதலின் அந்த முதற்படியை இன்றே நாம் எடுத்து வைத்து நடக்கத் தொடங்குவோம்.

“என் கரம் உம் கையைப் பிடித்துச் சென்றால் தவறி விடுவேனே, ஆனால் உம் கரம் என் கையைப் பிடித்துச் சென்றால் ஒருக்காலும் தவறிடேனே. என்னைக் கரம்பிடித்து உம் சிலுவைப் பாதையிலே நடத்தியிருளும் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

சூகஸ்

24

வவள்ளி

எதிர் நீச்சல்

நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல் ...உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுபுறமாகுங்கள்.' (ரோம.12:2)

கீழ்ப்படியும் கிறிஸ்தவன் எல்லாவேளைகளிலும், உலகத்தோடு ஒத்து ஓடமுடியாது. அவன் எதிர்நீச்சல் போடவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் அநேகமுண்டு. ஓடும் நீரில், அது போகும் பக்கம் நாமும் செல்வது மிகவும் இலகு, சிலவேளை களில் நாம் பேசாமல் இருக்கும்போதே, தண்ணீர் எம்மைத் தன் பக்கமாக இழுத்துச்செல்லும். ஆனால் நீர் போகும் திசையில் எதிர்நீச்சல் போடுவதென்பது, மிகவும் கடினமான ஒன்றாகும். அது இழுக்க, இழுக்க அதை எதிர்த்து நாம்தான் எதிர்நீச்சல் போடவேண்டியிருக்கும்.

இப் பிரபஞ்சத்தில் தேவனுக்கும் அவரது வார்த்தைகளுக்கும் கீழ்ப்படி கின்ற ஒரு கிறிஸ்தவனின் வாழ்வும் எதிர்நீச்சல் போடும் ஒரு வாழ்க்கைதான். உலகம் தன் பக்கம் இழுக்கும். ஆனால் அதனோடு ஒத்து வாழாமல், அதை எதிர்த்து நீச்சல் போடவேண்டும். உலகத்தோடு ஒத்து வாழ்ந்தால், எமக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இருக்கமாட்டாது. எதிர்நீச்சல் சற்றுக் கடினமானதுதான்.

இயேசு சொன்னார். “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு. ஆனாலும் திடன்கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்”(யோவா.16:33). தேவனின் வார்த்தைகளுக்கு உண்மையாய்க் கீழ்ப்படிகிறவன்தான் உலகத்தை எதிர்ப்பான். ஏனெனில் அவனுக்குத்தான் உலகத்தின் பொல்லாத காரியங்கள் கண்ணுக்குத் தெரியும். ஆனால் தான் கிறிஸ்தவன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, உலகத்துக்கு ஒத்தவேஷம் தரித்திருப்பவனோ, உலகத்தை எதிர்க்கமாட்டான். அவன் உலகத்தோடு சேர்ந்து ஓடுவதால் அவனுக்கு உலகத்தால் எவ்வித பிரச்சனையும் வராது.

மீன் தண்ணீரில் எதிர்நீச்சல் போடும்போது அதற்குக் கடினமாயிருக்கும். ஆனால் செத்த மீனுக்கு எவ்விதக் கஷ்டமும் இல்லை. அது தண்ணீர் அடிக்கும் பக்கமெல்லாம் அடிபட்டுச் செல்லும். உலகத்துக்கொத்த வேஷம் தரித்திருப்பவ னும் இந்த செத்த மீனைப்போலவே இருக்கிறான்.

பேதுரு எமக்குத் தரும் சவால் என்ன? கிறிஸ்து எமக்காக மாம்சத்திலே பாடுபட்டதால், நாமும் அப்படிப்பட்ட சிந்தையை ஆயுதமாய் தரித்துக்கொள்ளு வோம்(1பேது.4:1) என்பதே. பாடுபடும் சிந்தையோடு நாம் வாழ அழைக்கப்பட்டு இருக்கிறோம். தேவனின் வார்த்தைக்கு உண்மையாய்க் கீழ்ப்படியும் மனதை உடைய ஒரு மெய்யான கிறிஸ்தவன், நிச்சயமாய் பாடுகளையும், துன்பங்களையு ம், அவமானங்களையும் எதிர்நோக்க ஆயத்தமுள்ளவனாய் இருக்கவேண்டி யது அவசியம். இப்படியிருக்க, நாம் இப்பிரபஞ்சத்துக்கு ஒத்தவேஷம் தரியாமல் எதிர்நீச்சல் போட ஆயத்தமாக இருக்கின்றோமா?

“இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து முன்மாதிரி காட்டிச் சென்ற ஆண்டவரே, நீர் சென்ற பாதையை நானும் பின்தொடர கிருபை தாரும். ஆமென்.”

சூகஸ்

25

சனி

உணர்ந்து கீழ்ப்படிதல்

‘உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தர் உங்களுக்குக் கற்பித்தபடியே செய்யச் சாவதானமாயிருங்கள். வலதுபுறம் இடதுபுறம் சாயாதிருப்பீர்களாக.’ (உபா. 5:32)

“நான் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை என் சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்ட புதிதில், இதைச் செய்யக்கூடாது, அதைச் செய்யக்கூடாது. இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும், அப்படி இருக்கக்கூடாது என்றெல்லாம் பலவாறு போதிக்கப்பட்டேன். அவற்றையெல்லாம் நான் கடைப்பிடித்து நடக்கும்போது, நான் ஒரு பரிசுத்தமுள்ளவன் என்ற ஒரு எண்ணமும், நான் எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்காக நடக்கிறேன், என்னில் குறைவுகள் ஏதுமில்லை என்ற ஆவிக்குரிய பெருமையும் என்னை அறியாமலே எனக்குள் வளர்ந்துகொண்டுவந்தது. வாரந்தோறும் உபவாசக் கூட்டங்களையும், மாதந்தோறும் விழிப்பிரவுக் கூட்டங்களையும் நான் தவறவிடுவதேயில்லை. இதுதான் இரட்சிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவ வாழ்வு என எண்ணினேன். ஆனால் ஆண்டவரோடு உறவு நெருங்க, நெருங்க அவர் வார்த்தைகளைப் படிக்கப்படிக்க, அவரை நான் அதிகமாய் நேசிக்கத்தொடங்கினேன். அவர்மீது நான் கொண்ட அன்பினாலே எனது வாழ்வில் பலமாற்றங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தேன். ஆண்டவருக்குப் பிரியமில்லாத காரியங்களை, அவர் என்னோடு பேசும் காரியங்களை விருப்பத்தோடு விட்டுவிட நான் ஆயத்தமாய் இருந்தேன். ஏன் அவருக்காய் பாடனுபவிக்கக்கூட நான் இப்போது ஆயத்தம்” இப்படியாக தனது கிறிஸ்தவ வாழ்வைக் குறித்ததான் சாட்சியை ஒரு சகோதரி பகிர்ந்துகொண்டார்.

சகேயுவின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும், ஆண்டவர் சொல்லிச் செய்வித்த காரியங்கள் அல்ல. சகேயு தானாகவே உணர்ந்து அறிக்கையிடும் மாற்றங்களாய் இருந்தன. கீழ்ப்படிதல் என்பது எப்பவுமே சொல்லிச் சொல்லிச் செய்விக்கும் காரியமாய் இராமல், தானாகவே உணர்ந்து செய்யும் காரியமாக எப்பொழுது மாற்றம் பெறுகிறதோ, அப்பொழுதுதான் உண்மைக் கீழ்ப்படிவாக அது வடிவம் பெறுகிறது.

சிலரிடம் போய், ‘இப்படிச் செய்யாதீர்கள் இது சரியல்ல’ என்றால் “வேதத்திலே இப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று எங்கே எழுதியிருக்கிறது?” என்பார்கள். ஒரு தகப்பன் தனது பிள்ளைக்கு இதை எல்லாம் செய், இதைச் செய்யாதே என்று ஒரு பட்டியல் போட்டுக் கொடுப்பதில்லை. பிள்ளை வளர்ந்து வரும்போது தானாகவே எதைச்செய்தால் அப்பாவுக்கும் பிடிக்கும், எப்படி நடந்தால் தனது அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது என்று தானாகவே உணர்ந்து நடக்க ஆரம்பிக்கும். அதுபோலவே தேவனுக்கும் எமக்கும் இடையில் கீழ்ப்படிதல் இருக்கவேண்டும். கீழ்ப்படிதலை எப்பவுமே யாரும் எமக்குச் சொல்லிக் கொடுக்காமல் நாமாகவே உணர்ந்து கீழ்ப்படியப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

“அப்பா பிதாவே, நான் உம்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பினாலே உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க உதவி செய்தருளும், ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

26

ஞாயிறு

கீழ்ப்படிவின் நிலம்

'நல்ல நிலத்தில் விதைக்கப்பட்டவர்கள் வசனத்தைக்கேட்டு அதை உண்மையும் நன்மையுமான இருதயத்திலே காத்துப் பொறுமையுடனே பலன்கொடுக்கிறவர்களாய்...' (லூக். 8:15)

இன்று வாசித்த பகுதியில் நான்கு விதமான நிலங்களைக் குறித்து ஆண்டவர் தனது உவமையில் குறிப்பிடுகிறார். (1) வழிநிலம் (2) கற்பாறைநிலம் (3) முள்ளுள்ளநிலம் (4) நல்லநிலம் (இதை கீழ்ப்படிவின் நிலம் எனலாம்). எமது இருதயம்கூட இந்த நான்கு நிலங்களில் ஒன்றுக்கு ஒத்திருக்கலாம். நாமும் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் தேவனின் வார்த்தைகளைக் கேட்கிறோம், வாசிக்கிறோம். ஆனால் வாழ்க்கையில் மாற்றம் எப்படி ஏற்படுவதில்லை, நாம் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதும் இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைத்தான் ஆண்டவர் இந்த உவமை மூலமாகக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்.

ஒரு குடும்பத்திலே கணவர் செய்யவேண்டாம் என்று சொல்லிய ஒரு காரியத்தை மனைவியானவள் மீண்டும் செய்துவிட்டால், அக்கணவர், "நான் போனமுறை சொன்னதை நீர் சரியாக உள்ளத்துக்குள் எடுக்கவில்லை, அதனால்தான் மீண்டும் அதே காரியத்தைச் செய்கிறீர்" என்று உடனே சொல்வாராம். ஆம், நாம் ஒரு காரியத்துக்கு முழுமையாகக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமானால், அதை முதலாவது எமது உள்ளத்தில் நன்றாக ஆழமாகப் பதித்துக் கொள்ளவேண்டும். தேவனின் வார்த்தையை உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிக்காவிட்டால், எம் உள்ளம் ஒரு வழிநிலமே.

ஒரு காரியத்தை எத்தனைதரம் சொன்னாலும், சிலர் அதை மனதினுள் எடுப்பதேயில்லை. அதைக் குறித்து கரிசனை கொள்வதில்லை. வேறு சிந்தனைகள் வேறு ரசனைகள். அங்கும் இங்கும் ஓடி வார்த்தையைக் கேட்டும் அது உள்ளத்துக்குள் உட்செல்லவில்லையாயின் அது ஒரு கற்பாறைநிலம்.

புதிய வருடத்திலும், உடன்படிக்கை ஆராதனைகளிலும், பிறந்தநாட்களிலும் புதிய புதிய தீர்மானங்கள் எடுத்துக் களைத்தோர் அநேகம். எடுக்கிற தீர்மானங்களையெல்லாம் சில மாதங்களில் ஏதேதோ வந்து கீழ்ப்படியவிடாமல் குழப்பிக்கொண்டே இருக்குமாயின் தீர்மானங்களில் உறுதியாக இருக்கமுடியாத எம் உள்ளம் ஒரு முள்ளுள்ள நிலமே.

தேவனை உண்மையாய் நேசித்து, அவர் பேசுவதையும், உணர்த்துவதையும் ஏற்றுக்கொண்டு, எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவருக்குப் பிரியமுள்ள வனாய் ஒருவன் கீழ்ப்படிந்து நடப்பானேயாகில் அவனது உள்ளம் கீழ்ப்படிவுள்ள நல்லநிலம். அதுவே பலன் தரும் நிலம்.

நாம் எந்த நிலம்? சிந்திப்போம்.

"பூவுலக சத்தமும் என் மாம்ச சத்தமும் இணைந்து ஒலிக்குதே, ஆனால் மெல்லிய உம் சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டிட என் செவியைத் திறந்தருளுமே, இதயக் கதவைத் திறந்தேனே, என்னுள்ளம் வாரும் ஆண்டவரே. ஆமென்."

சூகஸ்
27
திங்கள்

கர்த்தர் நடப்பித்தார்

'யோனா எழுந்து. கர்த்தருடைய வார்த்தையின்படியே
நினைவேக்குப் போனான்...' (யோனா 3:3)

தனது மகன் கீழ்ப்படியாமல் அடம் பிடித்ததினால், தாயார், அவனுக்குத் தண்டனை கொடுத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அப்பொழுது அங்கு வந்த ஒருவர், அந்த மகனைப் பார்த்து, 'ஏன் உனக்கு இந்தத் தண்டனை' என்று கேட்ட பொழுது, மகன் சொன்னானாம், "எனது அம்மாவுக்கு இன்றைக்குச் சரியான கோபம். அதனால்தான் என்னைத் தண்டித்தார்கள்" என்று. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? மகனின் கீழ்ப்படியாமையை உணர்த்தாமலேயே அந்தத் தாயார் மகனைத் தண்டித்துவிட்டார்கள்.

யோனாவைத் தேவன் நினைவேக்குப் போகும்படி கூறியபோது, யோனா கீழ்ப்படியாமல், தன் இஷ்டம்போல் தர்ஷீசுக்குப் போகக் கப்பல் ஏறினார். இதைக் கண்ட தேவன், கடலைக் கொந்தளிக்கப்ண்ணி அவரது கீழ்ப்படியாமையைக் குறித்து உணர்த்தினார். தேவனின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அதை மீறி நாம் ஓடிப்போகிறோமே என்று எந்தவித அங்கலாய்ப்பும் இல்லாமல் யோனா நிம்மதியாக நித்திரை பண்ணிக்கொண்டிருந்தார். கடலில் கொந்தளிப்பு அதிகரித்துக்கொண்டே போனதால், அங்கிருந்தவர்கள் யோனாவை எழுப்பினார்கள். அப்பொழுது இந்தக் கொந்தளிப்புக்குக் காரணமானவன் தான்தான் என்பதை அவர் உணர்ந்துகொண்டார்.

தன்னுடைய பிழையை உணர்ந்த யோனா, இனியென்ன இப்படி ஒரு தவறைச் செய்துவிட்டேனே, சமுத்திரத்தில் போட்டால் தான் இறந்துவிடலாம் என்று ஒருவேளை எண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் தேவன் யோனாவின் கீழ்ப்படியாமையையும், அவன் தான் கர்த்தருடைய சமூகத்துக்கு விலகி ஓடிப்போகிறவன் என்பதையும் ஒத்துக்கொண்டதைக் கண்டுகொண்டார். சமுத்திரத்தில் எறியப்பட்ட யோனாவை விழுங்கத் தேவன் ஒரு மீனை ஆயத்தம்பண்ணியிருந்தார்.

முதலில் யோனா கீழ்ப்படியாமற்போனாலும், பின்னர் அதை உணர்ந்து கொண்டதால், தேவன் அவரைப் பாவித்து, தான் நினைத்தபடியே நினைவேயை மீட்டுக்கொள்ளும்படி யோனாவையே மறுபடியும் அனுப்பினார். தாம் நினைத்த படியே நடப்பித்து ஜனங்களையும் மீட்டுக்கொண்டார். இன்றும் கூட தேவனின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் பாவத்தில் வீழ்ந்துவிட்டேனே என்று எண்ணிப் புலம்பும் அருமையான தேவபிள்ளையே, உன்னையும் தேவன் காண்கிறார். உன்னைக்கொண்டும் பல காரியங்களைச் செய்ய அவர் ஆயத்தமுள்ளவராய் இருக்கிறார். ஆகையால் நீ கலங்காதே. தேவனுக்கு கீழ்ப்படிய தீர்மானித்த நீ, இன்றே தேவபாதத்தில் உன்னை ஒப்புக்கொடுப்பாயா.

"அன்பின் ஆண்டவரே, எனது கீழ்ப்படியாமையை உணர்ந்து அதற்காக உம்மிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். என்னை மன்னித்து, தொடர்ந்தும் என்னை உமது ஊழியத்துக்காக எடுத்துப் பாவித்தருளும். ஆமென்."

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்

ஆகையால், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள். அப்பொழுது அவன் உங்களை விட்டு ஒடிப்போவான். (யாக். 4:7)

ஒரு மனிதன் சென்றுகொண்டிருக்கிறான்; அவனுடைய ஒருபக்கத்தில் கறுப்பு உடையணிந்தவனாய் சாத்தானும், மறுபுறத்தே வெண்மையான வஸ்திரந்தரித்த தூதனும் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மனிதன் ஒருகாரியத்தைச் செய்யப் போகிறபோது, தூதன் செய்யவேண்டாம்! எனவும், அதேவேளை சாத்தான் செய்! செய்! எனவும் கூறுவதாக ஒரு நாடகத்தைப் பார்த்தேன். எமது அன்றாடக வாழ்விலும் நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யப்போகிறபோது, தேவனின் மெல்லிய சத்தம், இதைச் செய்யாதே, இது பாவம் என்று பேசுவதும், அதேவேளை அதற்கென்ன ஒருமுறைதானே செய்துவிட்டுப் பின்பு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளலாம் என்று சாத்தானின் குரல் கேட்பதும், போன்ற அனுபவம் எமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். நாம் எந்தக் குரலுக்குக் கீழ்ப்படிகின்றோம் என்பதில் தான் எமது கீழ்ப்படிவு அடங்கியிருக்கிறது.

யாக்கோபு தனது நிருபத்தில் எழுதும்போது, எமக்குக் கொடுக்கும் ஒரு கட்டளை, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள், பிசாசுக்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள், என்பதுதான். ஆனால் நாம் எப்போதும் மாறித்தான் செய்வதுண்டு. காரணம் பிசாசு எமக்கு இன்பமான காரியங்களைக் காட்டி எம்மை மயக்குகிறான். உலகத்தோடு சேர்ந்து ஓடு! அது உனக்கு இன்பத்தைத் தரும், என்று காதுக்குக் குளிர்மையான பலகாரியங்களை அவன் எடுத்துச் சொல்லுவான். ஆனால் ஆண்டவரின் வார்த்தையோ, அதற்கு எதிர்மாறாக, எமக்கு உபத்திரவத்தின் பாதையையும், இடுக்கமான வாசல் வழியே போகும் நேரங்களையும், நாம் எதிர்நோக்கவேண்டிய சவால்களையும் எமக்கு முன்னே எடுத்துச் சொல்லுகின்றது. முடிவாக, இவ்விரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றின் பக்கம் நாம் சாய்ந்து விடுகிறோம். அது எந்தப் பக்கம் என்பதே காரியம்.

நமதாண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவையும் சாத்தான் மலையுச்சிக்குக் கொண்டுபோய், உலகம் முழுவதையும் சுற்றிக்காட்டி, தன்னை விழுந்து பணிந்து கொண்டால், எல்லாவற்றையும் தருகிறேன் என்று வஞ்சக வார்த்தைகளைக் கூறினான். 'இவ்வுலகத்தை மீட்கத்தானே நீர் வந்தீர்! அதை நானே உமக்குத் தந்துவிடுகிறேன், என்னை மட்டும் ஒருமுறை நீர் பணிந்துகொண்டால்!' என்று ஆசை காட்டினான். ஆண்டவர் அந்தக் குறுக்கு வழியைப் புறக்கணித்தார். பாடுகளையும், வேதனைகளையும் தெரிந்துகொண்டு எம்மை மீட்பதற்காய் சிலுவையின் மரணபரியந்தமும் தேவசித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதைத் தெரிந்து கொண்டார். ஆண்டவரைப்போல நாமும் பிசாசுக்கு எதிர்த்து நின்று அவன் திரும்பி ஓடும்படியாக விரட்டுவோமாக.

“உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழவும், பிசாசுக்கு எதிர்த்து நின்று அவனை விரட்டவும் எனக்குப் பெலன் தாரும், என் அன்பின் ஆண்டவரே, ஆமென்.”

தேவனிடத்தில் அன்புகூருதல்

'நாம் தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்வதே, அவரிடத்தில் அன்புகூருவதாம்.' (1யோவா. 5:3)

எமது அன்றாடக வாழ்விலே, எமது உறவுகள் மத்தியில் நாம் அன்பை வெளிப்படுத்த பல காரியங்களைச் செய்வதுண்டு. ஒருவரையொருவர் வாழ்த்துவதும், அன்புக் கொடைகளைப் பரிமாறுவதும், பிரியமான உணவுப் பொருட்களைக் கொடுப்பதும், வாழ்த்து அட்டைகளை பரிமாறிக்கொள்வதும், இப்படி எத்தனையோ காரியங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவையெல்லாம் நாம் அன்பினை வெளிப்படுத்த முயற்சிக்கும் முறைகளாகும்.

அதேபோல் தேவனிடத்தில் உண்மையாய் அன்புகூருகிறவனிடத்திலும் ஒரு காரியத்தைத் தேவன் எதிர்பார்க்கிறார். அதுதான் தேவனுடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுவதாகும். அவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளாமல், நான் தேவனிடத்தில் அன்பாய் இருக்கிறேன் என்று ஒருவன் சொல்வானால் அவன் பொய்யன்.

வசனத்துக்குக் கீழ்ப்படிதலைக் குறித்து ஆண்டவராகிய இயேசு தனது சீஷருக்கு இவ்வாறாகக் கூறினார். "நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்" (யோவா.14:15). "என் கற்பனைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அவைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவனே என்னிடத்தில் அன்பாய் இருக்கிறான்" (யோவா.14:21). "ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான்" (யோவா.14:23) இவ்விதமாகத் தொடர்ந்து கூறிய ஆண்டவர் கீழ்ப்படியாமையைக் குறித்து இப்படியாகக் கூறினார். "என்னில் அன்பாயிராதவன் என் வசனங்களைக் கைக்கொள்ள மாட்டான்" (யோவா.14:24).

இன்று எம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்ப்போம். நாம் உண்மையிலேயே தேவனில் அன்பாயிருக்கிறோமா? அப்படியானால் நாம் செய்யவேண்டியது அவரது வசனத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே. அவரது வசனமே இருள் நிறைந்த இந்தப் பாவமான உலகில் எம்மைச் சரியான பாதையில் நடத்தும் நித்திய வெளிச்சமாயிருக்கிறது.

தாவீது கூறுகிறார். "உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும் என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது" (சங்.119:105). ஆம், தேவனின் வசனம் தான் எமது வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி, தேவனுடைய வசனத்துக்கு எமது வாழ்வில் முக்கியத்துவத்தைக் கொடுப்போம். அனுதினமும் அதைத் தியானிப்போம். எம் வாழ்வில் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்போம். அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்போம். இவற்றைக் கிரமமாய்ச் செய்ய தேவபெலனை நாடி ஜெபிப்போம்.

"அன்பின் ஆண்டவரே, உமது வசனத்தை அனுதினமும் தியானித்து, அதை என் இதயத்தில் பதித்து, அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க எனக்கு உதவிசெய்வீராக. ஆமென்."

பேதுருவுக்கு வந்த முதல் அழைப்பு

ஆகிலும் உம்முடைய வார்த்தையின்படியே வலையைப் போடுகிறேன். (லூக் 5:5)

“மீன்குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை” என்பார்கள். அதுபோல மீனவர்களுக்கும், எப்படி மீன் பிடிக்கலாம், எங்கே பிடிக்கலாம் என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் கெனசரேத்துக் கடலருகே மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்த மீனவனான பேதுருவுக்கு, அதுவும் இரா முழுவதும் முயற்சித்துச் சோர்ந்துபோன நிலையிலிருந்தபோது, இயேசு எங்கே மீன்பிடிக்க வலையைப் போடுவதென்று அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். பேதுருவும் அதற்குக் கீழ்ப்படிகின்றார். “இராமுழுவதும் பிரயாசப்பட்டும் ஒன்றும் அகப்படவில்லை, ஆகிலும் உம்முடைய வார்த்தையின்படியே வலையைப் போடுகிறேன்” என்று சொல்லி வலையைப்போட்ட பேதுரு, வலைகிழியத்தக்கதாக மீன்கள் அகப்பட்டதைக் கண்டபோது, பயந்து, “ஆண்டவரே, நான் பாவியான மனுஷன், என்னை விட்டு நீர் போகவேண்டும்” என்று வினவுவதைப் பார்க்கிறோம்.

அன்றைய தினமே இயேசு, பேதுருவுக்கு ஒரு அழைப்பை விடுத்தார். இத்தனை காலமாக மீன்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த பேதுருவை, ஆண்டவர் தனக்காக மனுஷரைப் பிடிப்பதற்கென்று அழைக்கிறார். அந்த அழைப்புக்குப் பேதுருவும் கீழ்ப்படிந்து உடனே செல்வதைப் பார்க்கிறோம். பேதுரு ஒருவேளை இயேசுவைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது அவரைப்பற்றி பெரிதாக அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லாதும் இருந்திருக்கலாம். எனினும் இயேசுவைப் பின்பற்றிச் சென்ற அவர், இயேசுவோடு முன்றரை வருடகாலமாக ஒன்றாயிருந்து அவரது ஊழியத்தில் துணையாக நின்றார். அவரது கீழ்ப்படிகின்ற மனதினாலேயே எப்பவும் எதற்கும் ஆயத்தமுள்ள ஒரு சபாவம் கொண்டவராகவும், கேள்வி கேட்பதிலும், பதில் அளிப்பதிலும் முன்னணியிலும் நின்றார்.

இயேசுவைக் கைதுசெய்ய வந்தபோதும் பேதுருதான் சேவகனின் காதை வாளால் அறுத்து தனது வீரத்தைக் காட்டியவர். ஆனால் இயேசுவைக் கைதுசெய்தபோது, மீண்டும் பயம் அவரை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது. அதன் விளைவுதான் அவரது உடனடியான மறுதலிப்பு. தானும் இயேசுவோடிருந்தவன் என்று தெரிந்தால் தனக்குக் கஷ்டம் என்று எண்ணி, இயேசுவைத் தெரியாது என்று சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டார்.

பேதுருவுக்கு வந்த முதல் அழைப்பும், அதன் தொடர்ச்சியும் இப்படித் தான் இருந்தது. ஏதோவொரு சந்தர்ப்பத்திலே நம்மையும் தேவன் அழைத்திருக்கிறார். அது எப்போ எப்படி, இப்போது நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக.

“எப்பவும், எந்தச் சூழ்நிலைகளிலும், நீர் அழைக்கும்போது உமது அழைப்பை ஏற்று வாழ உதவிசெய்தருளும். ஆமென்.”

சூகஸ்

31

வெள்ளி

பேதுருவின் இரண்டாம் அழைப்பு

‘ஆண்டவரே, நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர், நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதையும் நீர் அறிவீர்.’ (யோவா. 21:17)

கௌசரேத்துக் கடலின் நவீன எபிரேயப் பெயர்தான் திபேரியாக்கடல் என்பதாகும். முன்பு சந்தித்த அதே கடலோரத்தில் மீண்டும் பேதுருவை உயிர்த் தெழுந்த ஆண்டவர் சந்திக்கிறார். முன்பு சந்தித்தபோது அது ஒரு அறிமுகம் போல் இருந்திருக்கலாம். இப்போது, பேதுரு முன்றரை வருடகாலம் ஆண்டவரோடு வாழ்ந்து அவரைக்குறித்து நன்றாக அறிந்துகொண்டவராய் இருக்கிற போது மறுபடியும் அவனை சந்திக்கிறார்.

இதில் ஆண்டவர், ‘என்னைப் பின்பற்றி வா’ என்று சொல்லாமல், ‘என்னை நேசிக்கிறாயா’ என்று கேட்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆண்டவரின் இந்தக் கேள்வியால் மனமுடைந்துபோன பேதுரு, “ஆண்டவரே, நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர். நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதையும் அறிவீர்” என்கிறார். பேதுருவின் முதலாம் அழைப்பிலே என்னைப் பின்பற்றி வா என்று சொன்னவர், இப்போது என்னை நேசிக்கிறாயா என்று கேட்பதைக் கவனிக்கவும்.

முன்றரை வருடகாலங்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றி அவரைப்பற்றி சகல வற்றையும் அறிந்தவரான அவரது சீடன், இப்போது பின்மாற்றம் அடைந்தவராக வேறு சிலரையும் சேர்த்துக்கொண்டு, திரும்பவும் மீன்பிடிக்கச் செல்வதைக் காண்கிறோம். அவரைத்தான் ஆண்டவர் மீண்டும் சந்தித்து இரண்டாவது தடவையாக அழைத்தார். பேதுருவின் பின்மாற்றத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒரு பெரிய பொறுப்பையும் கொடுப்பதைக் காண்கின்றோம்.

அன்பானவர்களே, நீங்களும் தேவனின் வார்த்தையைப் புறக்கணித்து, பின்மாற்றம் அடைந்தவர்களாய் இருக்கிறீர்களா? ஆண்டவர் உங்களையும் இன்றே அழைக்கிறார். பேதுருவை மனுஷரைப் பிடிக்கின்றவனாக இருக்க ஆண்டவர் அழைத்தார். ஆனால் அவரோ மீண்டும் மீள் பிடிக்கச்சென்றார். ஆனால் பின்னர், தமது ஆடுகளை மேய்க்கும் உன்னத பொறுப்பைக் கொடுத்தார். கிறிஸ்துவின் அன்பில் ஊன்றிக் கட்டப்பட்ட பேதுரு, தன் ஊழியப் பாதையில் பல இன்னல்களைச் சந்தித்ததுமன்றி, இறுதியில் சிலுவையில் தலை கீழாக அறையப்படவும் ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று அறிகிறோம்.

பிரியமானவனே, உன் முதல் அழைப்பு உண்மையாயிருந்தாலும் நீ பின்வாங்கிப் போனதால் சோர்ந்துபோகாதே. ஆண்டவர் உன்னைத் திரும்பவும் அழைக்கிறார். நீ எப்போது உன் பின்மாற்றத்தை நினைந்து மனம்வருந்தினாயோ அப்போதே நீயே தனக்கு உகந்தவன் என்று இயேசு கண்டுகொண்டார். ஆகவே தைரியமாக கீழ்ப்படிவோடு முன்னே செல். கர்த்தர் உன்னோடே கூட இருப்பார்.

“அன்பின் ஆண்டவரே, உமது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, உமக்குப் பிரிய முள்ள பிள்ளையாக வாழ எனக்கு உதவி செய்தருளும். கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக் கொண்ட நான் கீழ்ப்படிந்து நடக்க உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

செய்

1

சனி

வெளிச்சமாயிருக்கிறீர்கள்...

‘இப்பொழுதோ கர்த்தருக்குள் வெளிச்சமாயிருக்கிறீர்கள்.
வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாய் நடந்துகொள்ளுங்கள்.’
(எபேசியர் 5:8)

காலம் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. நாமும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றோம். இதில் ‘நாம் யார்’ என்று நம்மைக் குறித்துச் சிந்தித்திருக்கிறோமா? உலகத்தில் பிறந்து மரிக்கும் சகல மக்களையும் ஏழை-பணக்காரன், ஆண்பெண், கறுப்பன்-வெள்ளையன், உயர்ந்தவன்-தாழ்ந்தவன் என பிரிக்கவியலாது. காரணம் இவ் இரண்டு பிரிவுகளுக்கு இடையிலும் சிலர் இருக்கின்றார்கள். ஆயினும் உலகிலுள்ள மக்களை இருசாராராக வேதாகமம் பிரிக்கின்றது. ஒன்று இருளின் பிள்ளைகள்; மற்றது வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகள். அதாவது கிறிஸ்தவன்-புறஜாதியான் என்றோ, கற்றவன்-கல்லாதவன் என்றோ கீழைத்தேயன்-மேற்கத்தேயன் என்றோ மக்களினத்தை பிரிக்காமல், அவன் வெளிச்சத்தின் பிள்ளையாக நடக்கிறானா அல்லது இருளின் பிள்ளையாக நடக்கிறானா என்பதை வைத்தே வேதாகமம் மனுமக்களை இரு சாராராக பிரித்துக் காட்டுகின்றது. ஆவிக்குரிய வாழ்வில், நம்மையும் அறியாமலேயே நாம் இவ்விரண்டு சாராரில் ஒன்றுக்குள்ளேயே இருக்கின்றோம் என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லை.

கிழக்கிற்கும் மேற்கிற்கும் எவ்வளவு தூரமோ அவ்வளவு வித்தியாசம் இவ்விரு சாராருக்கும் உண்டு. எப்படி இவ் இரு சாராரையும் வேறுபிரித்துக் கண்டுகொள்வது? அதற்கு, நம்மிடமிருப்பது தேவனுடைய வார்த்தை ஒன்றுதான். ஒளியின் பிள்ளை தேவ வார்த்தையின்படி நடப்பான். இருளின் மக்களோ ஒன்றில் அதை வெறுப்பார்கள்; அல்லது அதை அறிந்திருந்தாலும் அதை ஒதுக்கிவிடுவார்கள். அதாவது தாம் ஒளியின் பிள்ளைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டும் அவ்வழியில் நடப்பதில்லை. இதிலே நாம் யாராக இருக்கின்றோம் என்பதை நமது வாழ்க்கை என்ற மரம் கொடுக்கின்ற பலன்களினாலேயே கண்டுபிடித்து விடலாம். நல்ல கனிகளைக் கொடுப்பவன் அவன் வெளிச்சத்தில் நடக்கிறவனாயிருப்பான். கெட்ட கனிகளைக் கொடுப்பானாயின் அவன் இருளின் பிள்ளையாகவே இருப்பான். அதேசமயம் ஏனோதானோவென்று வாழ்பவர்கள் இருளின் பிடிக்குள் சிக்கிக்கொண்டு, தம்மை அறியாமலேயே இருளின் கிரியைகளை ஆதரிப்பர். ஆகவே கிறிஸ்தவன் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். இருளைப்பற்றிய அறிவு இல்லாவிட்டால் எப்படி நாம் வெளிச்சத்தை வாஞ்சிக்க முடியும்? நாம் வெளிச்சத்தை வாஞ்சித்தால் எப்படி இருளுக்குள் இருக்கமுடியும்?

இந்நாட்களில் இவற்றைக் குறித்துத் தியானிப்போம். இருளுக்குரிய காரியங்களை விட்டுவிட்டு தேவனுடைய வெளிச்சத்திற்குள் நம்மைக் கொண்டு வருவோமாக. பழைய பாவங்கள், மாம்சத்தின் இச்சைகள் யாவும் இருளுக்கு அடையாளம். அதை உணர்ந்து, சிந்தித்து தேவனுடைய வார்த்தையின்படி வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக வாழ முயற்சிப்போமாக!

“கர்த்தாவே, இருளின் பிள்ளையாக நான் நடந்துகொள்ளாதபடி என் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு வெளிச்சத்தில் வாழும்படி உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

செப்

2

சூரியிறு

இருளுக்குட்படாமல்...

...தேவனுடைய ராஜ்யமாகிய கிறிஸ்துவின் ராஜ்யத்திலே
சுதந்திரமடைவதில்லையென்று அறிந்திருக்கிறீர்களே
(எபேசியர் 5:5)

எமக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதிகம் கரிசனை காட்டாத பல காரியங்கள் உண்டு. அவற்றில் முக்கியமானது இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை. அது தாமதமாவதாலும், அது வாக்களிக்கப்பட்டு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரமாண்டு கள் ஓடி மறைந்துவிட்டதாலும், இன்னும் காலம் இருக்கலாமே என்றதொரு அசுடையீனம் நம் மத்தியில் உண்டு என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஆனால், இரண்டு காரியங்கள் உண்மை. கிறிஸ்து திரும்பவும் வருவது ஒரு உண்மை. அவர் வரும் நாளை, பிதாவைத் தவிர யாரும் அறியமாட்டார்கள் என்பதுவும், யாரும் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவர் வருவார் என்பதுவும் அடுத்த உண்மை. இப்படியாக நிச்சயமாக நடக்கப்போகிற நிகழ்வைக் குறித்த கரிசனையற்றவர் களாகவும் தூங்குகிறவர்களாகவும் நாளை மாறிப்போகும் காரியங்களைக் குறித்து கவலைப்படுகிறவர்களாகவும், உலகவிடயங்களில் அதிக சிரத்தை கொண்டவர்களாகவும் நாம் வாழலாமா?

ஆனால், நாம் எந்தநேரமும் ஆயத்தமுள்ளவர்களாக தவறுகளை உணர்ந்து நம்மை திருத்திக்கொள்பவர்களாக நடந்தால் அவரது வருகையைக் குறித்து பயப்படவேண்டியதில்லை. குற்றம் செய்தவனைப் பிடிக்க காவல்துறை சொல்லிவிட்டா வரும்? திடீரென வரும்போது குற்றம் செய்தவன் ஒளித்துக் கொள்ள அவகாசம் கிடைக்காது அல்லவா? அப்படியே பவுலடியார், யார் யார் தேவனுடைய ராஜ்யத்திலே சுதந்திரமடைவதில்லை என்று தெளிவாக எழுதியுள்ளார். இந்த செயல்களை யாராவது வெளிச்சத்தில் செய்வார்களா? குற்றம் புரியாத எவனும் ஒளிந்து நடக்கவேண்டியதில்லையே! ஆனால் தவறான பாதையில் செல்லும் எவனும் வெளிப்படையாக செல்லவேமாட்டான். நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை தேவனுக்குமுன் வெளியரங்கமாக ஒப்புக்கொடுப்போம். பிழை இல்லையானால் நாம் தலை நிமிர்ந்து நிற்கலாமே.

இன்று கிறிஸ்துவின் வருகை இருக்குமானால் நாம் அவரோடே கூட செல்லுவோமா? அல்லது கைவிடப்படுவோமா? அவர் நம்மைக் குற்றவாளி களாகக் காண்பாரா? அல்லது தமது வருகைக்காக விழித்திருக்கும் பிள்ளை களாகக் காண்பாரா? தேவனால் கைவிடப்படுவது போன்றதொரு பயங்கர நிலைமை நம்மில் யாருக்கும் வரக்கூடாது. நாம் இருளில் வாழ்கிறோமா? வெளிச்சத்தில் நடக்கிறோமா என்பதை அவர் கவனித்துக்கொண்டிருக்கின் றார். ஆகவே, இப்போதே, நம்மில் தொத்திக்கொண்டிருக்கிற இருளின் காரியங்கள், நாம் ஒளித்துச் செய்யும் செயல்கள், மனதில் தேக்கிவைத்திருக் கும் தவறான சிந்தனைகள் யாவையும் அழித்துவிடுவோமாக. நாம் இரவுக்கும் இருளுக்குக்கும் உள்ளானவர்களல்லவே!(1தெச.5:5)

“தேவனே, எனக்குத் தெரிந்தும், நான் அறியாமலும் என்னைத் தொத்திக்கொண் டிருக்கும் அசுத்தங்களை அழித்துவிட கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

நமக்கொரு முத்திரை

‘அவருக்குச் சொந்தமானவர்கள் அவருடைய மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாக மீட்கப்படுவார்கள்.’ (எபேசியர் 1:14)

‘நாம் கிறிஸ்துவாலே மீட்கப்பட்டவர்கள்’ என்று சொல்லும் நாம், கிறிஸ்து நம்மேல் வைத்த அந்த நேசத்தை உணர்ந்தவர்களாக வாழுகின்றோமா என்று நம்மை நாமே இன்றைய நாளிலே ஆராய்ந்து பார்ப்போமாக. நாம் அநேகருக்கு பிரயோஜனமாக ஜீவித்திருக்கலாம். நன்மைகளைச் செய்திருக்கலாம். உண்மையும் உத்தமமுமாக வாழ்ந்திருக்கலாம். அதை யாரும் செய்யலாம். ஆனால், கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்தவேண்டிய நாம் இன்று எப்படி இருக்கிறோம்? பாவத்தினால் தீட்டுப்பட்டிருக்கிறோமா? அல்லது தேவனுக்கென்று வாழுகிறோமா? நாம் இன்றுவரை யாராக இருந்திருந்தாலும், இனி என்னவாக இருக்கப்போகிறோம் என்பது மிக முக்கியமானது.

நான் சிறியவனாயிருந்தபோது, ஆசிரியனாகவோ பாடசாலை அதிபராகவோ வரவேண்டுமென்று என் பெற்றோர்களிடம் கூறுவேன். என் கிறிஸ்தவ பெற்றோர்கள் என்ன கூறுவார்கள் தெரியுமா? “நீ யாராக வந்தாலும் சரி, நீ பெரியவனான பின், இப்போது இருப்பதுபோலவே தேவனுக்குப் பிரியமானவனாக இராவிட்டால், நீ இப்பவே செத்துப்போகவேண்டும் என நாம் ஜெபிப்போம்”. இவ்வார்த்தைகள் இன்றும் என் மனசாட்சியை குத்திக்கொண்டேயிருக்கும். நான் அப்போழுதே என்னை ஆண்டவருக்கு ஒப்புக்கொடுத்தேன். என் பிஞ்சு மனதில் அந்த வசனங்கள் ஆழமாக பதிந்தமையினால் அடிக்கடி நான் தவறும் போதெல்லாம் அது என் மனதில் வந்து மனசாட்சியைப் புடமிடும். ஆம், எம் எதிர்காலத்தைக் குறித்து நமது பெற்றோரின் கரிசனை பெரிதானால், எம்மைப் படைத்த பரமபிதா நம்மீது அதிக அக்கறையுள்ளவராக இருப்பாரல்லவா? அதற்காகதான் நாம் மீட்கப்பட்டபோதே, பரிசுத்த ஆவியானவரை நமக்கு முத்திரையாக தேவன் கொடுத்துவிட்டார். முத்திரை என்பது முடிவுற்ற ஒரு காரியத்தை அல்லது உரிமை, பாதுகாப்பு, அதிகாரம் என்பவற்றை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆம், மீட்கப்பட்ட நாம் தேவனுக்கே சொந்தமானவர்கள் என்பதற்கு ஆவியானவர் நமக்கு முத்திரையாக இருக்கிறார். அப்படியிருக்க நாம் எப்படித் தவறிப்போகமுடியும்?

ஒரு விடயத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம். விழுந்துபோன லூசி பருக்காக அவனுடன் விழுந்த தேவதூதர்களுக்காக தேவன் தேவதூதனாகி அவர்களை மீட்கவில்லை. ஆனால் அற்பரும் தூசிகளும், விழுந்துபோன தூதனுக்கு செவிகொடுத்து தேவனைத் துக்கப்படுத்தியவர்களுமாகிய மனிதனுக்காக அவர் தம்மைக் கொடுத்ததும்ல்லாமல், நமக்கு முத்திரையாக பரிசுத்தாவி யானவரையும் கொடுத்துள்ளாரே. நாம் அவரை துக்கப்படுத்தி வாழலாமா? இதன் பின்னும் நாம் இருளை நாடலாமா? கூடாதல்லவா?

“பிதாவே, எனக்கு நீர் தந்துள்ள முத்திரையை நானே உடைத்துப்போடாமல், பரிசுத்தாவி யானவருக்குள் என்றும் அடங்கி நடக்க உதவி செய்யும். ஆமென்.”

செப்

4

செவ்வாய்

ஆட்டுக்குட்டியானவரே விளக்கு

'வெளிச்சம் நல்லது என்று தேவன் கண்டார்.'
(ஆதியாகமம் 1:4)

தேவன் மனிதனை மண்ணிலிருந்தெடுத்து உருவாக்கி, தமது ஜீவ சுவாசத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார். மண்ணிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நமது சரீரம் மண்ணுக்கே திரும்புகிறது. புல் உலர்ந்துபோவதைப்போல நமது வாழ்க்கையும் வெகுசீக்கிரமாக உலர்ந்து செத்துப்போய்விடும். ஆனால், தேவன் நமக்களித்த அவருடைய அழியா சுவாசம் எங்கே செல்லப்போகிறது?

'எமது ஆத்துமாவே வெளிச்சம்' என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. அது தவறு. எமது ஆத்துமா வெளிச்சத்தினாலோ, இருளினாலோ பாதிப்படையக்கூடுமே தவிர, அது வெளிச்சம் அல்ல. இன்னும், "எவ்வளவு பெரிய இருளுக்குள்ளும், சற்று ஒளி இருக்கும். எவ்வளவு பெரிய வெளிச்சத்திற்குள்ளும் சற்று இருள் இருக்கும்" என்றும் சிலர் கூறுவர். இதுவும் உண்மையல்ல. தேவன் ஒளியாயிருக்கிறார். அவரில் எவ்வளவேனும் இருளில்லை என்றே வேதாகமம் கூறுகிறது. ஆகவே வெளிச்சம் வெளிச்சம்தான். இருள் இருள்தான். ஆனால் நாம் எதனை தெரிந்தெடுக்கிறோமோ, அதன்படியே நம்முடைய வாழ்வும் மாற்றமடைகிறது. இரட்சிக்கப்படுகிற ஜனங்கள் அதின் வெளிச்சத்திலே நடப்பார்கள்(வெளி.21:24). எதன் வெளிச்சத்தில்? ஆட்டுக்குட்டியானவரின் விளக்கே அங்கே வெளிச்சம் கொடுக்கிறது. ஆகவே, நமக்குள் வெளிச்சம் சிறிதும் இல்லை; ஆயினும், நாம் வெளிச்சத்தில் நடக்கிறவர்களாயிருக்கிறோம். அந்த பரலோக சந்தோஷத்தை நாம் இப்பூவுலகிலேயே அனுபவிக்க ஒரே வழி, நாம் தேவனுடைய வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக நடப்பதேயாகும்.

சிருஷ்டிப்பிலே தேவன் 'வெளிச்சம் உண்டாகக்கடவது' என்று சொன்ன போது சூரியனும் சந்திரனும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. படைக்கப்பட்ட வெளிச்சத்தை ஆளுவதற்கே நான்காம் நாளில் உலகிற்காக சூரியன் படைக்கப்பட்டது. முடிவிலே, நித்திய நகரத்திலே சூரியனும் சந்திரனும் இருக்கப்போவ தில்லை. தேவனுடைய மகிமையே அங்கே பிரகாசமாயிருக்கும். ஆட்டுக்குட்டி யானவரே விளக்காயிருப்பார். இனி வரப்போகும் இந்த உன்னதமான வாழ்வை நாம் மனதிலே கொண்டிருப்போமானால், ஆட்டுக்குட்டியானவரின் வெளிச்சத்தில் நாம் நித்திய நித்தியமாக வாழுவது நிச்சயமானால், இன்று அந்த ஆட்டுக் குட்டியானவரை மறுதலித்து இருளின் பிள்ளைகளாக அதாவது பாவத்தின் பிள்ளைகளாக நாம் தொடர்ந்து வாழலாமா? ஆகவே, விழுந்துபோன ஆதாமின் குணங்களாகிய மாம்சத்திற்குரிய காரியங்கள் எவை இன்னும் நம்மிடம் இருக்கி றது, எவற்றை நாம் விட்டு விடவேண்டும் என்பதை ஆராய்ந்து அவற்றை இப்போதே அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்புவோமாக.

"வெளிச்சமாகிய கிறிஸ்துவே, உம்மில் என் இருளுக்குரிய வேஷங்களை நான் களைந்துபோட்டு உமது வழியில் நடக்க கருணைகாட்டும் ஐயா. ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

செப்

5

புதன்

நீ வெளிச்சத்தின் பிள்ளையா?

‘நீங்களெல்லாரும் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளும் பகலின் பிள்ளைகளுமாயிருக்கிறீர்கள்.’

(1தெசலோனிக்கேயர் 5:5)

முதல் மனிதன் ஆதாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளையா, இல்லையா என்பதைக் குறித்து ஒரு பட்டிமன்றம் வைத்தால் யார் ஜெயிப்பார்கள்? ஆதாம் இருளின் பிள்ளையாக இருந்திருக்க முடியாது; ஏனெனில், தேவனே ஆதாமை உருவாக்கினார். அதிலும் தமது சாயலாகவே உருவாக்கினார். அப்படியானால் ஆதாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளையாக நடந்துகொண்டிருந்தாரா? இருந்திருந்தால், தேவசமூகத்தைவிட்டு ஏன் ஒளியவேண்டும்? ஏன் தன் குற்றத்தை ஏவாளமீது போடவேண்டும்? இந்த ஆதாமை தேவன் என்ன செய்தார்?

“நீங்கள் எல்லாரும் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளும் பகலின் பிள்ளைகளுமாயிருக்கிறீர்கள்” என்று பவுல் எழுதுகிறார். அப்படியென்றால் ஏன் இன்னும் எமக்குள் வீண் சண்டைகள்? கோபங்கள்? ஏன் எமக்குள் பலவித மார்க்க பிரிவினைகள்? ஒருமுறை ஆபிரகாம்லிங்கன் கிறிஸ்தவர்களைக்குறித்து இவ்விதமாக வேதனைப்பட்டார். “இவனும் அவனும் ஒரே வேதத்தையே படிக்கிறார்கள். ஒரே ஆலயத்திற்குத்தான் வருகிறார்கள். ஒரே தேவனையே ஆராதிக்கிறார்கள். அவரையே வணங்குகிறார்கள். ஆயினும் ஏன் இருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் எதிராக ஜெபிக்கிறார்கள்?” என்றார். நமது காரியம் என்ன?

நாம் கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள் என்பது மெய்யானால், உலகிற்கு ஒளியாக வந்த அவரின் பிள்ளைகளாக ஜீவிக்கிறோமா? விபசாரத்தில் பிடிபட்ட ஒரு பெண்ணை இயேசுவிடம் கொண்டுவந்தார்கள். அவள் மெய்யாகவே குற்றம் சாட்டப்படவேண்டியவள். ஆனால் ஆண்டவர் அவளை என்ன செய்தார்? அவளுக்கு மன்னிப்பளித்து அவள் வாழ இன்னும் ஒரு தருணம் கொடுத்தார். வெளிச்சம் குற்றங்களை வெளிக்கொண்டுவரும். அதற்காக, குற்றமுள்ளவன் என்று சொல்லி, அது தன் வெளிச்சத்தை அவனுக்கு மறைத்துப் போடாது. நாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக இருந்தால் ஏன் இன்னும் நாம் காரணமில்லாமல் மற்றவர்களைக் குற்றப்படுத்துகிறோம்? நாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு இன்னும் விழுந்துபோன ஆதாம் செய்த தவற்றையே தொடர்ந்து செய்கிறோமே, ஏன்? ஒளியான தேவன் அன்று ஆதாமைத் தள்ளி விடாமல் தோலுடையினால் அவனது நிர்வாணத்தை மூடினாரே. விபசாரஸ்தீர்யின் குற்றத்தை அவளுக்கு உணர்த்தி, வாழத் தருணம் அளித்தாரே. இப்படி இருக்கும்போது, தேவனுடைய பிள்ளைகள் என நாம் நம்மை மாத்திரம் எண்ணிக் கொண்டு, பிறரைக் குற்றப்படுத்தி நியாயம் தீர்க்கலாமா? எமது இருதயம் தேவ வார்த்தைகளினால் வெளிச்சமாக்கப்பட்டு இருக்குமாயின் நாம் மற்றவர்களைக் குற்றப்படுத்துவது எப்படி? சற்று சிந்திப்போமா!

“இயேசுவே, உமது வழிகளில் நடக்கச் சொல்லித் தாரும். உம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளையாகவே நடக்க என்னைத் தாழ்த்தி அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

செப்

6

வியாழன்

ஒளிவட்டம் தெரியுமா?

...மரண இருளின் திசையிலிருக்கிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் உதித்தது' (மத்தேயு 4:15)

தேவனுடைய பிள்ளைகளைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் தோன்றுமா என்று ஒரு கிறிஸ்தவர் என்னிடம் கேட்டபோது நான் அதிர்ந்துபோனேன். தேவனுடைய வெளிச்சத்தில் நாம் நடந்தால் நம்மைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் தோன்றும் என்ற மாயையான கற்பனையில் விழுந்துவிடக்கூடாது. வெளிச்சமானது இருளிலே பிரகாசிப்பது உண்மை. ஆயினும் அந்த வெளிச்சமானது ஒருவரின் தலையின் பின்னால் ஒரு ஒளிவட்டமாகத்தான் தெரியவேண்டும் என்றில்லை. எந்தவொரு பரிசுத்தவானோ ஊழியனோ, ஒளிவட்டம் என்ற ஒன்று யாருக்கும் கிடையாது.

இருளில் நடக்கிற ஜனங்கள் பெரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டார்கள். ஏன் இந்த இருள்? நமது தேவன் யார் என்பதை அறியாததாலேயே அவர்கள் வாழ்வை இருள் சூழ்ந்துகொள்கிறது. அந்த அறிவு இல்லாததாலேயே இருளின் கிரியைகளும் அதிகரிக்கிறது. இருளில் இருக்கிற ஜனங்களுக்கு வெளிச்சம் தேவை. அதாவது அவர்களுக்கு தேவனைப்பற்றிய அறிவு தேவை. இந்த மெய்யான அறிவை மக்களுக்கு யார் கொடுப்பார்கள்? நீங்கள் உலகிற்கு ஒளியாயிருங்கள் என்று சொன்ன ஆண்டவருக்கு சாட்சியான நம்மிடமே அந்தப் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நாமோ, நமக்கு நாமே போலி ஒளி வட்டங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, பிறரையும் ஏமாற்றுவது எப்படி? நாம் வெளிச்சத்தில் நடப்பது மெய்யானால் பிறரையும் அதிலே நடப்பிக்கலாமே. ஒளிவட்டம் என்பது கீழ்க் காட்டப்படுவதல்ல; அது நமது மெய்யான வாழ்வில் பிரகாசிக்க வேண்டும். இருளாயிருந்த நாம் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட ஒளியின் வாழ்வினால் பிறரையும் அந்த வெளிச்சத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டு வர வேண்டும். இன்று மக்கள் பாவ இருளில் மாத்திரமல்ல, நாளாந்த வாழ்விலும் மரணத்திகிலோடும் நாளை என்னவாகுமோ என்ற அங்காலாய்ப்பிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் தங்களைத் தாங்களே இருளுக்குள் தள்ளிப்போட்டவர்கள். இவர்களது வாழ்விலே வெளிச்சம் வரவேண்டும். மரணத்திகில் நீங்கவேண்டும். பாவத்தில் சிக்குண்டு வாழ்வினை கசப்பாக்கி இருளுக்குள் கிடக்கிறவர்களுக்கு மன்னிப்பின் செய்தி போகவேண்டும். நித்திய வாழ்வின் நிச்சயத்தின் செய்தி இவர்களுக்கு வேண்டும். இதை யார் செய்வார்?

தேவனுடைய வார்த்தை நம் வாழ்வில் வெளிச்சம் கொடுத்தது மெய்யானால் அதையே சுமந்துகொண்டு இருளுக்குள் இருப்பவர்களிடம் செல்லுவோமாக. மாறாக, பொய்யான ஒளிவட்டங்களை நமக்கென ஏற்படுத்தி பிறரையும் ஏமாற்றாதிருப்போமாக. கிறிஸ்துவின் மெய்யான வெளிச்சத்தை உலகிற்கு நாம் கொடுத்தாகவேண்டும். அந்த ஒளியை நாமும் பிரதிபலிப்போமாக.

“ஆண்டவரே நீரே என்னைச் சுற்றிப் பிரகாசிக்கிற வெளிச்சமாயிருக்கிறீர். அந்த வெளிச்சத்தின் அறிவை பிறருக்குக் கொடுக்க என்னையும் பாவிடும். ஆமென்.”

செப்

7

வெள்ளி

இந்த ஒன்றுக்காகவே...

'தேவனே. சத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும்'
(சங்கீதம் 51:10)

தேவபிள்ளைகள், தேவனிடத்திலிருந்து தாம் பெற்றுக்கொண்ட வெளிச்சத்தைப் பிறர் மத்தியில் பிரகாசிப்பித்து வெளிப்படுத்தி வாழவேண்டுமே தவிர, இருளின் கிரியையாகிய பாவத்திற்குட்படாமல், அதைவிட்டு விலகிவிடவேண்டும் என்று பார்த்தோம். ஆதாமும் ஏவாளும் ஏதேனில் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக இருந்தபோதிலும் கீழ்ப்படியாமையினால் பாவசபாவத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். இப்படியே பாவத்தில் விழுந்துபோனவன் பாவத்திலே இருக்கலாமா? மீண்டும் மீண்டும் பாவம் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமானால் என்ன செய்வது? இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தமே அல்லாமல் அவனுக்கு மீட்பு இல்லை என்பதே சத்தியம். மேலும் இருளுக்குள்ளிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட மனுஷன் திரும்பவும் இருளுக்குள் விழுந்துவிடாதபடி வாழவேண்டுமானால், அவன் வெளிச்சத்தில் நடப்பதினால் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும். அதற்கு அவன் தான், வெளிச்சத்திலேயே நடக்கவேண்டும் என்று வாஞ்சிக்கிறவனாக இருக்கவேண்டும். வாஞ்சை இல்லாதவன் இலகுவாக இருளின் பிடியில் அதாவது உலகத்தின் பிடியில் அகப்பட்டுவிடுவான். இந்த உலகம் காட்டும் வழிகளில் நடக்காவிட்டால், இந்த வாழ்வில் பாடுகளும் துன்பமும் தான் நமக்கு மிஞ்சும். அப்படியானால் வார்த்தையின் வெளிச்சத்தில் வாழ முற்படுகின்ற ஒவ்வொருவரும் பாடுகளைச் சந்தித்துத் தான் ஆகவேண்டுமா? ஆம், நமக்குப் பாடுகள் வரலாம்; ஆனால் அவை நம்மை அழித்துப்போடாது. பதிலுக்கு நம்மை ஆவிக்குள்ளாக வளரச் செய்யும். ஆனால், ஜாக்கிரதை! இந்த உலக வழி முதலில் இலகுவாக இருந்தாலும் முடிவில் அது நம்மை அழிவுக்குட்படுத்தும்.

அப்படியானால் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? நாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக நடக்க வாஞ்சித்தால், நமது சுயமும் சுயவிருப்பங்களும் முற்றிலுமாக சிலுவையில் அறையப்படவேண்டும். அதாவது, உலகத்திற்கும் பாவத்திற்கும் நம்மைப் பார்த்தால் செத்தவர்கள்போலவே தெரியும், தெரியவேண்டும். ஆனால் நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவன் பெற்றவர்களாக பரலோகத்தின் பார்வையில் நாம் ஜீவனுள்ளவர்களாகத் தெரிவோமே! அதுதான் நிலையானது. இந்த ஒன்றுக்காகவே உலகத்தாலே நாம் வெறுக்கப்பட்டாலும் அது நல்லதல்லவா! இப்படியாக நாம் வாழும்போதும் நமக்கு விழுகைகள் வரலாம். ஆனாலும் நாம் கிறிஸ்துவோடு நடந்தால் அவரோடு உயிர்த்தெழுவோம். தேவனின் இதயத்திற்கு ஏற்றவனான தாவீது பாவம் செய்தும் உடனே மனந்திரும்பினார். அப்படியாக நாமும் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுந்த வல்லமையைத் தரித்திருக்கிறோமா? நாம் மனந்திரும்ப ஆயத்தம்தானா? நம் சுயத்தை சிலுவையில் ஆணியடித்திருக்கிறோமா என்பதை நிதானித்து, நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டியது அவசியமே!

"பிதாவே, என் சுய விருப்பத்தினால் உமது வெளிச்சத்தை இழந்துவிடாமல், உம்மோடு என்றும் நடக்க எனக்கு உதவிசெய்தருளும். ஆமென்."

செப்

8

சனி

இருளுக்குள் இருந்தது போதும்!

'...ஆசியாவிலே வசனத்தைச் சொல்லாதபடிக்குப் பரிசுத்த ஆவியினாலே தடைபண்ணப்பட்டு...' (அப். 16:6)

கருவறைக்குள் அமைதியாயிருக்கின்ற ஒரு சிசுவினால் கருவறைக்கு வெளியே ஒளியும் நிறமும் உள்ள வேறொரு உலகம் இருப்பதை நம்பமுடியுமா? அந்த உலகை தான் பார்க்கவேண்டும் நடக்கவேண்டும் பேசவேண்டும் என்பதை யெல்லாம் அது அறியாது. இப்படியாக கருவறைக்குள் முடங்கியிருக்கும் ஒரு சிசு கருவறையைவிட்டு வெளியே வரும்வரையிலும், கருவறைக்கு வெளியிலே தான் மெய்யான உலகம் உண்டு என்பதை நம்பவும் முடியாது; அனுபவிக்கவும் முடியாது. இப்படித்தான் நாமும் இருளுக்குள் சுகமாக தூங்குகிறோம். இதுதான் உலகம் என்று நம்புகிறோம். வெளிச்சத்திற்குள் வரும்வரைக்கும் வெளிச்சத்தின் தாற்பரியத்தை எப்படி உணருவது? இவ்வுலக வாழ்வின் சொகுசையும் சோம்பலையும் விட்டு வெளிவந்து, பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடத்துதலுக்குட்படும் வரைக்கும் அதன் சந்தோஷத்தையும் நம்மால் அனுபவிக்கமுடியாது. சிலசமயம் அது கடினமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நம்பிக்கையோடு ஒப்புவிப்போமானால் அதன் பலனை நிச்சயம் காண்போம்.

சொகுசாய் படுத்திருந்த கருவறை, சிசுவை வெளியே தள்ளும்போது, சிசுவுக்கு சற்று கடினமாகவே இருக்கும். ஆனால் ஒரு சுதந்திரமான அசைவாடத் தக்க அழகான ஒரு வாழ்வினைக் காணும்போது அது எத்தனை மகிழ்ச்சியைத் தரும்! ஆனால் வெளியே வர சிசு தாமதமானால் அதன் விளைவு என்னவோ, அதேபோலவே, இருளிலிருந்து வெளியே புறப்படத் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் நமக்கும் ஆபத்துத்தான்.

திட்டமிட்டபடி ஆசியாவிலே வசனத்தைச் சொல்லாதபடி ஆவியானவர் தடுத்தபோது பவுலுக்கும் சீலாவுக்கும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள சற்றுக்கடினமாக இருந்திருக்கும். அதேசமயம் ஆவியானவருக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்றவர்கள், பிலிப்பி பட்டணத்திலே தொழுமரத்தில் வைத்துப் பூட்டப்பட்டபோது, மனம் தடுமாறியிருக்கவேண்டாமா? இனி எல்லாம் முடிந்தது என்று நினைத்திருக்க மாட்டார்களா? ஆனால் அவர்களோ எதைக் குறித்தும் கவலைப்படாமல் அழைத்தவரை அறிந்திருந்ததால் தேவனைத் துதித்தார்கள். அதனாலே ஒரு குடும்பமே இரட்சிக்கப்பட்டது. ஆம், சும்மா இருக்கும் மட்டும் நாம் எதையும் அனுபவிக்கமுடியாது. தகுந்த தருணத்திலே வெளியே வரவேண்டும். பரிசுத்தாவி யானவரின் நடத்துதலுக்கு, கேள்வி கேட்காமல் கீழ்ப்படியவேண்டும். அதற்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து கீழ்ப்படியவேண்டும். அப்பொழுது தேவ வழிநடத்துதல் நமக்கு நிச்சயம் ஆச்சரியமான விளைவுகளையே தரும். கருவறைக்குள் படுத்தி இருந்தது போதும். எழுந்து வெளியேறுவோமாக!

“பிதாவே, தூய ஆவியானவரின் தூய வழிநடத்துதலுக்கு என்னைத் தருகிறேன். எந்த நிலையிலும் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க பெலன் தாரும். ஆமென்.”

செப்

9

சூரியிற்

அழைத்தவர் நடத்துவார்!

‘நான் சிறுபிள்ளையென்று நீ சொல்லாதே. ...நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறவைகளையெல்லாம் பேசுவாயாக’ (எரேமியா 1:7)

ஆசாரியனுக்கு மகனாகப் பிறந்த எரேமியா மென்மையானவரும் தனக்குள் தைரியமற்றவருமாயிருந்தார். ஆனால் தன்னுடைய பணிக்கு இவரே உகந்தவர் என்று தேவன் கண்டார். எரேமியாவோ தான் சிறுபிள்ளை பேசத் தெரியாதவன் என்று சாட்டுச் சொன்னார். ஆனால் தேவன் அவரை விட்டுவிடவில்லை. அடுத்ததாக, தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர் என்றதால் எரேமியா வின் வாழ்வு இலகுவானதாக அமையவில்லை. பல உபத்திரவங்களையும் கஷ்டங்களையும் அவர் சந்திக்கவேண்டியிருந்தது. தேவனை மறந்து தங்கள் போக்கில் சந்தோஷமாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இஸ்ரவேலர் சந்திக்கப்போகும் ஆபத்தைக்குறித்து முன்னறிவிக்கவேண்டிய ஆபத்தான பணி எரேமியாவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. தேவபயமற்று, தேவகட்டளைகளை மீறி நடந்த இஸ்ரவேலரைக் கண்டிக்கவேண்டிய பணி அது. ஆனால் மக்களோ தேவவார்த்தைக்குப் பயப்படாமல் எரேமியாவைப் பகைத்தார்கள். பிரபுக்களும் அரசரும் அவரை சிறையிலடைத்தார்கள். துரவில் போட்டார்கள். அயலகத்தாரும் குடும்பத்தாரும் நண்பர்களும் கூட எதிர்த்தார்கள். தேவனுடைய வார்த்தைகளைச் சொன்னதால் அவர் பலவித பாடுள்ள அனுபவங்களுக்கூடாகச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால் எரேமியா பின்வாங்கவில்லை. நடந்தது என்ன? தனது உயிரையும் வெறுத்து தேவனுக்கு உண்மையாக விளங்கிய எரேமியா அல்ல; அவரைப் பகைத்தவர்களே மடிந்தார்கள்.

நாமும் அநேகந்தரம், “நான் தகுதியற்றவன், எனக்கு எதுவும் தெரியாது, ஜெபிக்கத் தெரியாது பேசத் தெரியாது” என்று தயங்குவதுண்டு. ஆனால் தேவன் ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறார் என்றால் அவரே நடத்துவார். தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாக தேவனுடைய வெளிச்சத்தில் நடக்கிறவர்களாக நாம் இருந்தால் உலகம் நிச்சயமாகவே நம்மைப் பகைக்கும். ஆனால் நம்மை அழைத்தவர் நடத்துவார். எத்தனை எதிர்ப்புகள் வந்தும், எரேமியா பின்வாங்கிப் போகவில்லை. அத்தனை இஸ்ரவேலருக்கும் முன்பாக தனி ஒருவராக நின்று தேவனுடைய வார்த்தைகளைத் தைரியமாக உரைத்தார் என்றால் அந்தத் தைரியத்தை கொடுத்தது யார்?

ஆகவே சாட்டுப் போக்குச் சொல்வதை விட்டுவிடுவோம். நம்மைத்தான் தேவன் அழைக்கிறார். தேவன் நம்மை வெளிச்சத்திற்குள் கொண்டுவந்தது ஏன்? இருளுக்குள் இருக்கும் மக்களுக்கு அவருடைய வார்த்தையை தைரியத்தோடு சொல்லத்தானே! பாடுகள் எதிர்ப்புகள் வரும்; வரட்டும். துணிந்து நிற்போம். அழைத்த தேவன் நடத்துவார். நாம் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளல்லவா!

“கர்த்தாவே, நீரே என்னை அழைத்தவர். என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் உமது அழைப்புக்கு உண்மையாய் இருக்க மாத்திரம் என்னை நடத்தும். ஆமென்”

செப்

10

திங்கள்

சீறையில் இருப்பினும்....

'கர்த்தரால் ஒரு வார்த்தை உண்டோ? என்று ராஜா அவனைத் தன் வீட்டிலே இரகசியமாகக் கேட்டான்.' (எரேமியா 37:17)

நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்பதினால், அதாவது வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகள் என்பதினால் கஷ்டம் துன்பம் இன்றி வாழலாம் என்று எண்ணி நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளவேண்டாம். உண்மை ஒன்று உண்டு. என்ன தான் உபத்திரவம் நேரிட்டாலும் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகள் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளே. அவர்கள் ஒருபோதும் தோற்றுப்போகமாட்டார்கள்.

ஏறத்தாழ 40 ஆண்டுகளாக தேவனுடைய வார்த்தைகளை மக்களிடம் உரைத்த தீர்க்கதரிசி எரேமியா, தேவனால் அழைக்கப்பட்டவர். இதனால் மக்களும் ராஜாக்களும் அவரைக் கண்டு பயந்தபோதும் அவருடைய வாழ்வு மக்கள் மத்தியிலே தோல்வியின் வாழ்வாகவே தெரிந்தது. அடியும் பரிகாசமும் சிறையும் குழியும் என்று பல வேதனைகளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஏன்? தேவ வார்த்தையை உள்ளது உள்ளபடி உரைத்ததினால்தானே. உதவிக்கு வந்த எகிப்தியரைக் கண்டும், கல்தேயர் திரும்பி போனதினாலும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்ட யூதாவின் ராஜா, எரேமியா உரைத்த தீர்க்கதரிசனத்தினிமித்தம் கலங்கினான். எரேமியா கல்தேயர் பக்கம் சேருவான் என்று பயந்து எரேமியாவைப் பிடித்து காவற்கிடங்கின் நிலவறைக்குள் போட்டுவிட்டார்கள். அவரின் வாழ்வே இருண்டது போலிருந்தது. ஆனால் நடந்தது என்ன? சிதேக்கியா ராஜா தன் வீட்டிலே இரகசியமாகக் கூப்பிட்டு, ஏதாவது நல்ல செய்தி உண்டோ என்று கேட்டான். அப்போதும் எரேமியா பயமின்றி உண்மையையே பேசினார்.

கர்த்தருக்குள் அருமையான சகோதர சகோதரியே, நீ தேவனுடைய பிள்ளை என்பது மெய்யானால், ஏதோவொரு காரியத்திற்காக தேவன் உன்னை அழைத்திருக்கிறார் என்பதுதான் உண்மை. இருளின் ராஜ்யத்தினுள் அடிமைகளாயிருந்த நம்மை கர்த்தர் விடுவித்தது, பிறரை வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாக வழிநடத்தவே. நம்மை அவர் விடுவிப்பதற்காக தமது ஜீவனையே கொடுத்தது பிறருக்கு நாம் ஒளி கொடுக்கவே. ஆனால் இவ்வுலகில் நாம் எதுவித பாடுகளும் இன்றி பிற மக்களைத் தேவனிடத்திற்கு நடத்திவிடமுடியுமா? முடியாது. எவ்வித துன்பம் துயரம் வந்தாலும் தேவன் ஆச்சரியமாக நடத்துவார். நிலவறைக்குள் இருந்தவனிடம் ஏதோ இருக்கிறது என்பதை சிதேக்கியா உணரவில்லையா? அதேவேளை தனக்கு விடுதலை வேண்டும் என்பதற்காக எரேமியா, பொய் தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கவில்லையே. அப்படியாக நீயும் இன்று காவற்கிடங்கின் அனுபவத்துள் இருக்கலாம். ஆனால் உன்னிடமும் இரகசியமாக செய்தி அறிய மக்கள் உண்டு. ஆகவே தைரியத்தோடு எழுந்திரு. இந்த நாளில் கர்த்தர் உன் மூலமாக ஏதோவொன்று செய்வார்.

“ஆண்டவரே, காவற்கிடங்களாலும் உமது அழைப்பை மறவாது என்றும் உமக்கு உண்மையாய் வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்”

அனுதினமும் தேவனுடன்

துரவில் போடப்பட்டாலும்...

'...அந்தத் துரவிலே தண்ணீர் இல்லாமல் உளையாயிருந்தது. அந்த உளையிலே எரேமியா அமிழ்ந்தினான்.' (எரேமியா 38:6)

அன்று தீர்க்கதரிசி எரேமியா அனுபவித்த பாடுகளும் பவுல் அனுபவித்த பாடுகளைப் போன்றே இருந்தது. தமது மக்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு செவிகொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக இருவருமே பாடுபட்டார்கள். அவர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முற்படாமல் தமது மக்கள் பாதுகாப்படையும்படி தேவனுடைய வார்த்தைகளை தைரியமாக அறிவித்தார்கள். இன்றையநாளிலே இதுவரை நமக்கு தேவவார்த்தைகளை அறிவித்த தேவதாசர்களைக் குறித்து நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக! அவர்கள் பயமின்றி அறிவித்திராவிட்டால் நாம் எப்படி ஆண்டவரின் அன்பை அறிந்திருப்போம்!

எரேமியா தேவனுக்குப் பயந்தவர், தேவனுடைய வார்த்தைகளை மக்களுக்கு அறிவித்தவர். மக்களுடைய சுகத்திற்காகவோ, நல்வாழ்வுக்காகவோ ஜெபித்துமிருப்பார். எனினும் எல்லாவற்றையும்விட கடவுள் சித்தப்படியே யாவும் நடக்கும் என்பதை ஆணித்தரமாக கூறியதால் பாடுகளை அனுபவித்தார். சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். விடுதலையானதும், மீண்டும் ஒரு பாழடைந்த தண்ணீர் அற்ற துரவில் போடப்பட்டதை இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியில் காண்கிறோம். நீயும் கூட ஆண்டவருக்காக பாடுகள் படவும் அவர் உன் மூலமாக மகிமைப்படவும் ஆயத்தமாக இருக்கின்றாயா? நீ அவருக்காக வாழ்வது வேறு யாருக்கும் தெரியாவிட்டாலும் நிச்சயமாக உன்னைப் படைத்தவருக்குத் தெரியும்!

தனது மக்கள் தன்னை வெறுப்பதை அறிந்தும் எரேமியா தமது மக்கள் அழிந்துபோகக்கூடாது என்பதில் அக்கறையாயிருந்தார். தேவனுடைய வார்த்தைகளை அறிவித்து தமது ஜீவனை பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி வழியை காட்டினார். கிறிஸ்துவும் கூட எரேமியாவைபோல தமது மக்கள் மத்தியிலேயே வாழ்ந்து தமது மக்களாலேயே புறக்கணிக்கப்பட்டும் தமது மக்களை நேசித்தார். நீ அந்த ஆண்டவரை விட்டு ஓடாமல் அவருக்குமுன் உத்தமனாகக் காணப்படுகிறாயா? எரேமியா அந்தத் துரவிலே, தனது வாழ்வில் நடக்கின்ற யாவும் தேவனுடைய சித்தப்படியே நடக்கின்றன என்பதை உணர்ந்துகொண்டிருப்பான். தேவனும் அவனை பராமரித்தார், காத்துக்கொண்டார். உன்னை நீ இருக்கிற வண்ணமாக ஆண்டவரிடம் ஒப்புவி. அவர் உன்னை ஏற்றுக்கொள்வார். நீ ஒரு தீர்க்கதரிசியாகவோ, ஊழியக்காரனாகவோ இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் மக்கள் நரகத்திற்கு போய்விடக்கூடாது என்பதை வாஞ்சிக்கிறாயா? அப்படியானால் தேவவார்த்தைகளை மக்களுக்குச் சொல்ல ஏன் பயப்படுகின்றாய்? நீ துரவினுள் விழவேண்டி வந்தாலும் தேவனுடைய சித்தமின்றி எதுவும் நடைபெறாது. தேவன் அந்தத் துரவினுள் எரேமியாவை விழவைத்தார். ஆனால் அதற்குள்ளும் அவனை காப்பாற்றினார். உன்னையும் காப்பாற்றுவார்.

“அன்பின் தேவனே, நான் இருக்கும் வண்ணமாகவே உம்மண்டை வருகின்றேன். எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் நீர் என்னைக் காப்பாற்றும். ஆமென்.”

செப்

12

புதன்

எங்கே இருந்தாலும்...

‘கர்த்தருடைய எல்லா வார்த்தைகளையும் அவன் அவர்களுக்குச் சொல்லிமுடித்தபின்பு...’ (எரேமியா 43:1)

எரேமியா வெளிச்சத்தில் நடந்த தேவமனிதர். தேவனைவிட்டு விலகிப் போவதால் வரக்கூடிய தாக்கங்களைப்பற்றி பயமில்லாது இஸ்ரவேலுக்கு அறிவித்தவர். அதனால் அவர் பொய்யன் என்றும், தேவனால் அனுப்பப்படாதவர் என்றும் புறக்கணிக்கப்பட்டார். பாபிலோனுக்குப் பயந்து எகிப்துக்குப்போக வேண்டாம் என்றும், தாம் கூடவே இருப்பேன் என்றும் கர்த்தர் எரேமியா மூலம் எச்சரித்தும், பிரபுக்கள் மக்களை தவறான வழியிலே நடத்தினார்கள். அப்படியே சகல ஜனங்களும் எகிப்துக்குப் போகப்பறப்பட்டபோது எரேமியாவையும் அழைத்துச் சென்றனர். வேறுவழியின்றி எரேமியாவும் சென்றார். ஆனால் அவர் உள்ளமோ தேவனோடு இருந்தது. ஆகவே அங்கேயும், பாபிலோன் எகிப்தை அழிக்கும் என்றும், ‘சாவுக்கு ஏதுவானவன் சாவுக்கும் பட்டயத்திற்கு ஏதுவானவன் பட்டயத்திற்கும் சிறையிருப்புக்கு ஏதுவானவன் சிறையிருப்புக்கும் உள்ளாவான்’ என்றும் எரேமியா பயமின்றி எச்சரித்தார்.

இன்றும் தேவனுடைய எச்சரிப்பு நமக்குத் தாராளமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தும், சமுதாயத்தில் சில கீழ்ப்படியாத மக்களினால் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால், இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலைக்குள்தான் தேவன் எரேமியாவைப் பாவித்தார். எரேமியாவும் பயமின்றி தேவனுடைய எச்சரிப்பைக் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தார். எகிப்துக்குச் செல்ல நேர்ந்தபோதும், கர்த்தருக்காக தன்னுடைய வாயைத்திறக்க அவர் தயங்கவில்லை. நாம் வாழும் சூழ்நிலையும் கிட்டத்தட்ட அப்படிப்பட்ட ஒன்றுதான். இன்று தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கவே மனதில்லாத, கேட்டும் கீழ்ப்படிய மனதில்லாத ஒரு கூட்ட மக்கள் மத்தியில்தான் நாம் வாழுகிறோம். தேவன் நம்மை அவர்களுக்குள்ளேயே வைத்திருக்கிறார். அன்று எரேமியா சூழ்நிலையைக் கணக்கிடாமல் தேவனோடுள்ள தனது உறவை காத்துக்கொண்டது மாத்திரமல்ல, அவர்கள் அழிந்துபோகக்கூடாது என்ற ஆதங்கத்தால், தன்னுயிரையும் பாராமல் தேவசெய்தியைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தார். அதற்காக எரேமியா அழிந்துபோனாரா? இல்லையே! அப்படியானால் நாம் வாழுகின்ற இந்த சமுதாயத்தின் மத்தியிலே ஏன் நம்மால் தேவனுக்காக ஜீவிக்கமுடியாது? நம்மைச் சுற்றிலும் துன்பம், துக்கம், சண்டை, வன்செயல்கள், போர், பட்டினி, பஞ்சம், பழிவாங்கல், இயற்கை அழிவுகள் என்று எத்தனை விதமான அழிவுகள். இந்த அழிவில் அகப்படாமல் மக்களைக் காப்பாற்ற ஏன் நாம் வாயைத்திறக்கக் கூடாது? தேவனுடைய வசனத்தைக் கேட்டும் மக்கள் கீழ்ப்படியாமற்போகலாம். ஆனால் நாம் நமது பொறுப்பை நிறைவேற்றலாமே. வீணான வழிகளையும் மனிதரையும் விட்டுவிடிக் தேவனுடைய பாதையில் நடக்க முற்படுவோமா!

“ஆண்டவரே, எத்தகைய சூழ்நிலைக்குள் நான் இருந்தபோதிலும் உமக்குப் பயந்து உம்மைப் பிரியப்படுத்தும் பாதையில் நடக்க உதவிசெய்யும். ஆமென்.”

தீமையின் மத்தியிலும்...

‘உன் பிராணனை வாங்கத் தேடுகிற ஆனதோத்தின் மனுஷரைக் குறித்துக் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்...’ (எரேமியா 11:21)

பாபிலோனிய அரசு, எகிப்தையும் அசீரிய நாட்டையும் வென்று தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிக்கொண்டிருந்த நாட்களில், எரேமியாவின் சொந்த பட்டணமான ஆனதோத்துக்கு விரோதமாக கர்த்தருடைய வார்த்தை அவருக்கு வருகின்றது(எரே.11:21). அதனை அவரால் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. ஏனென்றால் அது தேவனின் வார்த்தை. அதை அவர் சுயமாய் சொல்லவில்லை. எதையும் எதிர்பார்த்துச் சொல்லவில்லை. தன் ஜீவனுக்கு ஆபத்து என்று உணர்ந்தும், மக்களுடைய நன்மைக்காகவே அவர் தமது வாயைத் திறந்தார். ஆனால் அவரது அயலகத்தார் அவரை வெறுத்தார்கள். தனது சொந்தப் பட்டணத்து மக்களே தன்னை வெறுத்தபோதும், எரேமியா அவர்களுக்காகவே அவர்கள் மத்தியில் தேவனுடைய வார்த்தையைச் சொன்னதானது, அவருக்கு அவர்கள் பேரில் இருந்த அன்பை வெளிக்காட்டுகிறதல்லவா!

இயேசுகிறிஸ்து உலகில் வாழ்ந்தபோது, நன்மை செய்கிறவராகவே சுற்றித் திரிந்தார் என்று காண்கிறோம். அப்படிப்பட்டவருக்கு மக்கள் கொடுத்த பரிசு என்ன? ஒரு நொடிப்பொழுதில் சகலத்தையும் மறந்து இயேசுவைச் சிலுவையில் அறையும் என்று கூக்குரலிட்டார்களே. தமக்குத் தீமை செய்த மக்களுடைய பாவங்களுக்காகவும் அவர் தன்னைச் சிலுவையில் ஒப்புக்கொடுத்தார் என்பதை அன்று அந்த மக்கள் உணர்ந்திருக்கவில்லை. அதற்காக ஆண்டவர் தாம்செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியத்தை முடிக்காமல் பின்வாங்கிப்போனாரா? தீயோராகிய சகலருக்காகவும் சிலுவையிலும் அவர் நன்மையையே செய்தார். எரேமியாவும் கூட தன் மக்களுக்காக புலம்பல் பாடினார். ஜெபித்தார். பல எச்சரிப்புக்களைக் கொடுத்தார். ஆனாலும் மக்கள் மனந்நிரும்பாமல் இருந்தது மாத்திரமல்ல, எரேமியாவுக்கே தீங்கு செய்தனர். அதற்காக அவர் தம் பொறுப்பிலிருந்து பின்வாங்கிவிடவே இல்லை.

இன்றும் நன்மைக்குப் பதில் தீமை செய்யும் மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் தான் நாம் வாழுகிறோம். கிறிஸ்துவுக்குள் நன்மை செய்யவே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்பதை அறிந்திருக்கும் நாம், கசப்போடும் வைராக்கியத் தோடும் வாழ்கின்றவர்கள் மத்தியில் என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றோம்? தீமைக்குத் தீமையே செய்ய எத்தனிக்கிறாயா? அல்லது, தீமை செய்பவர்களுக்கும் நன்மை செய்ய காத்திருக்கும் தேவபிள்ளைகளில் ஒருவனா? தேவனுக்காக பாடுகளை அனுபவிப்பதும் பிறரை மன்னிப்பதும் அவர்களை மனதார நேசிப்பதுமே வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளின் குணாதிசயம். ஆகவே பிறர்மீது புறங்குறித் தூற்றித்திரிவோர் மத்தியில் கர்த்தருக்காக வாழ நம்மை ஒப்புவிப்போமாக.

“அன்பின் தேவனே, என்னைச் சுற்றிலுமிருப்பவர்களைப் பார்த்து நான் சீர்கெட்டு விடாமல், உம்மை நோக்கிப் பார்த்து நடக்கக் கற்றுத்தாரும். ஆமென்.”

செப்

14

வெள்ளி

சொந்த வீட்டார் வெறுத்தாலும்...

‘கர்த்தாவே நீர் என்னை அறிந்திருக்கிறீர். என்னைக் காண்கிறீர். என் இருதயம் உமக்கு முன்பாக எப்படிப்பட்டதென்று சோதித்து அறிகிறீர்.’ (எரேமியா 12:3)

“தேவனைத் தேடினால் உலக செழிப்புக்கள் கிடைக்கும்” என்பது அதிகமான கிறிஸ்தவர்களின் கருத்தாகும். ஆனால் தேவனைத் தேடுபவர்களுக்கு உலக செழிப்புக்கள் கிடைக்கவேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் தேவசித்தமல்ல. கிடைக்கலாம்; கிடைக்காமலும் போகலாம். காரியம் அதுவல்ல. எரேமியா தேவ வெளிச்சத்தில் நடந்து, தேவன் தந்த பொறுப்பை நிறைவேற்றியும், அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் எந்தவித முன்னேற்றத்தையோ, செழிப்பையோ அவர் காணவில்லை. அதற்குப் பதிலாக சிறையிலும் தண்ணீர்ற்ற தூரவிலுமே போடப்பட்டார். அவருடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக எகிப்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். ஜனங்களின் வெறுப்புக்குள்ளானார். அவரது சொந்த ஆனதோத்தின் பட்டணத்தாரே அவரைக் கொலைசெய்ய வகை தேடினார்கள். இப்படியாக அவர் எவ்வளவு வாஞ்சையோடு தேவனுக்கு ஊழியம் செய்தபோதும், அவருடைய சொந்தவாழ்க்கை கடினமாகவே இருந்தது. எரேமியாவுக்கு அவரது சகோதரரும், தகப்பன் வீட்டாரும் துரோகம் புரிந்தனர். அவர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்து பரியாசம் செய்தனர். அதனால் அவர் தனது வீட்டைவிட்டு வெளியேறவேண்டிய தாயிற்று. இத்தனைக்கும் மத்தியிலும் எரேமியா கலங்கவில்லை. ஏனெனில் தனது இருதயத்தை கர்த்தர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற உறுதி எரேமியாவுக்கு இருந்தது. ஆகவே, அவரும் தன் இருதயத்தைத் தேவனுக்கு நேராகவே வைத்திருந்தார். மக்கள் தன்னை வெறுத்தாலும், வீட்டார் தன்னைத் தள்ளினாலும், தேவன் தன்னைக் காண்கிறார் என்ற உறுதி அவருக்குள் இருந்தது.

இன்று நமது மனநிலை எப்படி இருக்கிறது. கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் எந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் நம்மையும் மற்றவர்களையும் பார்க்கிறோம்? அவரவருக்கு இருக்கும் பணவசதிகளை வைத்து அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், பாடுகளுக்குள் இருக்கிறவர்கள் கைவிடப்பட்டவர்கள் என்றும் நம்மால் நியாயந்தீர்க்கமுடியுமா? காரியம் அதுவல்ல. தேவனுடைய வார்த்தையினிமித்தம் பெற்றோர் உற்றோர் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தாலும் நாம் தேவனுக்காக நிலைத்து நிற்கிறோமா என்பதுவே கேள்வி. கர்த்தர் நமது இருதயத்தையே பார்க்கிறார். கர்த்தருக்கு முன்பாக நமது இருதயம் எப்படி இருக்கிறது என்பதே நாம் கவனிக்கத்தக்க முக்கிய காரியம். தேவபிள்ளையே, எல்லாமே உனக்கு எதிராக வந்தாலும் நீ கர்த்தருக்குள் உறுதியாக இருப்பாயா? சொந்த இனத்தாரும் வீட்டாரும் உனக்கெதிராக எழும்பினாலும் உன் இருதயம் கர்த்தரையே நினைத்திருக்குமா? தேவனுக்காக பாடுகளை சகிப்பது பாக்கியமான காரியம் என்பதை நீ உணர்கின்றாயா? உன் தேவன் உன்னைக் காண்கின்றார் என்ற உறுதியை மறந்து அவரை விட்டுவிடாதே.

“பிதாவே, நான் இருக்கிறவண்ணமாகவே உம்மண்டை வருகின்றேன். எந்த நிலையிலும் அசையாத உறுதியான இருதயத்தைத் தாரும். ஆமென்.”

நீ யாருக்கு ஊழியம்பண்ணுவாய்?

‘நான் கூறின கர்த்தருடைய வார்த்தை நாள்தோறும் எனக்கு நிந்தையும். பரிசாசமுமாயிற்று.’ (எரேமியா 20:8)

வெளிச்சத்தின் பிள்ளையாகிய எரேமியா தீர்க்கதரிசி, யாருக்காக வாழ்ந்தார் என்பதைக்குறித்து இன்று சிந்திப்போம். நாம் தேவனை உயர்த்துகிறவர்களானால் நாம் நம்மைத் தாழ்த்துவோம். ஆனால் நாம் எம்மை உயர்த்துகிறவர்களானால் தேவனையே தாழ்த்துகிறோம் என்பதை மறந்துபோகக்கூடாது. ஆகவே நாம் யாருக்கு ஊழியம் செய்கிறோம் தேவனுக்கா? அல்லது எமக்கா? அல்லது பிற மனிதருக்கா? என்பதை சிந்திப்பது நல்லது.

எரேமியாவுக்கும் பஸ்கூருக்குமிடையே ஒரு போராட்டம். எரேமியாவை எதிர்த்த இந்த பஸ்கூர் கர்த்தருடைய ஆலய பிரதான விசாரணைக் கர்த்தாவாக இருந்தான். இவன் ஒரு ஆசாரியனாயிருந்தும், ஒரு தீர்க்கதரிசிபோல நடத்துக் கொண்டிருந்தான். யூதாவுக்கு விரோதமான கர்த்தருடைய வார்த்தையை ஒளிவு மறைவின்றி எரேமியா உரைத்தபோது, ஆசாரியனான பஸ்கூர் அதை காதில் வாங்கி, அதற்கேற்றபடி காரியங்களை முன்னெடுத்திருக்கவேண்டும். எனினும் பஸ்கூர் செய்தது என்ன? எரேமியாவைப் பிடித்து அடித்து, தண்டித்து, ஆலயத்தின் ஒருபுறத்திலுள்ள காவலறையிலே போட்டுவிட்டான். அவன் அப்படிச் செய்து விட்டான் என்பதற்காக கர்த்தரின் வார்த்தை பொய்யாகுமா? அல்லது உண்மை அற்றுப்போகுமா? இந்த இடத்தில் எரேமியாவைக் கவனியுங்கள். மறுநாள் எரேமியா விடுவிக்கப்பட்டபோதும், மீண்டும் பயமின்றி, யூதாவுக்கு நடக்கப் போவதை மாத்திரமல்லாமல் பஸ்கூருக்கும் அவன் வீட்டாருக்கும் வரப்போகிற கடின நாட்களைக் குறித்தும் எரேமியா ஆணித்தரமாகச் சொன்னார்.

நம்மில் அநேகரும் பலதடவை இந்த பஸ்கூரைப்போல நடந்துகொள்வதுண்டு. உண்மை பலவேளையும் கசக்கும் அல்லது முள்ளைப்போல உறுத்தும். அதை ஏற்றுக்கொள்வது கடினமாயிருக்கும். ஆனால் அந்த உண்மைக்கு நாம் காட்டும் மாறுத்தரமே நாம் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும். இந்த பஸ்கூர் ஆசாரியனாய் இருந்தும் அவனுக்கும் தேவனுக்குமிடையிலே நல்லுறவு இருக்கவில்லை. அதனால் அவன் எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனத்தை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை. யூதா சிறைபிடிக்கப்படுவதை அவனால் கிரகிக்க முடியவில்லை. அதனால் எரேமியாவுக்கு விரோதமாக எழும்பினான். அவனிடத்தில் காணப்பட்ட தன்மை என்ன? அதுதான் இருளின் கிரியை.

ஆனால் அதற்காக எரேமியா வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. அவர் தேவனுடைய தீர்க்கதரிசி. மனுஷரைப் பிரியப்படுத்தவோ அல்லது தன்னைப் பாதுகாக்கவோ முயலவில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களே கர்த்தருக்குத் தேவை. நாம் அப்படிப்பட்ட ஒருவராய் கர்த்தருக்கு சேவை செய்வோமா?

“பிதாவே, என்ன நேர்ந்தாலும் நான் பிறரையோ என்னையோ பிரியப்படுத்தாமல் என்றும் உமக்கே சேவை செய்ய என்னை நீரே நடத்தியருளும். ஆமென்.”

செப்

16

ஞாயிறு

மனிதன் யாரென்று...

ஆனாலும் அவருடைய வார்த்தை என் எலும்புகளில் அடைபட்டு எரிகிற அக்கினியைப்போல் என் இருதயத்தில் இருந்தது. (எரேமியா 20:9)

தேவன் தமது வார்த்தையைச் சொல்ல எரேமியாவைத் தெரிந்தெடுத்திருந்தார். அதனால் அவரடைந்த பாடுகள் சொல்லிமுடியாதவை. எரேமியா வெளிச்சத்தின் பிள்ளைதான். இருளின் கிரியைகள் அவரைத் துரத்தித் துரத்தித் தொந்தரவு செய்தது. தனிமையிலும் துன்பத்திலும் தன் வாழ்வைக் கழித்த எரேமியா, துயரத்தின் மகனைப் போலானார். அதற்காக அவர் தன் வாயை முடிவிடவில்லை என்பதை முன்னர் கவனித்தோம்.

இன்றைய தியானப்பகுதி எரேமியாவின் பாரம் நிறைந்த இருதயத்தின் கண்ணாடிபோலத் தெரிகிறது. தன் இருதயத்தின் சுமையை தேவனிடத்தில் அவர் இறக்கி வைக்குமாப்போல் இந்த ஜெபம் காணப்படுகிறது. தேவன் தமது வார்த்தைகளை எரேமியாவின் இருதயத்தில் போடப்போட, அதை அவர் ஒளிவுமறைவின்றி, கூட்டாமல் குறைக்காமல், மறைக்காமல் மாற்றாமல் ராஜாக்களுக்கும் மக்களுக்கும் எடுத்துரைத்தார். அவற்றில், கீழ்ப்படியாவிட்டால் நிகழக்கூடிய அழிவின் செய்தியும், அதேசமயம் அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய வழிமுறையும் இருந்தது. இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வதினால் எரேமியாவுக்குக் கிடைத்த பலன், தொல்லைகளும், உயிராபத்துமே. அப்போதெல்லாம், இனிகர்த்தருடைய நாமத்தினாலே பேசவே மாட்டேன் என அடம்பிடிப்பார் எரேமியா. ஆனாலும், அந்த வார்த்தைகளை வெளியே சொல்லாமல் தமக்குள் அடக்கி வைக்க வைக்க, அது அவருக்குள் மூண்டெழுந்து, இன்னும் இன்னும் அடக்கிக் கொள்ளக்கூடாமல், அவருடைய எலும்புகளுக்குள் அக்கினியாய் பற்றி எரிந்தது.

தேவபிள்ளையே, இருளின் கிரியையாகிய பாவத்திற்கு அடிமைகளாக இருந்த நம்மை தேவன் ஆச்சரியமான ஒளியினிடத்திற்குக் கொண்டுவந்தது, சுயநலவாதிகளாக நாம் மாத்திரம் தேவராஜ்யத்தினுள் பிரவேசிப்பதற்கல்ல. இருளுக்குள் இருக்கும் பிள்ளைகளையும் மெய்யான ஒளிக்கு நேராக வழிநடத்த வேண்டிய பெரிய பொறுப்பை தேவன் நமது கைகளில்தான் தந்திருக்கிறார். அப்பொறுப்பைத் தந்தவர் நம்மை வெறுமனே விடவில்லை. தமது செய்தியை நமது ஜெபவேளையிலும் தியானவேளையிலும் தந்துகொண்டே இருக்கிறார். அவை உண்மையாகவே மன்னிப்பு அடங்கிய அன்பின் செய்தி. வரப்போகிற அழிவைக் குறித்த பாரமுள்ள செய்தி. அதைக்கேளாமல் ஜனங்கள் கெட்டுப்போனால் தேவன் நம்மிடம் கணக்குக் கேட்பாரே. சொல்லுவதனால் நமக்குத் தீங்கு வருமே என்ற எண்ணத்திலும் பார்க்க, தேவவார்த்தையை அடக்கி வைப்பதினால் உண்டாகும் அக்கினி மிகவும் சூடுள்ளது. தேவனுடைய செய்தியை நாம் அடக்கி வைக்காமல் எடுத்துரைப்போமாக.

“பிதாவே, எனக்குள் பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கும் உம் வார்த்தைகளை என்னால் அடக்கமுடியாது. அதை நான் கூற என்னை பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

செப்

17

திங்கள்

கர்த்தரையே நோக்குவோமாக!

...ஆனாலும் கர்த்தர் அவர்களை மறைத்தார்
(எரேமியா 36:26)

யூதா மற்றும் இஸ்ரவேலைக் குறித்து இதுவரை சொன்ன யாவற்றையும் ஒரு புஸ்தச்சுருளிலே எழுதும்படி தேவன் எரேமியாவுக்குப் பணித்தார். இதை வாசித்தாவது அவர்கள் மனந்திரும்பமாட்டார்களா என்பது தேவனுடைய ஏக்கம். அப்படியே எரேமியா பாருக்கை அழைப்பித்து எழுதிய அந்த தோல்சுருளை எடுத்துக்கொண்டு கர்த்தருடைய ஆலயத்துக்குள் பிரவேசித்து உபவாசநாளிலே வாசிக்கும்படி சொன்னார். பாருக்கும் அப்படியே செய்தான். கடைசியில் ராஜா வின் முன் அந்தச் சுருள் வாசிக்கப்பட்டபோது நடந்தது என்ன? ராஜாவாயினும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மற்றவர்களாயினும் அதற்கு பயப்படவில்லை. மாறாக, ராஜா கோபம்கொண்டு அந்தச் சுருளை நெருப்பிலே போட்டு எரித்தான். இதனால் ராஜாவுக்கு ஏதாவது தீங்கு நேரிட்டதா? இல்லை. தீங்கு நேரிட்டது யாருக்கு? எரேமியா பாருக் இருவருக்கும்தான். இது நியாயமா?

“துன்மார்க்கரின் வாழ்வை நான் கண்டேன். மரணபரியந்தம் அவர்களுக்கு இருக்கண் இல்லை. அவர்கள் விரும்புவதிலும் அதிகமாக நடந்தேறுகிறது என்றும் சுகமாய் இருந்து ஆஸ்திகளைப் பெருக்குகிறார்கள்” என்றெல்லாம் ஆசாப் தன் வார்த்தைகளை 73ம் சங்கீதத்தில் கொட்டியிருக்கின்றார். இன்றும் நம்மைச் சுற்றிலும் வாழுகின்ற தேவபயமற்ற மக்களுடைய செழிப்பான வாழ்வு நம்மையும் இப்படியான மனநிலைக்குள் தள்ளிவிடுகிறது. ஆனால் ஆசாப் இறுதியில், “நான் தேவனுடைய பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் பிரவேசித்து, அவர்கள் முடிவைக் கவனித்து உணருமளவும், அது என் பார்வைக்கு விசனமாயிருந்தது. நிச்சயமாகவே, நீர் அவர்களைச் சறுக்கலான இடங்களில் நிறுத்தி, பாழான இடங்களில் விழப்பண்ணுகிறீர். அவர்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் எவ்வளவு பாழாய்ப் போகிறார்கள்” (சங்.73:16-19) என்று பாடுகிறார். தேவன் அநீதியுள்ளவரல்லவே!

எரேமியாவை தேவன் கைவிட்டாரா? இல்லை. கர்த்தர் அவர்களை மறைத்து வைத்தார் என்று வாசிக்கிறோம். எந்த அநீதி ஆபத்தை சந்தித்தாலும், நாம் தேவனற்றவர்களின் செழிப்புக்களை காண்பதைத் தவிர்த்து, தேவனிடம் திரும்பி, அவரையே நம்பிக்கையாக பற்றியிருப்போமானால் அவர் நிச்சயமாகவே நம்மை சத்துருவுக்கு மறைத்துக் காப்பார். அரசனே எரேமியாவுக்கு எதிரியான போதிலும் அவர், தேவனையே நம்பினார். அந்த நம்பிக்கை நமக்குண்டா? காற்றிலே பறப்பது கோதுமை மணி அல்ல; பதர்தான் பறக்கும். நாம் பதறாக இராமல் கோதுமை மணியாக அவரது பாதத்திலிருப்பதே சிறப்பானது. களத்தில் கோதுமை மணியை தூற்றுவது அதற்காகத்தான். நாம் தேவபாதத்திலே எப்போதுமிருப்பதும் அவரது சமூகத்தை நாடுவதுமே மேலான காரியமாகும். நாம் எப்பொழுதும் நம் கண்களை தேவனை நோக்கியே வைத்திருப்போமாக.

“பிதாவே, நமக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது, துன்மார்க்கரைப் பார்த்துக் குழம்பாமல், உம்மை நோக்கி உறுதிக்கொள்ள கிருபை தாரும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

81

சத்தியவசன வெளியீடு

செப்

18

செவ்வாய்

ஆவிக் கேற்றபடி நடவுங்கள்

‘நாம் ஆவியினாலே பிழைத்திருந்தால்,
ஆவிக் கேற்றபடி நடக்கவும் கடவோம்.’ (கலாத்தியர் 5:25)

மனிதர்கள் யாருக்குத்தான் பிரச்சினைகள் இல்லை. துன்மார்க்கரோ சன்மார்க்கரோ நீதிமான்களோ யாராயிருந்தாலும் எல்லோரும் இந்தப் பாவ உலகிலே பிரச்சினைக்கு முகங்கொடுக்கிறார்கள். துன்மார்க்கன் தன்னுடைய துன்மார்க்கத்திலே சறுக்கி விழுந்துபோகிறான். அதேபோல தேவபிள்ளைகளுக்கும் அதே பிரச்சினைகள் வரக்கூடும். ஆனால் அவற்றின் மத்தியிலே நமக்கு நமது ஆண்டவர் நம்பிக்கையின் ஒளியாக இருக்கிறார் என்பதே நாம் அவருக்குள் கொண்டிருக்கும் பெருந்த ஆறுதலாகும். ஆகவே தேவ ஆவியானவர் நமக்கு உதவிசெய்து வருகின்றபடியினால் நாம் அவருக்கேற்றபடி இன்னும் இன்னும் பரிசுத்தவான்களாக நம்மைக் காத்துக்கொள்வது அவசியமே. ஆனால் துன்மார்க்கரோ பிரச்சினைகள் வரும்போது நாதியற்றவர்களாகிறார்கள்.

ருமெனியா சிறைச்சாலையிலே கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே துன்பம் அனுபவித்த ரிச்சட் உம்பிராண்ட் அவர்களுடைய சாட்சி நமக்கெல்லாம் ஒரு சவாலாக இருக்கிறது. தன்னை விசாரித்த அதிகாரி, தன்னைக் கொன்றுபோடவும் அதிகாரம் உள்ளவர் என்று தெரிந்திருந்தும், போதகர் அவர்கள் அந்த அதிகாரிக்கு இயேசுவைப் பற்றியும், அவருடைய மரணம் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்தும், தைரியமாக எடுத்துக் கூறினார். அவரது நம்பிக்கை தேவாவியானவர் எத்தகைய துன்பத்தின் மத்தியிலும் தன்னை வழிநடத்தி பாதுகாக்கக்கூடியவர் என்பதே. ஆகவே அவர் அந்த அதிகாரிக்கு பயப்படவில்லை. அவர் இரட்சகராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி கூறியதை அந்த அதிகாரி ஏற்றுக்கொண்டாரோ இல்லையோ, ரிச்சட் உம்பிராண்ட் அவர்கள் மரிப்பதற்கு முன்பே அந்த அதிகாரியின் மரணத்தைக் கண்டார். அப்பொழுது அவர் எண்ணிய காரியம் இதுதான்: இயேசு ஒருமுறை தன்னைச் சூழ இருந்தவர்களிடம், ‘ஒரு மனிதன் முழு உலகத்தையும் தனக்கு உரியதாக ஆக்கிக்கொண்டாலும் தனது ஆத்துமாவை இழந்தால் பயன் என்ன?’ (மாற்கு 8:36) என்பதை நினைத்தார். அந்த அதிகாரியைப் போலவே தேவபிள்ளையான அவரது வாழ்க்கையும் அவரைப் படைத்த தேவனிடமே இருந்தது.

உன்னுடைய சுயவழியில் நடக்கும் மகனே, உன் கடிவாளத்தைத் தேவ ஆவியானவரிடம் கொடுத்துவிடு. தேவ ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலை அறியமுடியாதபடி தடுமாறும் தேவபிள்ளையே, உன்னையே அவரிடம் கொடுத்து விடு. ஆவிக் கேற்றபடி நடத்தல் இலகுவானதல்ல. ஆனாலும் தேவ ஆவியானவர் தாமே நமக்கு உதவிசெய்ய வல்லவராயிருக்கிறார். அவருக்குள் நீ கட்டுப்பாட்டி ருந்தால் அவர் உன்னை நிச்சயமாக வழிநடத்துவார்.

“பிதாவே, உமதாவிக்கேற்றபடி நடக்க, இப்போதே என்னை உமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஒப்புவிக்கிறேன். என் கரம் பிடித்து நீரே நடத்தும் ஐயா. ஆமென்.”

கனியற்ற வாழ்வு வேண்டாம்

‘...நீங்கள் போய்க் கனிகொடுக்கும்படிக்கும். உங்கள் கனி நிலைத்திருக்கும்படிக்கும். நான் உங்களை ஏற்படுத்தினேன்.’ (யோவான் 15:16)

நாஸ்தீகனும் சோவியத்தின் சர்வாதிகாரியுமான அந்ரோபோவ் என்பவன் தனது மரணத்தறுவாயில் எழுதிய குறிப்பு: “இந்த உலகம் நான் வருமுன்னே இருந்தது. இன்னமும் தொடர்ந்து நான் இன்றியே எத்தனையோ வருடங்கள் இருக்கத்தான் போகிறது. அதிலே நான் சொற்ப காலம் வாழ்ந்தேன். சீக்கிரமாக மரித்து விடுவேன். அதன் பின்பு நான் வெகு சீக்கிரத்தில் முற்றாக மறக்கப்பட்டுப் போய்விடுவேன். இதை எண்ணிப் பார்க்கும்போதே பயங்கரமாயுள்ளதே” என்பதாகும். இந்த மனுஷனுக்கு வாழ்க்கை வெறுமையாக இருந்தது. ஆனால், அன்பு தனக்குள் இராவிட்டால் தானும் ஒன்றியில்லை (1கொரி.13:2) என்ற பவுலோ, கிறிஸ்து தனக்குள் வாழுகிறார் என்று முழங்குகிறார். அதனால் அவருடைய வாழ்வில் ஒரு அர்த்தம் இருந்தது. கடைசிவரைக்கும் கனியுள்ள வாழ்வு வாழ்ந்த அவர், இன்றும் நமக்கும் ஒரு முன்மாதிரியாயிருக்கிறார்.

கனியற்ற மரத்தையும், உப்பில்லாத உணவையும், வெளிச்சமற்ற நாட்களையும் யார் விரும்புவார்? அப்படியிருக்க, நமது வாழ்வு மாத்திரம் வெறுமையாக ஏனோதானோ என்றிருப்பது எப்படி? நமது ஆண்டவர் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த நாட்களில், அவர் தனித்து வாழவில்லை. ‘நான் என் பிதாவின்... அன்பிலே நிலைத்திருக்கிறதுபோல...’ (யோவா.15:10) என்ற ஆண்டவரின் மனித வாழ்வின் இரகசியம் இதுதான். அதனால்தான் அவர் நன்மை செய்கிறவராகவும் பாடுகள் அனுபவிக்கிறவராகவும் சுற்றித் திரிந்தார். இந்தக் கிறிஸ்துவின் சாயலை பிரதிபலிக்கும் நாம் எப்படி வாழுகிறோம்? நம்மால் பிறருக்கு பயனுள்ள வாழ்வு ஏன் வாழ முடிகிறதில்லை? ஆண்டவரே அதற்குப் பதிலும் தருகிறார். ‘என்னில் நிலைத்திருங்கள். ....என்னில் நிலைத்திராவிட்டால் கனிகொடுக்க மாட்டீர்கள்’ (யோவா.15:4) இதுதான் கனிகொடுக்கும் வாழ்வின், அதாவது பயனுள்ள வாழ்வின் இரகசியம். நாம் கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருப்பது என்பது அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவது. அந்தக் கீழ்ப்படிவு ஒன்றே, நமது வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாகக் போதுமானதாகும். அதன்பின் அந்த நாஸ்தீகனைப்போல மரணத்தைக் கண்டு பயப்படமாட்டோம் அல்லவா!

தேவபிள்ளையே, கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்வது இலகுவல்ல. ஆனால் அந்த வாழ்வு இல்லையானால் நமது வாழ்வில் அர்த்தமும் இல்லை. ஆகவே, என்ன துன்பம் நேரிட்டாலும், எத்தனை கல்லெறிகள் விழுந்தாலும், கிறிஸ்துவுக் காக வாழ நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக. அவருடைய வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ உறுதியெடுப்போமாக. கிறிஸ்துவுக்குரியவர்கள் எத்தகைய துன்பத்திலும் துயரத்திலும் தேவ பிள்ளைகளாகவே வாழ்வார்கள். அப்படியிருக்க நாம் எப்படி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சிந்திப்போமாக.

“பிதாவே, என்னில் இயேசுவின் அழகு காணப்பட்டும். தூய ஆவியானவரே, தீயகுணம் மாற்றி கனி தரும் வாழ்வு வாழ நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

செப்
20
வியாழன்

முழு இருதயத்தோடு தேடினால்...

'உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் என்னைத் தேடினீர்களானால் என்னைத் தேடுகையில் கண்டுபிடிப்பீர்கள்!' (எரேமியா 29:13)

நம்ப முடியாத காரியங்களைக் கூறி அவற்றைத் தேடி நாடவேண்டும் என்று தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அவருடைய வார்த்தை சத்தியம். அந்த வார்த்தையின்படி உண்மையாய் செய்வோமானால் அதன் மேன்மையான முடிவை நிச்சயம் கண்டடைவோம். நமது எதிர்காலத்தையும் முடிவையும்கூட அறிந்தவர் நம் தேவன். அதனால் அவரே நமக்குத் திட்டங்களை வகுத்து அந்த வழியிலே நம்மை நடத்திச் செல்கிறார். அந்த பாதையில் ஆபத்து இல்லை, கஷ்டம் துன்பம் இல்லை என்று சொல்லமுடியாது. எது இருந்தாலும் முடிவு மகா மேன்மையுள்ளதாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அதைக் கண்டடைய முழு இருதயத்துடன் கர்த்தரை நாம் தான் தேடவேண்டும்.

கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படியாததால், கர்த்தருடைய ஜனம் பாபிலோனியரால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட தேவன்தாமே அனுமதித்திருந்தார். அப்படியே சிறைப்பிடிக்கப் பட்டு போயிருந்தும் தேவன் அவர்களை மறக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு புதிய ஆரம்பத்தை, ஒரு புதிய நோக்குடன் வாழும் ஒரு புதிய வாழ்வைத் தர ஆயத்தமாயிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் விண்ணப்பம் பண்ணவேண்டும். அப்படிச் செய்தாலே, தேவன் அவர்களுக்கு செவிக்கொடுப்பார். நமது கஷ்ட துன்ப வேளையில் தேவன் நம்மைக் கைவிட்டுவிட்டாரோ என்று நாம் எண்ணலாம். ஆனால் யூதாவின் பேரில் அவர் கொண்டிருந்த எண்ணத்தையே அவர் நம்மிலும் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே நாம்தான் அவரைத் தேடவேண்டும்.

கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் முழு நம்பிக்கையுள்ள எதிர்காலத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதே அவருடைய அநாதி சித்தம். வாழ்வின் கஷ்ட நிலைகளில் மாத்திரமல்ல, அகதிகளாக்கப்பட்ட அல்லது சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட நிலையிலும் தேவபிள்ளைகள் மனம்நொந்து போகக்கூடாது. ஏனெனில் தேவன் நம்மோடே இருக்கிறார். எந்தவேளையும் அவரை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற சுதந்திரத்தை அவர் நமக்குத் தந்திருக்கிறார். அவருடைய கிருபை நமக்கு எப்போதும் உண்டு என்ற நிச்சயத்தைத் தந்திருக்கிறார். எந்த சூழ்நிலையிலும், அது ஒரு புது இடமோ, சத்துருக்களின் மத்தியிலோ, வியாதியோ மரண ஆபத்தோ, எதுவானாலும் அவர் நம்மோடு இருக்கிறார். ஆனால் நாம் அவரைத் தேடவேண்டும்.

முழு இருதயத்தோடு கர்த்தரைத் தேடினால் வார்த்தைக்கூடாகவோ தமது சிருஷ்டிப்புகளுக்கூடாகவோ அல்லது எந்த விதத்திலோ தாம் நம்மோடு இருக்கும் நிச்சயத்தை தேவன் நிச்சயம் தருவார் என்பதே நாம் அவரைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கிற நிச்சயம். தேவனை நீங்கள் தேடுவீர்களானால் அவர் உங்களுக்குப் பதிலளிப்பார். பின்னர் அவரைத் தேட ஏன் தாமதம்?

"கர்த்தாவே, முழு இருதயத்தோடு உம்மைத் தேடாததை உணர்கிறேன். எந்த நிலையிலும் உமது பிரசன்னத்தில் வாழ அருள் தாரும். ஆமென்."

செப்

21

வெள்ளி

ஒடுவோமாக...

...திரளான சாட்சிகள் நம்மைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்க.
...இயேசுவை நோக்கி, நமக்கு நியமித்திருக்கிற ஓட்டத்தில்
பொறுமையோடே ஓடக்கடவோம்.' (எபிரெயர் 12:1)

ஒரு பிரயாணத்தைத் தொடங்கும்முன், நமது சிந்தையில், ஒரு இலக்கு வேண்டும். நாம் எங்கே போகிறோம் என்ற நிச்சயம் வேண்டும். அப்படி இல்லா விட்டால் நாம் அலைந்து திரியவேண்டியிருக்கும். அத்தோடு, சரியான இலக்கு இல்லாவிட்டால், நாம் சேரவேண்டிய இடத்தைப் போய்ச் சேர மாட்டோம். இது ஒருபுறமிருக்க, மறுபக்கத்தில், ஒரு பிரயாணத்தை நாம் இலக்குடன் தொடங்கும் போது எப்படியாவது அவ்விடத்தைச் சேரவேண்டும் என்ற வாஞ்சை நமக்குள் ஏற்படும். அப்பொழுது அந்த வழியில் என்ன தடைகள் ஏற்பட்டாலும், பொறுமையோடு யாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு நாம் போகவேண்டிய இடத்தைப் போய்ச் சேருவோம் அல்லவா!

எந்தவொரு மனிதனும் ஒரு நூதனமான வாழ்வை வாழுவதில்லை. நமக்கு மட்டும்தான் கஷ்டம்; அல்லது நான் ஒருவன்தான் இக் கடின பாதையில் செல்லுகிறேன் என்று எவருமே சொல்லமுடியாது. நமக்கு முன் எத்தனையோ மக்கள் வாழ்ந்து, போராடி, ஜெயம் பெற்ற வாழ்வின் பாதையில்தான் நாமும் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களுடைய விசுவாச வாழ்வு, தேவனுடன் சேர்ந்து அவர்கள் பெற்ற வெற்றிகள், யாவும் நம்மை ஊக்குவித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. நாம் ஒருபோதும் தனியே போராடுவதில்லை; நாம் இன்று முகம் கொடுக்கும் பிரச்சனைகளோடு போராடுகின்ற முதல் மனிதன் நாம் அல்ல. நமக்கு முன்னே பொறுமையோடு ஓடி வெற்றி பெற்ற அநேக வேதாகம விசுவாச வீரர்கள் நமக்கு சாட்சியாக இருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்கள் கிறிஸ்து அருளிய மீட்பைக் கண்டதில்லை. ஆனால் இன்று நாம் அந்த விசேஷித்த நன்மையைப் பெற்றிருக்கிறோம். இது நாம் பெற்ற பெரிய பாக்கியம் அல்லவா! அப்படியிருக்க, ஏன் நாம் இலக்குத் தெரியாமல் தடுமாறவேண்டும்? நமது ஒரே இலக்கு இயேசு கிறிஸ்துதான். நம்மைத் தடுக்கும் பாவத்தை எதிர்த்துப் போராடி அந்த இலக்கை அடையவேண்டும். நாம் தனித்து நிற்பவர்கள் அல்ல. நமது ஆண்டவர் நம்மோடு இருக்கிறார். நமது கண்கள் அவரை நோக்கி இருக்க வேண்டுமே தவிர மனிதர் மீது அல்ல. தேவன்மீதுள்ள நமது பார்வை விலகுவ தால்தான் நமது இலக்குத் தவறிவிடுகிறது; விழுந்துவிடுகிறோம்.

கார்த்தருக்குள் அருமையான பிள்ளையே, உன் வாழ்க்கை ஓட்டத்தின், இந்தப் பிரயாணத்தின் மெய்யான இலக்கு என்ன என்ற நிச்சயம் உனக்குண்டா? இலக்கு தெரிந்தும் அதை அடையவிடாமல் உன்னைத் தடுக்கின்ற காரியங்கள் என்ன? தளர்ந்துபோகாதே. எதிர்த்துப் போராடி, கிறிஸ்துவை நோக்கியபடி தொடர்ந்து பொறுமையோடு ஓடு. உன் தேவன் உனக்குத் துணை நிற்பார்.

“அன்பின் தேவனே, உம்மை நோக்கி ஓடும் என் ஓட்டத்தின் இலக்கைத் தடுக்கும் சகலத்தையும் மேற்கொண்டு, ஜெயம் பெற உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

செப்

22

சனி

கரிசனையுள்ள தேவன்

'அவர் உங்களை விசாரிக்கிறவரானபடியால், உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் அவர்மேல் வைத்துவிடுங்கள்.'

(1பேதுரு 5:7)

'ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார். தேவன் அது நல்லது என்று கண்டார்'(ஆதி.1:1,25). தேவன் சர்வ அதிகாரமும் மிக்கவர். அவரே சகலத்தையும் சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டித்தவர் சிருஷ்டிகளை அப்படியே விட்டுவிடவில்லை. ஒவ்வொருமுறையும் தாம் உண்டாக்கின ஒவ்வொன்றையும் பார்த்து அவை நல்லது என்று கண்டார். அவர் தமக்குள் பூரண திருப்தியடைந்த பின்னரே அடுத்ததைச் சிருஷ்டித்தார். இறுதியில் தாம் உண்டாக்கின சகலத்தையும் பார்த்து, அவை "மிகவும் நல்லது" என்று உறுதிப்படுத்தினார். அதாவது பூமியும் அதிலுள்ள அனைத்தும் தேவனுக்கு மிகுந்த திருப்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் கொடுத்தது.

படைப்பாளியான தேவன் தமது படைப்புகளை விட்டுவிட்டுத் தூரம் போகிறவர் அல்ல. அத்தனை சிருஷ்டிகளிலும் மிகுந்த கரிசனை உள்ளவராயிருந்தார். இல்லாவிட்டால் இந்தப் பூமியைப் பண்படுத்தி அதைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று மனிதனிடம் தமது பொறுப்பை கொடுத்திருப்பாரா? சகலத்தையும் நல்லது என்று கண்டவர், அவை நல்லவையாகவே இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். மனிதன் பாவத்தில் விழுந்தபோதுதானே இந்தப் பூமியும் சபிக்கப்பட்டது. தீமை உண்டானது. ஆனாலும் தேவன் கைவிடவில்லை. இன்றும் காட்டுப் பூவுக்கு உடுத்துவிப்பதையும், காசங்களைப் போஷிப்பதிலும் தேவன் தமது கிருபையை விளங்கப்பண்ணுகிறாரே! அப்படியிருக்க, அவரது சாயலில் அவருக்கென்றே படைக்கப்பட்ட நம்முடைய விடயத்தில் அவர் பாராமுகமாய் இருப்பாரா? அவர் மனிதர்மீது கவனம்செலுத்துவதை ஏன் நாம் சிந்திப்பதில்லை?

ஆகையால், "நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல், எல்லாவற்றையும் குறித்து உங்கள் விண்ணப்பங்களை ஸ்தோத்திரத்தோடே கூடிய ஜெபத்தினாலும், வேண்டுகலினாலும் தேவனுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள். அப்பொழுது எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவசமாதானம் உங்கள் இருதயங்களையும் உங்கள் சிந்தைகளையும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாகக் காத்துக்கொள்ளும்".

தேவன் சிருஷ்டிகர். அவர் எம்மைக் குறித்து கரிசனை கொண்டுள்ளார். எங்கள் நாளாந்த தேவைகளைக் குறித்த கவனம் தேவனுக்குண்டு. சிறிதோ பெரிதோ நமக்குக் கிடைக்கும் எல்லாமுமே தேவனுடைய கரத்திலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. இத்தனை கரிசனையுள்ள தேவன் நல்லது என்று கண்டதை நாம் அசுத்தப்படுத்தலாமா? தேவனுடைய உன்னதமான படைப்பில் நீயும் நானும் அடங்கியுள்ளோம். அவர் நம்மில் கரிசனையாயிருப்பதுபோல அவர் மனதுக் கேற்றவிதமாக நல்லதாக நாமும் இருப்போமாக!

"ஆண்டவரே, நீர் எம்மை படைத்து எம்மீது கரிசனைகொண்டிருப்பதற்காக மிக்க நன்றி! உமக்கேற்ப நல்லவர்களாக நாம் வாழ கிருபை செய்யும்! ஆமென்."

சர்வ வல்ல தேவன்

...நான் சர்வவல்லமையுள்ள தேவன். நீ எனக்கு முன்பாக நடந்துகொண்டு உத்தமனாயிரு.' (ஆதியாகமம் 17:1)

இந்த வானத்தையும் பூமியையும் அவற்றிலுள்ளவற்றையும் உற்று நோக்கினால் உண்மையில் நாம் ஆச்சரியப்படாமல் இருக்கமுடியாது. தேவன் யாவையும் எவ்வளவு அருமையாகப் படைத்திருக்கிறார். வெளிச்சம் கொடுப்பதற்கென்றே சூரியன் படைக்கப்பட்டதென என் சிறுவயதிலே நான் நினைத்ததுண்டு. ஆனால் வெளிச்சத்தைப் படைத்துவிட்டு, அப்பகலை ஆளுவதற்கே தேவன் சூரியனைப் படைத்தார் என்பதைப் படித்தபோது உண்மையில் ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு மிருகங்களையும் பிராணிகளையும் பறவைகளையும் அவ்வவற்றின் இருப்பிடங்கள், மற்றும் அவை வாழும் முறைகளை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா! ஒவ்வொரு சிருஷ்டிக்கும் அவற்றிற்கேற்ப காரியங்களை தேவன் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார். அது எவ்வளவு ஆச்சரியம். அவற்றை தேவன் பாதுகாக்கிறார்; போஷிக்கிறார். 'காக்கைக்குஞ்சுகள் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிட்டு, ஆகாரமில்லாமல் பறந்து அலைகிறபோது, அவைகளுக்கு இரையைச் சுவதித்துக் கொடுக்கிறவர் யார்?' (யோபு 38:41) என்று கர்த்தர் யோபுவிடம் கேட்ட கேள்வி நம்மையும் இந்த நாளிலே சிந்திக்க வைக்கட்டும். நம் தேவன் உண்மையிலேயே ஆச்சரியமானவர். இப்படிப்பட்ட தேவனுக்கு முன்பாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

'இல்லாதவைகளை இருக்கிறவைகளைப்போல் அழைக்கிற தேவன்...' (ரோமர் 4:17) என்று பவுல் தேவனை மகிமைப்படுத்தினார். ஆபிராம், ஆபிரகாம் என்று பெயர் பெற்றபோது, அவனுக்குத் தரிசனமாகி, 'நான் சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன்' என்று தம்மை அறிமுகப்படுத்தியதோடு; நீ எனக்கு முன்பாக நடந்து கொண்டு உத்தமனாயிரு' என்று அவனை பெலப்படுத்தினார். அச்செய்தியையே தேவன் இன்றும் நமக்குக் கொடுக்கிறார். நாம் எல்லாவகையிலும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அவர் தேவன். நம்மைப் படைத்தவர். கீழ்ப்படிதல் ஒன்றையே அவர் நம்மிடம் எதிர் பார்க்கிறார். ஆம், "சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன்". நூறு வயதிலே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றொடுக்கும் சக்தியை ஆபிரகாமுக்குக் கொடுத்தவர். அவர் சர்வ வல்லவர்.

ஆனால் இன்று சர்வ வல்ல தேவனிடமே சவால் விடுகிறதுபோல மனிதன் நடந்துகொள்வது எவ்வளவு வேதனைக்குரியது. ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்துக் கீழ்ப்படிந்திருந்தார்; ஜாதிகளுக்குத் தந்தையானார். அருமையான தேவபிள்ளையே, நீ அவருடைய சர்வ வல்லமையை கனப்படுத்துகின்றாயா? அவருடைய வார்த்தைக்கு எப்பொழுதும் மதிப்பளித்து உத்தமனாக வாழ்வாயா? அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க உன்னை ஒப்புவிப்பாயாக!

"சகலத்தையும் படைத்து ஆளுகின்ற சர்வவல்லவரே, நீர் தேவன். உம்மையே என்றும் தொழுது, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க என்னைத் தருகிறேன். ஆமென்."

செப்

24

திங்கள்

என் பெறுமதி

‘பின்பு தேவன்: ...மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக என்றார்’
(ஆதியாகமம் 1:26)

ஓய்வுநாள் பாடசாலை காலத்திலிருந்து, வேதத்தை வாசித்து தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பைப் பற்றியும், மனுஷனைத் தேவன் படைத்தது பற்றியும் அறிந்து வருகிறோம். ஆனால் எப்போதாவது அமர்ந்திருந்து, தேவன் நம்மை எப்படி, என்னமாதிரி, யாரைப்போல படைத்தார் என்றும், அதன் பெறுமதி என்ன, தாற்பரியம் என்ன என்றும் சிந்தித்திருக்கிறோமா? சிந்தித்திருந்தால் நாம் யார் என்பதை உணர்ந்திருப்போம். உணர்ந்திருந்தால் நமது பெறுமதி என்னவென்பதை அறிந்திருப்போம். அறிந்திருந்தால், சிருஷ்டிகரை நாம் முழுமனதுடன் நேசிக்கவும், நமது தனிப்பட்ட வாழ்வில் அவரை அறிந்து அனுபவிக்கவும், நம்மைச் சூழவுள்ள மக்கள் மத்தியில் பெறுமதிமிக்கவர்களாக வாழவும் அந்த அறிவு உதவியிருக்கும். முறுமுறுப்புகளும் நம்மைப்பற்றிய தாழ்வான எண்ணங்களும் எதுவும் நம்மை ஒன்றும் செய்திருக்கமுடியாது.

எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்து முடித்துவிட்டு, மனுஷனைப் படைத்த போது, முதலில் தமது அநாதி திட்டத்தை தேவன் வெளிப்படுத்தினார் என்று காண்கிறோம். “நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக”. கடவுள் தம்மைப்போலவே நம்மைப் படைக்கவில்லை. ஏனெனில் கடவுளுக்கு ஒரு உருவமே இல்லை. அப்படியானால் நமது படைப்பு எப்படிப்பட்டது? மற்ற எந்தவொரு சிருஷ்டிப்பும், தேவதூதர்கள்கூட பெற்றுக் கொள்ளாத பெறும்பேறாக, தேவனுடைய மகிமை, அவருடைய பிரதிபலிப்பு மனிதராகிய நமக்குத்தான் அருளப்பட்டிருக்கிறது. அவருடைய சாயல் என்பது அவருடைய குணாதிசயங்கள். அன்பு, மன்னிப்பின் சிந்தை, படைப்பாற்றல், சுயாதீனம், இப்படியாக நாம் தேவனுடைய சாயலைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளாக இருக்கிறோம். ஆனால் மனிதன் பாவத்தில் விழுந்தபோது அந்த பிரதிபலிப்பின் மகிமையை இழந்துபோனான். ஆனாலும், இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தம் சகல பாவத்திலிருந்தும் நமக்கு மீட்பளித்ததால், இன்று நம்மைச் சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக்கொப்பாக புதிதாக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, இன்னும் நாம் பாவத்தின் சாயலை வெளிப்படுத்துவது எப்படி?

கர்த்தருக்குள்ளான பிள்ளையே, உன் பெறுமதி உனக்கிருக்கும் புகழிலும் சொத்திலும் அல்ல. நீ தேவனுடைய சாயலைக்கொண்டவன் என்பதே உன் மேலான பெறுமதி. நாளாந்த வாழ்வில் நாம் கிறிஸ்துவின் சாயலை வெளிப்படுத்தவில்லையானால் நம்மை கிறிஸ்துவர்கள் என்று எப்படிச் சொல்வது? இன்று கிறிஸ்துவுக்குள் அந்தப் பெறுமதியைப் புதுப்பித்துக் கொண்ட நீ, மறுபடியும் அதை இழந்துபோகாதே.

“அன்பின் தேவனே, உமக்குள் நான் கொண்ட பெறுமதியை இழந்துபோகாதபடி கிறிஸ்துவைப்போல முற்றும் நான் மாறிட உதவி செய்யும். ஆமென்.”

திட்டம்

...அவர்கள் ...பூமியனைத்தையும். பூமியின்மேல் ஊரும் சகலப் பிராணிகளையும் ஆளக்கடவர்கள்.' (ஆதியாகமம் 1:26)

தமது சாயலைப் பிரதிபலிக்கும் பாத்திரங்களாக தேவன் மனிதனைப் படைத்து, அவர்களை தமது ஏதேன் தோட்டத்தில் வைத்து வைத்து, அவர் தம்முடைய அநாதி திட்டத்தை நிறைவேற்றும்படி அவனைப் பயிற்றுவித்தார். இதை இன்னொரு வகையில் சிந்தித்தால், மனிதன் தேவசாயலைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பதே மனிதன்பேரில் தேவன் கொண்டிருக்கும் அநாதி திட்டம். நம்மைக் குறித்து, அல்லது நமது தோற்றம், நமக்கிருக்கும் திறமைகள், தாலந்துகள் என்பவற்றைக் குறித்து நாம் குறைபட்டால், அது நம்மைப் படைத்த தேவனைக் குறித்து குறைகூறுவதற்கு சமம். ஏனெனில் நமக்குள் இருப்பது தேவனுடைய சாயல். அதனை அவரே கொடுத்திருக்கிறார். அந்த சாயலில் நாம் அவருடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றவும் பூமியை ஆண்டுகொள்ளவுமே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்.

அடுத்ததாக, மனிதனைப் படைப்போம் என்று சொன்னவர், அந்த மனிதனைக் கனப்படுத்தவும் சித்தங்கொண்டார். அதாவது, “சமுத்திரத்தின் மச்சங்கள் ஆகாயத்துப் பறவைகள் மிருகங்கள் மொத்தத்தில் பூமியிலுள்ள சகலத்தையும் மனிதன் ஆளக்கடவன்” என்றார் தேவன். இதுவும் மனிதனைக் குறித்து தேவன் கொண்டிருந்த அநாதி திட்டம். அவனை அவர் அதிகாரியாக வைத்தார். பூமியிலே மனிதன், இயற்கையினால் ஆளப்பட அவன் வைக்கப்பட வில்லை. மாறாக இயற்கையையும் சூழலையும் ஆளுவதற்கே மனிதன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அப்படியிருக்க இன்று இயற்கையும், இயற்கையிலுள்ள ஜீவராசிகளும் மனிதனுக்கு எதிராக எழும்பியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது நாம் என்ன சொல்லுவோம்? மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் வந்த சுனாமியின் தாக்கங்கள் இன்னும் நம்மைவிட்டு அகலவில்லையே! இவற்றுக்கெல்லாம் யார் காரணம்? இயற்கையானது மனிதனை வெறுப்பதற்கு காரணம் அவன் அதனை சரியாக ஆளுகை செய்யவில்லை என்பதாலா?

ஆளுகை என்பது அதிகாரமும் கட்டுப்பாடும் தன்னகத்தே கொண்டது. தேவனே அந்த ஆளுகையின் நாயகன். ஆனால் அவர் அந்த அதிகாரத்தை அன்போடும் கரிசனையோடுமே நடைமுறைப்படுத்துகிறார். அந்த அதிகாரத்தில் அவர் நமக்கும் பங்கு தந்திருக்கிறார் என்றால் இந்த சூழலையும் நம்மோடு வாழும் அனைத்து உயிர்களையும் நாம் கவனத்தோடும் அன்போடும் பராமரிக்க வேண்டும் என்பதுவே தேவனுடைய எதிர்பார்ப்பு. ஆனால் இன்று நாம் எவ்வளவு கொடுரமாக நடக்கிறோம். நமது இஷ்டபடி நாம் செயற்படுவதினால்தான் இயற்கைகூட நமக்கு எதிராக எழும்புகின்றது. அதற்கான முழுக்காரணம் நாமேதான் என்பதை நாம் உணருகின்றோமா?

“எங்கள் ஆண்டவரே, உமது சாயலை செயல்படுத்த அறிவையும் புத்தியையும் தைரியத்தையும் ஞானத்தையும் தந்தருளும். ஆமென்.”

செப்

26

புதன்

பரிசுத்த உறவு

'தேவனாகிய கர்த்தர் தாம் மனுஷனில் எடுத்த விலா எலும்பை மனுஷியாக உருவாக்கி. அவளை மனுஷனிடத்தில் கொண்டுவந்தார்.' (ஆதி 2:22)

தேவனுடைய படைப்புகளிலே மனிதன் விசேஷமானவன் என்பது நாம் அறிந்ததே. அப்படி என்னத்தான் விசேஷம்! தேவன் தமது சாயலிலும் ரூபத்திலும் படைத்தது மனிதனைத்தான். ஆனால் இன்னுமொரு காரியமும் உண்டு. எல்லா உயிரினங்களையும் பலுகிப் பெருகி பூமியை நிரப்பும்படி இருபாலாகவே படைத்தார். முதலில் ஆணைப் படைத்து அவனை ஏதேன் தோட்டத்திற்கு அழைத்து வந்து அதைப் பண்படுத்தவும் காக்கவும் வைத்தார் என்று வாசிக்கிறோம்.

பின்னர் மனுஷன் தனிமையாய் இருப்பது நல்லதல்ல என்று தேவன் கண்டார். கண்டவர் மனிதனைப் படைத்ததுபோலவே ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து மனுஷியைப் படைத்திருக்கலாமே. ஆனால் தேவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஏற்றதுணையை உண்டாக்குவேன் என்ற கர்த்தருடைய சிந்தனையிலிருந்து உருவானவள் மனுஷி. மனுஷியை உருவாக்குமளவும் தேவனுடைய படைப்பு முடிவடையவில்லை. மனுஷியையும் உருவாக்கிய பின்னர்தான் தேவன் அது மிக நன்றாயிருக்கிறது என்று கண்டார். மாத்திரமல்ல, மனுஷனும் மனுஷியும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பது தேவதிட்டம். ஆகவே, மனுஷனுடைய எலும்பிலும் தசையிலுமிருந்தே தேவன் மனுஷியை உருவாக்கினார்.

மிருகங்களையும் பறவைகளையும் படைத்து, பலுகிப் பெருகுங்கள் என்று சொன்னதுபோல தேவன் மனிதனை விட்டுவிடவில்லை. அவனை ஒரு பரிசுத்த உறவுக்குள் கொண்டு வந்தார் தேவன். ஏனைய உயிரினங்கள்போல மனுஷன் உறவுகொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் அவன் விசேஷமாகப் படைக்கப்பட்டவன். தேவனுடைய தன்மைகளை வாழ்விலும் உணர்விலும் வெளிப்படுத்த வேண்டியவன். இன்னும், மனுஷியைப் படைத்தவர் அவளை தாமே அழைத்து வந்து மனுஷனிடம் ஒப்புவித்த தேவனுடைய செயலை நாம் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே திருமணபந்தம் என்பது தேவனுடைய பார்வையிலே மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தது.

கர்த்தருக்குள் அருமையானவனே, உன் குடும்ப உறவு பரிசுத்தமாகக் காக்கப்படவேண்டிய ஒன்று என்பதை மறவாதே. அன்று ஆதாமும் ஏவாளும் தங்கள் திருமணபந்தத்தை அசுத்தப்படுத்திவிடவில்லை என்று நீ ஒருவேளை சொல்லலாம். உண்மைதான். ஆனால் கீழ்ப்படியாமையால் பரிசுத்த தன்மையை இழந்துவிட்டதினால், எல்லாமே அந்தப் பரிசுத்தத்தை இழந்துவிட்டது. ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின்மூலம் இழந்துபோன மகிமை நமக்கு மீண்டும் கிடைத்திருக்கிறதே. ஆகையால், உணர்வுள்ளவர்களாக நமது குடும்ப உறவுகளைக் கட்டிக்காப்போமாக. அங்கே தேவன் மகிமைப்படுவார்.

"பிதாவே, நீர் கிருபையாய் கொடுத்த என் குடும்ப உறவுகளை உமக்காக உமக்குள்ளே பரிசுத்தமாய் காத்திட என்னை வழிநடத்தும். ஆமென்."

செப்

27

வியாழன்

எதற்கு முதலிடம்?

இயேசு: வந்து பாருங்கள் என்றார். அவர்கள் வந்து அவர் தங்கியிருந்த இடத்தைக் கண்டு, அன்றையத்தினம் அவரிடத்தில் தங்கினார்கள். (யோவான் 1:39)

நாம் யாருக்கு முதலிடம் கொடுக்கிறோமோ, அல்லது எதை அதிகமாக நேசிக்கிறோமோ அவரால் அல்லது அதுவால் நாம் முற்றும் ஆட்கொள்ளப்பட்டு விடுகிறோம் என்பதுவே உண்மை. அப்போ நமது வாழ்வில் முதலிடம் யாருக்கு? நாம் யாரை அதிகமாக நேசிக்கிறோம்? தகப்பனையா? தாயையா? மகனையா? மகளையா? இயேசு சொன்னார்: “என்னிலும் அதிகமாய் இவற்றையெல்லாம் நேசிக்கிறவன் எனக்குப் பாத்திரன் அல்ல!” இயேசுவே, நான் உம்மைவிட யாரை எதை அதிகமாய் நேசிக்கிறேன் என்பதை எனக்கு உணர்த்தும் என்று இன்றைய நாளில் நம்மை ஒப்புவிப்போமா! “என் இயேசுவை நான் நேசிக்கக்கூடாமல் பணம், பதவி, பாலுறவு போன்றவை என்னைத் தடுக்கின்றன” என ஒரு பக்தன் கூறுகிறான். உண்மையிலேயே இவை நமக்கெல்லாம் ஒரு போராட்டம் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆனால் உலகையும் நேசித்து ஆண்டவரையும் நேசிப்பது எப்படி? இன்று அநேகர் அப்படித்தான் வாழ முற்படுகிறார்கள். ஆனால் தேவபிள்ளைகள் நாம் அப்படி இருக்கக்கூடாது.

அன்று யோவான்ஸ்நானகன் இதோ தேவாட்டுக்குட்டி என்று சொன்னதைக் கேட்ட இரண்டு சீஷர்கள், அங்கேயே அப்போதே இயேசுவைப் பின்பற்றிப் போனார்கள். இயேசுவுக்குத் தெரியாதா அவர்களுடைய மனதின் நினைவுகள்? தெரியும், ஆனாலும் என்ன தேடுகிறீர்கள் என்று கேட்டார். ஏன்? நாம் எதற்காக இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறோம் என்பதில் நமக்குத் தெளிவு வேண்டும். சுயலாபத் திற்காக பின்பற்றுவோமாகில் அது பின்பற்றுதல் அல்ல. அவருக்குக் கொடுக்கும் முதலிடமும் அல்ல. ஆண்டவரோ நான் தங்கியிருக்கும் இடத்தை வந்து பாருங்கள் என்றார். பார்த்தபின் முடிவெடுக்கட்டும் என்று ஆண்டவர் கேட்டாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவர்களோ உண்மையாகவே ஆண்டவரை நேசித்தனர். ஏனெனில் அன்றிலிருந்து அவர்கள் தமக்கென்று ஒரு சொந்த இடம் இல்லாத இயேசுவுடனே அன்றைய தினம் தங்கிவிட்டனர். ஆனால் அதற்குப் பின் அவர்கள் இயேசுவைவிட்டுப் போகவில்லை.

இயேசுவை வாழ்க்கையிலே எத்தனைபேர் தேடினார்கள்! அவரோடே எத்தனைபேர் போனார்கள்! எத்தனைபேர் அவரோடே தங்கினார்கள்! இவர்களில் நீ யார் பிரியமானவனே? இயேசுவைக் கண்டு, அவருக்குப் பின் சென்ற அருமைப் பிள்ளையே, நீ எதற்காக அவரைப் பின்பற்றுகிறாய்? உன் சுய தேவைக்காகவா? அவரைப் பின்பற்றுவதற்கு நீ உன்னைக் கிரயமாகச் செலுத்த வேண்டியிருக்கும். அவர் நடந்த பாதையில் செல்லவேண்டியிருக்கும். இப்படி ஆண்டவருக்கு முதலிடம் கொடுத்துப்பார். அவரோடே தங்கியிரு. நிச்சயம் பெரிய காரியங்களைக் காண்பாய்.

“ஆண்டவரே, இதுவரை நான் எதற்கெல்லாம் முதலிடம் கொடுத்தேனோ யாவையும் விட்டு, இதோ உமக்குப் பின் வருகிறேன். ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

அனுதினமும் தேவனுடன்

செப்

28

வெள்ளி

நித்தியத்திற்குரியவர்கள்

...நாம் சரீரத்தில் குடியிருந்தாலும் குடியிராமற்போனாலும் அவருக்குப் பிரியமானவர்களாயிருக்க நாடுகிறோம்.

(2கொரிந்தியர் 5:9)

தேவன் மனிதனைப் படைக்கும்போது பாவம் இருக்கவில்லை. தம்மைப் போல பரிசுத்தமானவனாகவே படைத்தார். அவனுடைய சரீரம் பரிசுத்தமாகவே இருந்தது. ஆனால் அவன் பாவத்தில் விழுந்தபோது அவனது பரிசுத்த சரீரமும் மாசடைந்தது. தேவமகிமையை நாம் முற்றிலுமாக இழந்தோம். அவருக்குள் நாம் கொண்டிருந்த சுதந்திரமும் மாசடைந்தது. இதன் பலனாக வாழ்வில் நம்பிக்கையற்றுப் போனது. இனி என்னவாகும் என்ற அங்கலாய்ப்பு உண்டானது. தேவபிரசன்னம் விலகியது. தேவனோடு கொண்டிருந்த உறவு உடைந்தது. அதற்காக நல்ல தேவன் நம்மைப் பாவத்திற்கே விட்டுவிடவில்லை. நம்மை மீட்பதற்காகவே கிறிஸ்து தமது ஜீவனைக் கொடுத்தார் என்பது நமக்குப் புதிய காரியமல்ல; நாம் அறிந்து விசுவாசித்திருக்கிறோம். ஆகவே இப்போது நமக்குக் கொடு நம்பிக்கையுண்டு. இந்தப் பாவசரீரம் இந்த மண்ணோடு அற்றுப்போனாலும், நமக்கொரு புதிய சரீரம் உண்டு; புதிய வாழ்வு உண்டு என்பதை கிறிஸ்து வின் உயிர்த்தெழுதல் நமக்கு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

பவுல் சாவிற் குப் பயப்படவில்லை. இந்த சரீரத்தைப் பூமிக்குரிய கூடாரம் என்றும், நமக்குக் கிடைக்கவிருக்கும் உயிர்த்தெழுதலின் புதிய சரீரத்தை, தேவனால் கட்டப்பட்ட வீடு என்றும், நமது நித்திய குடியிருப்பு என்றும் திடமாக எழுதுகிறார். இந்த சரீரம் நமது பாடுகளுக்குக் காரணமானாலும், நமது மரணத்தின்பின் நமக்கு ஒரு நித்திய சரீரமுண்டு என்றும், நித்திய வாழ்வுக்கு அது தகுதியானது என்றும் நமக்கும் திடமளிக்கிறார். இதற்கு உறுதியை நமக்கு அளிப்பவர் பரிசுத்த ஆவியானவர். ஆனாலும் நாம் இதுவரை கண்டிராத ஒரு புதிய காரியத்தைக் காணும் அங்கலாய்ப்பும், நமக்கு அருமையானவர்களை இழந்துபோன தவிப்பும் நமக்குள் உண்டாயிருக்கலாம். என்றாலும், பவுல் நமக்கு கற்றுத்தந்த அந்த நம்பிக்கை நமக்குள் ஒரு திடத்தை உருவாக்குகிறது.

நாம் உண்மையாகவே கிறிஸ்துவை, அவருடைய மரணம் உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசிக்கிறோமா? அப்படியானால் மரணம் என்பது எமது நித்திய வாழ்வுக்குமுன் வாசிக்கும் ஒரு ஆயத்த இசையைப் போன்றதாகவே இருக்கும். ஒரு இரகசியம் தெரியுமா? நமக்குள் நித்திய ராஜ்யமும் அதற்குரிய வாஞ்சையும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தேவனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஒரே நம்பிக்கையோடே நாம் வாழலாமே. தேவனுக்கு சேவை செய்யலாமே. எமது சுயவிருப்பங்களை எடுத்துப்போட்டு, மனந்திரும்பி, மாம்ச இச்சைகளை சிலுவையில் அறைந்துபோட்டு, உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவுக்கு சாட்சியாக வாழலாமே. அப்போது நமது கிரியைகளும் மாற்றமடையும். நாம் நித்தியத்திற்குரியவர்கள் என்ற நினைவு நமக்குள் எப்போதும் இருக்கட்டும்.

“ஆண்டவரே, நான் இப்பூமிக்குரியவன் அல்ல; உம்மோடு வாழவேண்டியவன் என்ற ஒரே நினைவோடு உமக்கென்று வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

இணைப்பு ஏணி

...வானம் திறந்திருக்கிறதையும். தேவதூதர்கள் மனுஷ குமாரனிடத்திலிருந்து ஏறுகிறதையும் இறங்குகிறதையும் நீங்கள் இதுமுதல் காண்பீர்கள். (யோவான் 1:51)

தூரதேசத்திலே இருக்கும் அப்பா எப்போ வருவார் என்று அம்மாவும் பிள்ளைகளும் எதிர்பார்த்திருக்கும் எதிர்பார்ப்பு இருக்கிறதே, அது ஒரு வித்தியா சமானது. பிள்ளைகள் நாட்களை எண்ணுவார்கள். அப்பா என்ன கொண்டு வருவார் என்று கற்பனைபண்ணுவார்கள். மனைவியோ எதையும் எதிர்பாராமல், தன் மணவாளனையே நினைத்து ஏங்கி நிற்பாள் அல்லவா! ஆம், நாமும் ஒருவருக்காக ஏங்கி நிற்கிறோம். நமக்காகப் பாடுபட்டு மரித்து உயிர்த்து பரத்துக்கு ஏறிய ஆண்டவர் மறுபடியும் நம்மை அழைத்துச் செல்ல திரும்பவும் வருவார் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறோம். நிச்சயம் அவர் வருவார். ஆனால் அதற்கு முன், இவ்வுலகில் நாம் வாழும் வரைக்கும் பிதாவையும் நம்மையும் ஒரு இணைப்பிலே வைத்திருக்க ஒரு பாலம் வேண்டுமே.

இயேசுவிடம் அழைத்துவரப்பட்ட நாத்தான்வேலிடம் அவர், நீ பெரிய காரியங்களைக் காண்பாய், வானம் திறக்கப்படும். மனுஷகுமாரனிடத்திலிருந்து தேவதூதர்கள் ஏறுவார்கள். இறங்குவார்கள். இதனை நீ உன் கண்களாலேயே காண்பாய் என்றார். இயேசு சொன்ன இந்தக் காரியம் யாக்கோபு கண்ட கனவின் அடிப்படையில் சொல்லப்பட்டது. வீட்டைவிட்டு ஓடி, களைத்து, நடுவழியிலே தனிமையிலே கண்முடி நித்திரை செய்த யாக்கோபு, ஒரு கனவு கண்டார். வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவே ஒரு ஏணி. அதிலே தேவதூதர்கள் ஏறுகிறவர் களாகவும் இறங்குகிறவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். அதற்கும் மேலாகக் கர்த்தர் நின்றார். இந்தக் காட்சியைத்தான் இயேசு நாத்தான்வேலிடமும் ஞாபகப்படுத்தியிருப்பார். வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவே, மேலே நிற்கும் பிதாவுக்கும், அவரைக் கிட்டிச்சேரமுடியாத நிலையில், பூமியில் நிற்கும் நமக்கும், இடையே ஒரு ஏணி தேவை. அந்த ஏணி, மேலே நிற்கிறவரிடம் நாம் ஏறிப் போக நமக்கு நடுநிலையாக நிற்கும் ஏணி. அந்த இணைப்பு ஏணி வேறு யாருமில்லை; இயேசு கிறிஸ்துதான்.

கிரகங்களையெல்லாம் கண்டறிய முயலும் விஞ்ஞானிகளால் வானம் திறக்கப்படுவதையோ அந்த ஏணியையோ காணமுடியாது! நம்மால் மட்டுமே காணமுடியும். எப்படி? இதை நம் மாம்ச கண்களால் காணவேமுடியாது. கிறிஸ்துவின் உண்மையான இயல்பையும் அவர் வானத்திலிருந்து இறங்கி பூமிக்கு வந்த நோக்கத்தையும் அறிய நமக்கு ஆவிக்குரிய கண்கள் தேவை. மேலே நிற்கும் கர்த்தரை நாம் போய் அடைய நமக்கு ஒரே ஏணி நம் ஆண்டவர் தான். அந்த ஏணியைக் காண நம் ஆவிக்குரிய கண்களை அகல திறக்கும்படி இன்றும் ஜெபிப்போமா!

“பிதாவே, உம்மைவிட்டுப் பிரிந்த என்னை உம்மிடம் சேர்க்க இணைப்பு ஏணியாய் நிற்கும் இயேசுவுக்காய் ஸ்தோத்திரம் செலுத்துகின்றேன். ஆமென்.”

செப்

30

சூரிய

கிறிஸ்துவுக்குள் வளருவோம்!

...தலையாகிய கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாவற்றிலேயும். நாம் வளருகிறவர்களாயிருக்கும்படி.. (எபேசியர் 4:15)

தேவசாயலிலே படைக்கப்பட்ட மனிதன் பாவத்திற்குள் விழுந்தது எப்படி? தேவன் தொடவேண்டாம் என்றதை அவன் தொட்டது எப்படி? ஆம், அவனுக்குள் இருந்த சுதந்திரத்தை அவன் தவறாகப் பயன்படுத்தியதே அதற்குக் காரணம். நமக்குள் தெரிந்தெடுக்கும் திறமையுண்டு. ஆனால் அதை சாத்தானின் வஞ்சகத் திற்கு விற்றுப்போட்டதாலே மனிதன் தேவனைவிட்டுப் பிரிய நேரிட்டது. அன்று ஏதேனிலே ஏற்பட்ட அதே சோதனைதான் இன்றும் நம்மை ஆட்டிப் படைக்கிறது. அதே கண்களின் இச்சை, மாம்சத்தின் இச்சை, ஜீவனத்தின் பெருமை இன்றும் நம்மை விழுத்திப்போட வகைபார்க்கிறது. ஆனால் நாம் அன்றைய ஆதாம் ஏவாளைப்போல இன்னும் விழுந்து கொண்டு இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையே! பாவத்தைப் பரிகரிக்கும் பலியாக கிறிஸ்து உலகிற்கு வந்து தம்மையே கொடுத்தாலே, இன்று நாம் பாவத்துள் விழ்வோ, விழுந்தாலும் விழுந்த இடத்திலேயே கிடக்கவோ, பாவத்திற்கு நம்மை முற்றிலும் விற்றுப் போடவோ தேவையில்லை. நாம் நாளாந்தம் கிறிஸ்துவுக்குள் வளருகிறவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகவே விழுந்தாலும் விழுந்த இடத்தில் இராமல் நாம் எழுந்து நடக்கலாமே!

ஆனால் அந்தியும் ஒழுக்கமின்மையும் வன்செயல்களும் நிறைந்திருக்கும் இந்த இருளான காலத்தில் வாழுகின்ற நமக்கு கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக வளருவது எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்ற கேள்வி நமக்குள் எழலாம். எல்லாவிதத்திலும் சோதனைகள் நம்மை இழுத்துக் கொண்டிருக்க, தேவனுக்கு சாட்சியாக வாழுவது எப்படி முடியும் என்பது கேட்கப்படவேண்டிய கேள்விதான். ஆனால் முடியும். நம்மால் முடியாததை நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறவர் அல்லவே நம் தேவன். அப்படியானால் நாம் விழுந்துபோவதற்குரிய முக்கிய காரணம் என்ன என்பதை நாம் கண்டறியவேண்டியது கட்டாயம். அதற்கு பலவித காரணங்கள் இருந்தாலும், முக்கிய காரணம் ஒன்று உண்டு. அது என்னவெனில் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற மக்களைப்போல நாம் வாழ முற்படுவது என்பதுதான். சிந்திக்காமலேயே உலகத்தோடு ஓட நாம் முயற்சிப்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். மனுஷஞானம் சொல்லும் தந்திரமான போதனைகளினால் அலைகிறவர்களாய் சத்தியத்தை வெகு இலகுவில் மறந்துபோகிறோம். அப்படியானால் எப்படி கிறிஸ்துவுக்குள் வளரமுடியும்?

தேவனை மட்டும் சார்ந்துநின்று, பிறரையும் அந்த சத்திய வெளிச்சத்துக்குள் கொண்டு வரவேண்டிய நாமே தேய்ந்துபோகலாமா? நாம் வளரவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் கிறிஸ்துவின் குணாதிசயத்தில் வளரவேண்டும். அதுவே நம் வாழ்வை வெளிச்சமாக்குவதுடன், பிறருக்கும் வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும்.

“பிதாவே, உலகத்திற்கு வெளிச்சமாயிருப்பதற்கு கிறிஸ்துவிடே வளர வேண்டிய நான், இருளுக்குள் தேய்ந்துபோகாதபடி காத்துக்கொள்ளும். ஆமென்.”

நினைவுபடுத்துகிறோம்

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெறவிரும்புகிறவர்களுக்காக எமது சந்தா கட்டண விபரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. எமது வெளியீடுகளை தொடர்ந்து பெற்றுவரும் பழைய சந்தாதாரர்கள், வருடம் ஒரு முறை உங்கள் சந்தாவை அனுப்பி உங்கள் பெயரைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை அன்போடு நினைவுபடுத்துகிறோம்.

வருட சந்தா எவ்வளவு?

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 250.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 750.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 750.00
ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ.1,500.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ.1,500.00

பணத்தை எவ்வாறு அனுப்புவது?

மணியோடர் மூலம் பணம் அனுப்புவதாயின்

“கொடுபட வேண்டிய இடம்” என்ற இடத்தில் சினமன் கார்டின்ஸ் (CINNAMON GARDENS POST OFFICE) என்றும், பணம் பெறுபவரின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

காசோலை மூலம் அனுப்புவதாயின்

(BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயருக்கு காசோலை எழுதவும். தயவு செய்து சத்தியவசனம் என்றோ அல்லது எமது தனிப்பட்ட ஒருவரின் பெயரைக் குறிப்பிட்டோ மணியோடர், காசோலை எழுதவேண்டாம் என அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலுள்ளவர்களுக்கு மட்டும்

(BACK TO THE BIBLE) என்ற பெயரில், மணியோடர் அல்லது காசோலை எடுக்க முடியாதிருக்குமானால் (SATHIYAVASANAM) என்ற பெயரில் காசோலை எழுதலாம். ஆனால் தயவுசெய்து அக்காசோலையை குறுக்குக்கோடிட அதாவது CROSS செய்ய வேண்டாம்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விதங்களில் பணம் அனுப்புவதில் உங்களுக்கு சிரமம் அல்லது சிக்கல்கள் ஏதும் இருக்குமானால் எம்மோடு தொடர்புகொள்ளுங்கள்.

இங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு

பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

(சந்தாதாரருக்கான படிவம் மறுபக்கத்தில் உள்ளது)

புதிய சந்தாதாரருக்கானது

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் இந்த படிவத்தை தெளிவாக (முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில்) நிரப்பி அனுப்பவும்.

புதியவரின் பெயர்: .....

புத்தகங்கள் அனுப்பப்படவேண்டிய முகவரி:

.....
.....
.....

மே - ஜூன் - ஜூலை மாதத்துக்கான சத்தியவசன வெளியீடுகளை பெற்றுவிட்டீர்களா?

எந்த மாதத்திலிருந்து எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

இப் படிவத்துடன் ரூபா..... ஐ காசோலை/மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்: .....

பழைய சந்தாதாரருக்கானது

பெயர்:..... கணனி இல.: .....

முகவரி:.....

.....
.....
.....

உங்களுக்குப் புத்தகங்கள் வழமையாக அனுப்பிவைக்கப்படும் விதமாக, (அதாவது எம்முடைய கணனியில் பதியப்பட்டுள்ளவாறு) உங்கள் பெயர், முகவரியை எழுதுங்கள். உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏற்பட்டால், உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்).

இந்தப் படிவத்துடன் ரூபா.....ஐ காசோலை / மணி ஓடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஆகஸ்ட்

செப்டெம்பர்

காலை	மாலை	திகதி	காலை	மாலை
யோபு 32,33,34	அப் 27:21-44	01	சங். 139-144	1கொரி 11
யோபு 35 - 38	அப் 28	02	சங். 145-150	1கொரி 12
யோபு 39 - 42	ரோமர் 1	03	நீதி. 1,2,3	1கொரி 13
சங் 1 - 7	ரோமர் 2	04	நீதி. 4-7	1கொரி 14:1-22
சங் 8 - 14	ரோமர் 3	05	நீதி. 8-10	1கொரி 4:23-40
சங் 15 - 18	ரோமர் 4	06	நீதி. 11-13	1கொரி 15:1-19
சங் 19 - 24	ரோமர் 5	07	நீதி. 14-16	1கொரி 15:20-34
சங் 25 - 30	ரோமர் 6	08	நீதி. 17-19	1கொரி 15:35-58
சங் 31 - 34	ரோமர் 7	09	நீதி. 20-22	1கொரி 16
சங் 35 - 37	ரோமர் 8:01-17	10	நீதி. 23-25	2கொரி 1
சங் 38 - 42	ரோமர் 8:18-39	11	நீதி. 26-28	2கொரி 2
சங் 43 - 48	ரோமர் 9	12	நீதி. 29-31	2கொரி 3
சங் 49 - 52	ரோமர் 10	13	பிரச. 1,2,3	2கொரி 4
சங் 53 - 58	ரோமர் 11:01-12	14	பிரச. 4,5,6	2கொரி 5
சங் 59 - 65	ரோமர் 11:13-36	15	பிரச. 7,8,9	2கொரி 6
சங் 66 - 69	ரோமர் 12	16	பிரச. 10,11,12	2கொரி 7
சங் 70 - 73	ரோமர் 13	17	உன்னத. 1-5	2கொரி 8
சங் 74 - 77	ரோமர் 14	18	உன்னத. 6,7,8	2கொரி 9
சங் 78,79	ரோமர் 15	19	ஏசாயா 1,2	2கொரி 10
சங் 80 - 85	ரோமர் 16	20	ஏசாயா 3,4,5	2கொரி 11
சங் 86 - 89	1கொரி 1	21	ஏசாயா 6,7,8	2கொரி 12
சங் 90 - 94	1கொரி 2	22	ஏசாயா 9-10	2கொரி 13
சங் 95 - 101	1கொரி 3	23	ஏசாயா 11,12,13	கலாத்தி 1
சங் 102 - 104	1கொரி 4	24	ஏசாயா 14,15,16	கலாத்தி 2
சங் 105,106	1கொரி 5	25	ஏசாயா 17-20	கலாத்தி 3
சங் 107 - 110	1கொரி 6	26	ஏசாயா 21-23	கலாத்தி 4
சங் 111 - 117	1கொரி 7:01-24	27	ஏசாயா 24-26	கலாத்தி 5
சங் 118-119:1-72	1கொரி 7:25-40	28	ஏசாயா 27-29	கலாத்தி 6
சங் 119:73-176	1கொரி 8	29	ஏசாயா 30-31	ஏபேசியர் 1
சங் 120 - 131	1கொரி 9	30	ஏசாயா 32-34	ஏபேசியர் 2
சங் 132 - 138	1கொரி 10	31		

“Sathiya Vasanam” - Supplementary
Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under
No. QD/12/News/2007

இந்நூலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்நூலைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

நீங்கள் எமது வெளியீடுகளை பெற்றுவரும் சந்தாதாரரானால் நீங்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருமுறையும் உங்கள் கணனி (கம்பியூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக இரண்டு பிரதிகள் உங்களுக்கு கிடைத்தால் தயவுசெய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நீங்கள் வீடு மாறும்போது உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட்டு அறியத்தாருங்கள்.

எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில் அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

எமது தபால் முகவரி
SATHIYAVASANAM
P.O.Box 1012
Colombo - Sri Lanka

நேரில் எமது முகவரி
120A Dharmapala Mawatte,
Colombo 7
Sri Lanka

**BACK TO THE
BIBLE**

சத்தியவசனம்

த பெ 1012, கொழும்பு, இலங்கை

T - 011 2695441, 011 2698843

E - svsl@svsnet.lk

Back to the Bible Foundation
www.backtothebible.org
www.svanaham.org